

แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณก บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

นายณัฐวุฒิ สิทธิชัย

สถาบันวิทยบริการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา

สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DEVELOPING THE GUIDELINES IN BIRDING ACTIVITY MANAGEMENT
AT THALE NOI NON-HUNTING AREA, PHATTHALUNG PROVINCE

Mr. Nuttavod Sittichai

สถาบันวิทยบริการ

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirement
For the Degree of Master of Science Program in Sports Science

School of Sports Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2008

Copyright of Chulalongkorn University

ณัฐวุฒิ สิทธิชัย : แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมอนุรักษ์บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่า
ทะเลน้อยจังหวัดพัทลุง (DEVELOPING THE GUIDELINES IN BIRDING ACTIVITY
MANAGEMENT AT THALE NOI NON-HUNTING AREA, PHATTHALUNG
PROVINCE) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ.ดร.ประพัฒน์ ลักษณะพิสูทธิ์, 121 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมอนุรักษ์บริเวณ
เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง
อันประกอบด้วย กลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่ม
ผู้ประกอบการ รวมทั้งสิ้น 451 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยได้นำไป
เก็บข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ
คูกี หลังจากนั้นนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ทางสถิติมาประชุมกลุ่มเพื่อยืนยันผลการวิจัยและ
เพิ่มเติมรายละเอียดของเหตุผล

ผลการวิจัยพบว่า

การจัดการกิจกรรมอนุรักษ์บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยจังหวัดพัทลุงมีแนวทางการ
พัฒนาในประเด็นที่สำคัญคือ นักท่องเที่ยวควรเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับดูนกให้พร้อม ช่วยกัน
ดูแลรักษาความสะอาดในแหล่งท่องเที่ยว และสนับสนุนสินค้าของคนในท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ควรจัด
ให้มีการฝึกอบรมการเป็นวิทยากรนำดูนกให้กับผู้ประกอบการและประชาชนในท้องถิ่น จัดการ
ประกวดภาพถ่ายนกในทะเลน้อย ปรับปรุงท่าเทียบเรือให้มั่นคงปลอดภัยนักท่องเที่ยวสามารถขึ้น
ลงเรือได้สะดวก ทำป้ายประกาศเตือนในบริเวณที่มีพืชหรือสัตว์ที่เป็นอันตราย ปกุดต้นไม้ท้องถิ่น
สำหรับเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของนก ทำป้ายให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนก และจัดทำเว็บไซต์
เผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการดูนก ประชาชนในท้องถิ่นควรต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตร แจ้ง
ข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นการล่านก ผู้ประกอบการควรมีความซื่อสัตย์ต่อผู้รับบริการ ปฏิบัติตัว
ให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักท่องเที่ยว และหมั่นดูแลรักษาเรือและเสื่อชูชีพให้อยู่ในสภาพที่ปลอดภัย
พร้อมใช้งาน ซึ่งแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมอนุรักษ์บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย
จังหวัดพัทลุง ดังกล่าวได้รับการยืนยันเห็นชอบจากผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มทุกประการ

จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนา พบว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ และกลุ่ม
นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็น แตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา ลายมือชื่อนิสิต.....
ปีการศึกษา 2551 ลายมือชื่อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5078607339: MAJOR SPORTS SCIENCE

KEY WORDS: DEVELOPING THE GUIDELINES/ BIRDING ACTIVITY/ MANAGEMENT

NUTTAVOD SITTICHAJ: DEVELOPING THE GUIDELINES IN BIRDING ACTIVITY MANAGEMENT AT THALE NOI NON-HUNTING AREA, PHATTHALUNG PROVINCE. ADVISOR: ASSOC. PROF. PRAPAT LAXANAPHISUTH, Ph.D., 121 pp.

The purposes of this research were to develop the guidelines in birding activity management at Thale Noi non-hunting area, Phatthalung Province and to compare the opinions among sample groups: tourists, officials, local residents, and entrepreneurs. The instrument used in this research was questionnaires. They were sent to gathered from 451 samples. The data were then analyzed by means of frequencies, percentages, means, standard deviations, one-way analysis of variance, and post hoc test of mean differences by Turkey method. After that, the analyzed results were brought to the focus group procedure for approving and accepting by all meeting attendants. The results, then, were presented by means of tables and essays. It was found that:

Significant guidelines for birding activity management in Thale Noi non-hunting area, Phatthalung Province were: Tourists should prepare in advance their birding equipments and help to keep the environment clean at all times. They should also support products from local citizens. Officials should train birding guides for entrepreneurs and local citizens and conduct occasional Thale Noi bird photography competitions. Officials should also renovate quays for tourists in order to get on and off the boat safely and conveniently, set up warnings in places where plants and animals are reported to be dangerous, plant local trees for birds to nest and lay eggs, display knowledge-in-a-nutshell placards for better understanding of birds, and create a website to advertise and encourage birding activity. Local residents should welcome all tourists with warm hospitality and report officials immediately of any seen bird hunting. Entrepreneurs should have integrity with their service consumers, act as good examples for tourists, and maintain good and safe conditions of their boats, and life vests at the ready.

There was statistically significant difference among officials' and tourists' opinions from that of entrepreneurs' at the level of .05.

Field of Study: Sports Science
Academic Year: 2008

Student's Signature.....
Advisor's Signature.....

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณกบบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ดำเนินการสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณา และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. ประพัฒน์ ลักขณพิสุทธิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่คอยอบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ให้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ ทั้งการเรียน และการดำเนินชีวิต ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งมาโดยตลอด จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ และทำให้ผู้วิจัยบรรลุเป้าหมายหนึ่งของชีวิต ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตา กรุณาของท่าน ผู้วิจัยขอระลึกถึงพระคุณ และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ กาญจนกิจ รองศาสตราจารย์ เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย และรองศาสตราจารย์ ดร.กำโชค เผือกสุวรรณ ที่ได้กรุณาให้ข้อคิดคำแนะนำ รวมทั้งการตรวจแก้ไขปรับปรุง ข้อบกพร่องต่างๆ อันส่งผลให้วิทยานิพนธ์นี้มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คุณศิริมณี ชุมเรียง หัวหน้าสถานีพัฒนา และส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง คุณสุพรรณค์ ช่างแดง คุณสุจิตรา พวงพวา รวมถึงพี่ๆทุกคนของสถานีพัฒนา และส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ที่คอยช่วยให้คำปรึกษา และอำนวยความสะดวกต่างๆจนงานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณ พี่ต้น พี่จูน และปู ที่คอยให้คำปรึกษา และเป็นกำลังใจให้กับผู้วิจัยมาโดยตลอด

ท้ายที่สุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อธีระชัย คุณแม่วรรณชาติ สิทธิชัย ตลอดจนญาติพี่น้องทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจ และให้การสนับสนุนในด้านการศึกษาแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด ซึ่งความสำเร็จของการศึกษา และการทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้เป็นคุณความดีของผู้มีพระคุณทุกท่าน ตลอดจนสถาบันการศึกษาต่างๆ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งสำเร็จการศึกษาไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	4
สมมุติฐานของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	6
2 เอกสาร และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนา.....	7
แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการ.....	8
แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน.....	10
แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	12
ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมคน.....	16
ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์นก.....	21
แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการตลาดบริการ.....	22
แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง.....	26
ข้อมูลทั่วไปของเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย.....	27
รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	30

บทที่	หน้า
3	วิธีการดำเนินการวิจัย..... 32
	ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง..... 32
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 33
	ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ..... 34
	วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล..... 35
	การวิเคราะห์ข้อมูล..... 37
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 38
	ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม..... 39
	ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณ บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง..... 43
	ตอนที่ 3 ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะอื่นๆเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนา การจัดการกิจกรรมคุณบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง..... 64
	ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการ จัดการกิจกรรมคุณระหว่างกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม..... 65
	สรุปผลการประชุมกลุ่ม..... 81
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 84
	สรุปผลการวิจัย..... 84
	อภิปรายผล..... 87
	ข้อเสนอแนะ..... 91
	รายการอ้างอิง..... 92
	ภาคผนวก..... 96
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์..... 121

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวน และคำร้อยละสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	39
2	จำนวน และคำร้อยละเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานของผู้ตอบ แบบสอบถาม.....	41
3	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยภาพรวม.....	43
4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณของนักท่องเที่ยว โดยภาพรวม.....	44
5	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณของนักท่องเที่ยว ด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการคุณภริ.....	45
6	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณของนักท่องเที่ยว ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการคุณภริ.....	46
7	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณของนักท่องเที่ยว ด้าน การปฏิบัติตัวหลังการคุณภริ.....	47
8	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณของเจ้าหน้าที่ โดยภาพรวม.....	48
9	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณของเจ้าหน้าที่ ด้านการฝึกอบรม.....	49
10	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณของเจ้าหน้าที่ ด้านการจัดกิจกรรมคุณภริ.....	50

ตารางที่		หน้า
11	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของเจ้าหน้าที่ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก.....	51
12	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของเจ้าหน้าที่ด้านความปลอดภัย.....	53
13	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของเจ้าหน้าที่ด้านการอนุรักษ์.....	54
14	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของเจ้าหน้าที่ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ.....	55
15	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของเจ้าหน้าที่ด้านการส่งเสริมการตลาด.....	56
16	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่นโดยภาพรวม.....	57
17	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่นด้านการมีส่วนร่วม.....	58
18	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่นด้านการอนุรักษ์นก.....	59
19	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการโดยภาพรวม.....	60

ตารางที่		หน้า
20	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของผู้ประกอบการด้านการให้บริการ.....	61
21	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของผู้ประกอบการด้านการอนุรักษ์.....	62
22	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของผู้ประกอบการด้านความปลอดภัย.....	63
23	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม.....	65
24	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง โดยภาพรวม เป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุ๊กี.....	66
25	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของนักท่องเที่ยว โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม.....	67
26	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของนักท่องเที่ยว ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างคุณ เป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุ๊กี.....	68
27	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม.....	69
28	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ โดยภาพรวม เป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุ๊กี.....	71

ตารางที่		หน้า
29	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ด้านการฝึกอบรมเป็นรายคู่ด้วยวิธีของคู่มือ.....	71
30	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ด้านการจัดกิจกรรมคูนก เป็นรายคู่ ด้วยวิธีของคู่มือ.....	72
31	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคู่มือ.....	72
32	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ด้านความปลอดภัย เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคู่มือ.....	73
33	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ด้านการอนุรักษ์ เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคู่มือ.....	73
34	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคู่มือ.....	74
35	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ด้านส่งเสริมการตลาด เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคู่มือ.....	75
36	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของประชาชนในท้องถิ่น โดยภาพรวมจำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม.....	76
37	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของประชาชนในท้องถิ่นด้านการมีส่วนร่วม เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคู่มือ.....	77

ตารางที่	หน้า
38 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความคิดเห็นเกี่ยวกับ แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม.....	78
39 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ โดยภาพรวม เป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุ๊กี.....	79
40 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ ด้านการให้บริการ เป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุ๊กี.....	79
41 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ ด้านการอนุรักษ์ เป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุ๊กี.....	80
42 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ ด้านความปลอดภัย เป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุ๊กี.....	80

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหาการวิจัย

การดำรงชีวิตของมนุษย์ในปัจจุบัน มีสภาพแวดล้อมการทำงาน และการดำเนินชีวิตที่มีระเบียบแบบแผน มีการแข่งขัน และเร่งรีบ จึงก่อให้เกิดความตึงเครียด เหนื่อยล้าทั้งร่างกาย และจิตใจ การประกอบกิจกรรมนันทนาการเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยลดความตึงเครียดนี้ ปัจจุบันกิจกรรมนันทนาการกลางแจ้งเป็นที่นิยมมากในสังคมไทย โดยสังเกตได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวที่ไปเยือนอุทยานแห่งชาติทั่วประเทศไทยในปี พ.ศ. 2550 เป็นจำนวน 12,233,721 คน (กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช, 2551) นอกจากความต้องการนันทนาการที่เพิ่มขึ้นในยุคปัจจุบันแล้ว กระแสเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมยังมีความรุนแรงขึ้น เนื่องจากประชาชนได้ตระหนักถึงภาวะวิกฤตทางสิ่งแวดล้อม เช่น ภัยแล้ง น้ำท่วม ขยะ และของเสียต่างๆ ซึ่งเกิดจากการใช้ประโยชน์ทรัพยากรอย่างขาดความระมัดระวังและเอาใจใส่ (สำนักงานนโยบาย และแผนสิ่งแวดล้อม, 2539) ดังนั้น กิจกรรมนันทนาการสามารถส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมมีความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จึงมีผู้นิยมมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากกระแสความต้องการตลาดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ดร.รชนี เอมพันธุ์, 2539) และนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้มอบหมายให้สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจัดทำขึ้นในปี พ.ศ. 2540 ทั้งนี้ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความมุ่งหวังที่จะให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ตรงจากธรรมชาติ ได้เรียนรู้ และตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เกิดความซาบซึ้งประทับใจ และห่วงใยในธรรมชาติดังกล่าว ซึ่งจะนำไปสู่การอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามหลักการของ ทิลเดิน (Tilden, 1977) ได้ในที่สุด

การดูนกนับเป็นกิจกรรมนันทนาการที่ศึกษาธรรมชาติอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งกำลังได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เพราะไม่เพียงแต่จะช่วยให้ผู้ประกอบกิจกรรมได้รับความเพลิดเพลินจากธรรมชาติ ความงาม ความน่ารักของนกเท่านั้น แต่ยังได้รับอากาศบริสุทธิ์ และได้ออกกำลังกาย ซึ่งจะส่งผลให้ผู้ประกอบกิจกรรมมีสุขภาพแข็งแรง และการดูนก ยังนำไปสู่การมีความรู้ และความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของนกต่อสิ่งแวดล้อม อันจะช่วยให้เกิดความตระหนักถึงคุณค่า และหันมาร่วมกันอนุรักษ์นก และธรรมชาติไว้ ดังที่ สุพล จิตรวิจักขณ์ (2543) ได้กล่าวถึงแนวโน้มการเติบโตด้านความนิยมของนักท่องเที่ยวต่อกิจกรรมดูนกว่า ในช่วงระยะเวลา 5 ปี ที่ผ่านมา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538-2543 กิจกรรมการดูนกในพื้นที่อนุรักษ์ ได้แก่ พื้นที่อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ซึ่งถือเป็นแหล่งทรัพยากรทางนันทนาการและนับเป็นแหล่งท่องเที่ยวอีกชนิดหนึ่ง

ได้รับความสนใจจากบุคคลทั่วไป เป็นอย่างมาก สังเกตได้จากการที่นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมการประกอบกิจกรรมนันทนาการด้านนี้มากขึ้น โดยเฉพาะในพื้นที่อนุรักษ์ที่มีรายงานถึงความหลากหลายทางชีวภาพด้านชนิดพันธุ์ของนก เช่น อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา อุทยานแห่งชาติน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์ เขตห้ามล่าสัตว์ป่าบึงบอระเพ็ด จังหวัดนครสวรรค์ และเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เป็นต้น

ความนิยมในกิจกรรมนันทนาการดูนกของประชาชนและผู้สนใจในแหล่งนันทนาการและแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวข้างต้น ทำให้มีการจัดตั้งชมรมดูนกหรือองค์กรในรูปแบบต่าง ๆ ดังที่สุพล จิตรวิจักขณ (2543) ได้กล่าวถึง รูปแบบการจัดตั้งองค์กร หรือการรวมกลุ่มของผู้สนใจด้านการดูนก ตั้งแต่ในอดีตถึงปัจจุบัน ที่สามารถบ่งชี้ถึงความนิยมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา และประชาชนทั่วไป ต่อกิจกรรมนันทนาการรูปแบบนี้ เช่น การดำเนินงานอย่างต่อเนื่องของ ชมรมดูนกบางกอก (Bangkok bird club) ที่ก่อตั้งในปี พ.ศ. 2505 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะรวมกลุ่มนักดูนกทั้งมืออาชีพ และมือสมัครเล่น รวมทั้งนักปักษีวิทยาทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศ ให้มาศึกษาเกี่ยวกับนกในประเทศไทยอย่างจริงจัง จนถึงปี พ.ศ. 2537 การดำเนินงานของชมรมดูนกบางกอกจึงหยุดลง หลังจากมีการก่อตั้งสมาคมอนุรักษ์นกและธรรมชาติแห่งประเทศไทยขึ้น เมื่อปี พ.ศ. 2536 โดยมีลักษณะการดำเนินงานใกล้เคียงกันกับวัตถุประสงค์ของชมรมดูนกบางกอก ที่มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อดำเนินการอนุรักษ์นกและธรรมชาติ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการดูนก เพื่อปลูกฝังให้เกิดความรักในธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม เพื่อศึกษาวิจัยเกี่ยวกับนกและธรรมชาติ และเพื่อเผยแพร่แลกเปลี่ยนและให้ความรู้แก่สมาชิกองค์กรและผู้สนใจทั่วไป นอกจากองค์กรเอกชนที่มีการจดทะเบียนตามกฎหมายแล้ว ก็ยังมีการรวมกลุ่มดูนกของประชาชนทั่วไป เช่นกลุ่มดูนกล้านนา จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มดูนกพยุหคีรี จังหวัดนครสวรรค์ มิสเตอร์แดงเบิร์ดคลับ ที่อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ เป็นต้น รวมถึงการก่อตั้งชมรมเกี่ยวกับการดูนกตามโรงเรียน และสถาบันการศึกษาต่าง ๆ กระจายไปเกือบทั่วประเทศ เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร รายงานการพบนกชนิดต่าง ๆ ไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนั้น ตัวชีวิตที่สำคัญต่อความแพร่หลายในกิจกรรมดูนกในธรรมชาติของประชาชนทั่วไป ได้แก่ ปัจจัยด้านความต่อเนื่องของการจัดพิมพ์ และวางจำหน่ายสิ่งพิมพ์ ที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการดูนก จากสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งที่เขียนในเชิงวิชาการ สรุปผลงานวิจัย และเขียนจากประสบการณ์ของนักดูนก รวมถึงการที่ประเทศไทยมีนิตยสารรายเดือนเบิร์ด แมกกาซีน (Bird magazine) ตีพิมพ์เป็นภาษาไทย มีเนื้อหาเน้นเฉพาะเรื่องนก โดยใช้สโลแกนนิตยสารว่า “นิตยสารสำหรับคนรักนก และธรรมชาติ” โดยวางแผงจำหน่ายฉบับที่ 1 เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ.2541 (สุพล จิตรวิจักขณ, 2543)

พื้นที่ชุ่มน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เป็นพื้นที่แห่งหนึ่งที่ได้รับการดูแลคุ้มครองให้เป็นเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ครอบคลุมพื้นที่ 3 จังหวัด คือ พัทลุง นครศรีธรรมราช และสงขลา เป็น

แหล่งน้ำจืดที่อยู่เหนือสุดของทะเลสาบสงขลา สภาพพื้นที่ประกอบไปด้วยหนอง บึง ห้วยป่าเสม็ดขาว ป่ากก ป่ากระจุต นับเป็นพื้นที่ที่สำคัญของประเทศ ดังเช่น “ป่าพรุควนจีเสียน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ได้รับการคัดเลือกจากองค์การยูเนสโก (UNESCO) ให้เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับนานาชาติ หรือ “แรมซาร์ไซต์” แห่งแรกในประเทศไทย เนื่องจากเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ อุดมไปด้วยสัตว์น้ำและพืชน้ำนานาชนิด ทั้งยังมีพื้นที่ของป่าพรุ ซึ่งเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของของสัตว์ป่า โดยเฉพาะนกที่มามีทำรังวางไข่ในพื้นที่นี้เป็นจำนวนมากในแต่ละปี (สถานีพัฒนา และส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง, 2550) ทำให้ทะเลน้อยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลกในด้านพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับโลก ความสวยงามของทิวทัศน์ ทะเลบัว ผุงนกน้ำนับหมื่นตัว นับเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีชื่อเสียง ส่งผลให้มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากเข้ามาเยี่ยมชม อันเป็นผลดีมากขึ้นต่อเศรษฐกิจของชุมชนทะเลน้อย

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจ และสอบถามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในพื้นที่ถึงสภาพปัจจุบันของการจัดการกิจกรรมคนกบ บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่ายังมีปัญหาอยู่หลายประการที่ส่งผลกระทบต่อประกอบกิจกรรมคนกบ เช่น การขาดที่จอดรถยนต์ และรถทัวร์ในฤดูท่องเที่ยว ท่าเทียบเรือมีลักษณะชั่วคราวไม่ได้มาตรฐาน การใช้เรือหางยาวที่ไม่มีหลังคาคลุมเพื่อกันแดด มัคคุเทศก์เพื่อนำเที่ยวในปัจจุบันมักเป็นเจ้าของเรือซึ่งยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคนกบ การใช้เรือที่มีเสียงดังรบกวนกบ และปัญหาขยะ เป็นต้น โดยปัญหาที่เกิดขึ้นในสภาพปัจจุบันนี้เป็นผลจากการขาดการจัดการที่เหมาะสม

การศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคนกบบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ให้สอดคล้องถูกต้องตามหลักวิชาการมีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งผลการวิจัยที่ได้จะสามารถตอบสนองความต้องการของฝ่ายที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดดำเนินการตามภารกิจที่อยู่ในความรับผิดชอบของตน สำหรับใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนา เพื่ออนุรักษ์และช่วยลดผลกระทบทางด้านลบต่อกบและสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ตลอดจนเป็นการเพิ่มพูนคุณภาพประสบการณ์ันทนาการของผู้ประกอบกิจกรรมคนกบ อันจะส่งผลให้กิจกรรมคนกบสามารถรองรับการท่องเที่ยวบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุงได้อย่างยั่งยืนและสามารถแข่งขันได้สืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ระหว่าง กลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มประชาชน ในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ

สมมุติฐานของการวิจัย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ระหว่าง กลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ ไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ผู้วิจัยได้กำหนดรายละเอียดของขอบเขตการวิจัยในด้านต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ นักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ ประชาชนในท้องถิ่น และผู้ประกอบการ ที่เกี่ยวข้องและประกอบกิจกรรมเกี่ยวกับการคุณภริเวณร่วมกัน ในช่วงปลายปี พ.ศ. 2551 ถึงต้นปี พ.ศ. 2552

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณดำเนินการ โดยใช้แบบสอบถาม ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือน ตุลาคม 2551 ถึง เดือนมกราคม 2552 ส่วนการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพดำเนินการ โดยการประชุมกลุ่ม (Focus Group) ในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2552

3. การศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ได้ทำการศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณของแต่ละกลุ่ม ตัวอย่าง และได้กำหนดประเด็นรายละเอียดการศึกษาการจัดการกิจกรรมคุณภริเวณของแต่ละกลุ่ม ไว้ดังต่อไปนี้

- 3.1 การจัดการกิจกรรมคุณภริเวณของนักท่องเที่ยว ได้กำหนดประเด็นการศึกษาไว้ 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการคุณภริเวณ ประเด็นด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการคุณภริเวณ และประเด็นด้านการปฏิบัติตัวหลังการคุณภริเวณ

- 3.2 การจัดการกิจกรรมคุณภริเวณของเจ้าหน้าที่ ได้กำหนดประเด็นการศึกษาไว้ 7 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นด้านการฝึกอบรม ประเด็นด้านการจัดกิจกรรมคุณภริเวณ ประเด็นด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ประเด็นด้านความปลอดภัย ประเด็นด้านการอนุรักษ์ ประเด็นด้านการ

เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และประเด็นด้านการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ และด้านส่งเสริมการตลาด

3.3 การจัดการกิจกรรมคูนกของประชาชนในท้องถิ่น ได้กำหนดประเด็นการศึกษาไว้ 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นด้านการมีส่วนร่วม และประเด็นด้านการอนุรักษ์

3.4 การจัดการกิจกรรมคูนกของผู้ประกอบการ ได้กำหนดประเด็นการศึกษาไว้ 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นด้านการให้บริการ ประเด็นด้านการอนุรักษ์ และประเด็นด้านความปลอดภัย

คำจำกัดความของคำที่ใช้ในการวิจัย

แนวทางการพัฒนา หมายถึง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ ประชาชนท้องถิ่น และผู้ประกอบการ เกี่ยวกับการจัดหาปรับปรุงแก้ไขการดำเนินการกิจกรรมคูนกบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุงให้ดียิ่งขึ้น

การจัดการกิจกรรมคูนกของนักท่องเที่ยว หมายถึง ขั้นตอนรายละเอียดการปฏิบัติตัวของนักท่องเที่ยวในการประกอบกิจกรรมคูนก ซึ่งแบ่งออกเป็น การเตรียมความพร้อมก่อนการคูนก การปฏิบัติตัวระหว่างการคูนก และการปฏิบัติตัวหลังการคูนก

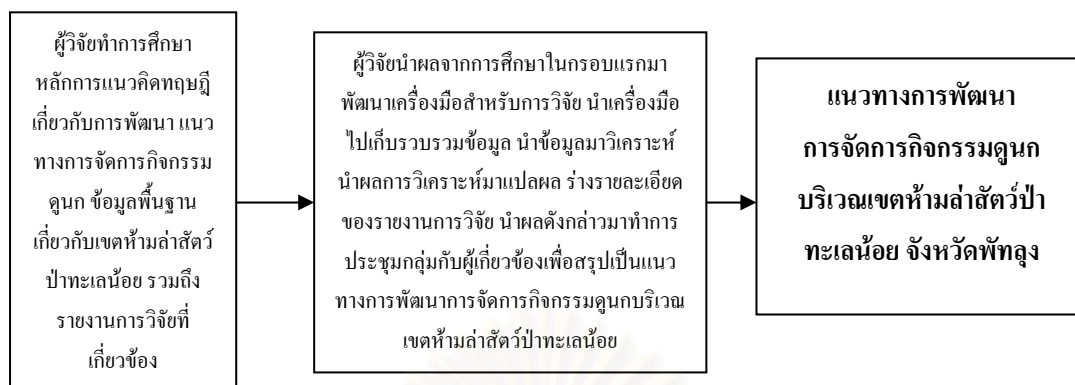
การจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ หมายถึง การจัดการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจกรรมคูนกในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านการฝึกอบรม ด้านการจัดกิจกรรมคูนก ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความปลอดภัย ด้านการอนุรักษ์ ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ และด้านส่งเสริมการตลาด

การจัดการกิจกรรมคูนกของประชาชนในท้องถิ่น หมายถึง การจัดการดำเนินการของประชาชนในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจกรรมคูนกในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วม และด้านการอนุรักษ์

การจัดการกิจกรรมคูนกของผู้ประกอบการ หมายถึง การจัดการดำเนินการของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจกรรมคูนกของนักท่องเที่ยวในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านการให้บริการ ด้านการอนุรักษ์ และด้านความปลอดภัย

บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย หมายถึง พื้นที่ที่ทางราชการกำหนดไว้เพื่ออนุรักษ์สัตว์ป่า ซึ่งมีการจัดเส้นทางศึกษาธรรมชาติไว้เพื่อการประกอบกิจกรรมคูนก ทั้งทางบก และทางน้ำ โดยได้รับการจัดการจากเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย และสถานีพัฒนา และส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลน้อย

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงการจัดการกิจกรรมคุณบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถูกต้องและเหมาะสมตามหลักการการประกอบกิจกรรมคุณ อันจะส่งผลให้กิจกรรมคุณสามารถรองรับการท่องเที่ยวบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ได้อย่างยั่งยืนและแข่งขันได้ รวมทั้งการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสืบไป
2. เป็นแนวทางสำหรับการวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดการและการประกอบกิจกรรมคุณในอนาคตต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วรรณคดี และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสาร และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องสำหรับนำมาใช้ในการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณนุกบบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยจังหวัดพัทลุง ดังรายละเอียดของวรรณคดี และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่นำเสนอต่อไปนี้

วรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

1. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนา
2. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการ
3. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
4. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
5. ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมคุณนุก
6. ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์นก
7. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการตลาดบริการ
8. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง
9. ข้อมูลทั่วไปของเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย

1. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนา

ความหมายของการพัฒนา

นักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงความหมายของ “การพัฒนา (Development)” ดังเช่น สัตยญา สัตยญาวิวัฒน์ (2523) กล่าวว่า การพัฒนา หมายถึงการเปลี่ยนแปลงที่มีการกำหนดทิศทาง (Directed change) หรือการเปลี่ยนแปลงที่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้า (Planned change) ซึ่งทิศทางที่กำหนดขึ้นจะต้องเป็นการกระทำเชิงบวกที่กลุ่มหรือชุมชนสร้างขึ้น จึงกล่าวได้ว่า การพัฒนาเป็นการเปลี่ยนแปลงที่พึงปรารถนา (Desired change)

นิรันดร์ จงวุฒิเวศน์ (2527) กล่าวว่า การพัฒนา หมายถึงความเจริญ การรอกงาม การเติบโตเต็มที่ โดยการพัฒนาจะมีแนวความคิด แนวทางหรือวิธีการต่างๆ มีหลักการพื้นฐานที่จะทำให้บุคคลหรือประชาชนทั่วไปของสังคม เจริญเติบโตเต็มที่ทั้งทางร่างกาย และสติปัญญา ตลอดจนสามารถทำงานได้อย่างเต็มกำลังความสามารถ กล่าวคือ เป็นการพัฒนาศักยภาพของประชาชนให้มีความสามารถในการเพิ่มผลผลิตเพิ่มรายได้ และยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น

และการพัฒนาจะสัมฤทธิ์ผลได้ก็ต่อเมื่อประชาชน เป็นผู้กระทำการพัฒนาโดยมีบทบาท และมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาอย่างแท้จริง

ดิเรก ฤกษ์หรั่ง (2527 อ้างถึงใน ทวี ทิมขำ, 2528) มีแนวคิดในการพัฒนาว่ามีลักษณะเป็นกระบวนการดังนี้ คือ

1. การพัฒนาเป็นกระบวนการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของบุคคล ทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม
2. การพัฒนามุ่งให้เกิดความเสมอภาคกันในสังคมทั้งทางเศรษฐกิจ และสังคม
3. การพัฒนาสามารถสร้างให้เกิดการกระจายอย่างทั่วถึง ทั้งรายได้ของคนในชุมชน และการบริการต่างๆ ที่รัฐพึงให้แก่ประชาชน โดยให้มีช่องว่างระหว่างชุมชนในชนบท และในเมืองให้น้อยที่สุด

ทวี ทิมขำ (2528) ได้กล่าวถึงการพัฒนาว่า การพัฒนาเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และการเปลี่ยนแปลงนั้น จะต้องเป็นไปในทางที่ดีขึ้นกว่าสภาพเดิมที่เป็นอยู่ โดยสามารถวิเคราะห์การให้ความหมายของคำว่า “การพัฒนา” จากแนวทาง 3 ด้าน คือ

1. ด้านความก้าวหน้า
2. ด้านการวางแผนเพื่อให้เกิดความเจริญ
3. ด้านวิธีการในการดำเนินการพัฒนา

सानิตย์ บุญชู (2527) กล่าวว่า การพัฒนาคือสิ่งที่มีผลกระทบต่อเราทุกคน ในทางใดทางหนึ่ง ไม่ใช่เป็นเพียงสิ่งที่ปัจเจกชนแต่ละคนต้องการที่จะยกระดับของตัวเองให้ดีขึ้นเท่านั้น เป้าหมายสูงสุดของการพัฒนา คือการยกระดับคุณภาพชีวิตของทุกๆ คน ให้มีมาตรฐานสูงขึ้น ดังนั้น ควรมุ่งเน้นให้การพัฒนาบรรลุไปสู่เป้าหมาย ในทิศทางที่เกิดประโยชน์กับคนส่วนใหญ่ และการพัฒนาที่ควรนำไปใช้กับกลุ่มหรือชุมชนนั้น ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นการเปลี่ยนแปลงที่นำมาซึ่งการปรับปรุงให้ดีขึ้นสำหรับคนส่วนใหญ่ของชุมชน
2. เป็นอันตรายให้น้อยที่สุด และเป็นประโยชน์ต่อทุกๆ คนในชุมชน

จากความหมายข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่าการพัฒนา หมายถึง การทำให้มีขึ้นใหม่ การจัดการ การปรับปรุง การเปลี่ยนแปลง และการแก้ไขสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันให้ดียิ่งขึ้น

2. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการ

ความหมายของการจัดการ

ธงชัย สันติวงษ์ (2531) ได้กล่าวว่า “การจัดการ” หมายถึง ภารกิจของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือหลายคน (ที่เรียกว่าผู้บริหาร) ที่เข้ามาทำหน้าที่ประสานให้การทำงานของบุคคล ที่ต่างฝ่ายต่างทำ และไม่อาจประสบความสำเร็จจากการแยกกันทำ ให้สามารถบรรลุผลสำเร็จได้ด้วยดี

เลาวัลย์ นันทาทิวัฒน์ (2520) ได้กล่าวว่า “การจัดการ” หมายถึง การวางแผน การจัดสายงาน การปฏิบัติขั้นดำเนินการ และการควบคุม เพื่อให้วัตถุประสงค์ขององค์การสามารถกระทำได้สำเร็จอย่างประหยัดและมีประสิทธิผล

แอนดรูว์ (Andrew, 2537) ได้กล่าวว่า “การจัดการ” หมายถึง กระบวนการใช้ทรัพยากรขององค์การให้องค์การมีประสิทธิผลตามวัตถุประสงค์ โดยผ่านโครงสร้างของการวางแผน และการตัดสินใจ การจัดองค์การ การสั่งการ และการควบคุม

ลีลา สีนานุเคราะห์ (2530) ได้กล่าวว่า “การจัดการ” หมายถึง การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในการบริหาร อันได้แก่ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุ (Material) และวิธีการจัดการ (Management) หรือ 4 M's ให้มีประสิทธิภาพ และได้ผลิตผลสูงสุด

พะยอม วงศ์สารศรี (2548) ได้กล่าวว่า “การจัดการ” หมายถึง กระบวนการที่ผู้จัดการใช้ศิลปะ และกลยุทธ์ต่างๆ ดำเนินกิจการตามขั้นตอนต่างๆ โดยอาศัยความร่วมมือร่วมใจ ของสมาชิกในองค์การ การตระหนักถึงความสามารถ ความถนัด ความต้องการและความมุ่งหวังด้านความเจริญก้าวหน้าในการปฏิบัติงานของสมาชิกในองค์การควบคู่ด้วย องค์การจึงจะสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

จากความหมายข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่าการจัดการ หมายถึง กระบวนการทำงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์การโดยการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ อย่างเหมาะสม เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุด

องค์ประกอบของการจัดการ

จากแนวความคิดการจัดการของนักวิชาการหลายท่าน ได้จัดองค์ประกอบของการจัดการเอาไว้ 3 ประการคือ เป้าหมาย (Goal) ปัจจัยของการจัดการ (Factor of management) และลักษณะของการบริหาร (Management style) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (ยุทธ กัยวรรณ, 2545)

1. มีเป้าหมาย (Goal) คือ มีวัตถุประสงค์ที่แน่นอนในการบริหารองค์การ ผู้บริหารจะต้องมีการกำหนดทิศทางหรือวัตถุประสงค์ของการทำงานไว้ชัดเจน

2. มีปัจจัยในการบริหาร (Factor of management) โดยทั่วไปแล้วปัจจัยในการบริหารมีพื้นฐานดังนี้คือ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุ (Material) เทคนิควิธี/การจัดการ (Method/Management) เครื่องจักร (Machine) และการตลาด (Market) อย่างไรก็ตาม ปัจจัยพื้นฐานของการบริหารที่กล่าวมานี้อาจจะยังไม่เพียงพออีก โดยเฉพาะในสภาพสังคมปัจจุบันมีการแข่งขันรุนแรงทุกด้าน จำเป็นที่จะต้องมีปัจจัยอื่น ๆ เพิ่มเติม

3. ลักษณะของการจัดการ (Management style) การบริหารเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ที่ผู้บริหารจะต้องนำมาประยุกต์ใช้ในการบริหารให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดต่อองค์การ จนมีคำกล่าวที่ว่าที่ใดมีผู้นำที่ดี ที่นั่นก็จะมีความสำเร็จ ซึ่งลักษณะของการบริหารมีด้วยกัน 3 แบบ คือการบริหารแบบประชาธิปไตย แบบเผด็จการ และแบบเสรีนิยมหรือแบบอิสระ

3. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

ความหมายของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

คณะกรรมการการท่องเที่ยว และการกีฬา (2540) ได้กล่าวว่า “การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน” หมายถึง การพัฒนาที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว และผู้เป็นเจ้าของท้องถิ่น ในปัจจุบันโดยที่มี การปกป้อง และสงวนรักษาโอกาสต่างๆของอนุชนรุ่นหลังด้วย การท่องเที่ยวนี้ มีความหมายถึงการจัดการทรัพยากรเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคมและความงามทางสุนทรียภาพ ในขณะที่สามารถรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและระบบนิเวศ

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2544) ได้กล่าวว่า “การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน” หมายถึง การบริหารจัดการให้พัฒนาทุกๆด้านอย่างรอบคอบ ระวัง ระวัง เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจ สังคม และความงามทางสุนทรียภาพ มีการจัดการทรัพยากรอย่างชาญฉลาดเกิดประโยชน์อย่างสูงสุด และยาวนาน โดยไม่ทำให้สูญเสียเอกลักษณ์ทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่น

ราไพพรรณ แก้วสุริยะ (2543) ได้กล่าวว่า “การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน” หมายถึง การบริหารจัดการทรัพยากรท่องเที่ยว เพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจและสังคม โดยการใช้ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อมอันมีคุณค่าอย่างรอบคอบ และชาญฉลาด ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในระยะยาวนานที่สุด เกิดผลกระทบน้อยที่สุด ขณะเดียวกันคุณภาพของทรัพยากรจะต้องดีขึ้นแม้ว่าการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นก็ตาม

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้กล่าวว่า “การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน” การท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่ และกลุ่มเล็กที่มีการจัดการอย่างดีเยี่ยมเพื่อสามารถดำรงไว้ซึ่งทรัพยากรท่องเที่ยวให้มีความดึงดูดใจอย่างไม่เสื่อมคลาย ธุรกิจท่องเที่ยวมีการปรับปรุงคุณภาพให้มีผลกำไรอย่างเป็นธรรม ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมได้รับผลประโยชน์ตอบแทนอย่างเหมาะสม โดยมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมเยือน สม่่าเสมออย่างเพียงพอ แต่มีผลกระทบทางลบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุดหรือไม่มีเลยอย่างยั่งยืนยาว

หลักการการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2540) กล่าวว่าหลักการการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมี 10 ประการ ดังนี้

1. การอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน (Using resource sustainably) ทั้งที่เป็น ทรัพยากรธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม เป็นสิ่งสำคัญและเป็นแนวทางการทำธุรกิจในระยะยาว
2. การลดการบริโภคที่มากเกินไปและเป็นของเสีย (Reducing over-consumption and waste) จะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการทำนุบำรุงสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายในระยะยาว และเป็นการเพิ่มคุณภาพของการท่องเที่ยว
3. การบำรุงรักษาความหลากหลาย (Maintaining diversity) อันเป็นความแตกต่างกันทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม ที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว และช่วยขยายฐานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

4. การบูรณาการการท่องเที่ยวไว้ใน การวางแผน (Integrating tourism into planning) อันเป็นส่วนหนึ่งของการกำหนดกรอบแผนกลยุทธ์ในการพัฒนาประเทศ การพัฒนาท้องถิ่น และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมจะช่วยขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว

5. การรองรับเศรษฐกิจของท้องถิ่น (Supporting local economics) โดยพิจารณาการกำหนดราคา คุณภาพและคุณค่าของสิ่งแวดล้อมไว้ อันไม่เพียงแต่จะช่วยให้เกิดการประหยัดขึ้นเท่านั้น แต่ยังป้องกันสิ่งแวดล้อมไม่ให้ถูกทำลายอีกด้วย

6. การให้มีส่วนร่วมกันอย่างเต็มที่ของชุมชนในท้องถิ่น (Involving local communities) เพราะในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ไม่เพียงแต่สร้างผลตอบแทนแก่ประชากรและสิ่งแวดล้อมโดยรวม แต่ยังช่วยยกระดับคุณภาพการจัดการการท่องเที่ยวอีกด้วย

7. การปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ระหว่างผู้มีส่วนรับผิดชอบ (Consulting stakeholders and the public) อันได้แก่ ผู้ประกอบการ ประชาชนท้องถิ่น องค์กรและสถาบันที่เกี่ยวข้อง ที่ถือเป็นความจำเป็นในการที่จะร่วมงานไปในทิศทางเดียวกัน รวมทั้งร่วมกันแก้ปัญหาและลดข้อขัดแย้งในผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน

8. การฝึกอบรมบุคลากร (Training staff) โดยสอดแทรกแนวคิด และวิธีปฏิบัติในการพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อบุคลากรท้องถิ่นทุกระดับ จะช่วยยกระดับการบริการการท่องเที่ยว

9. การจัดการการตลาดการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบ (Marketing tourism responsibly) โดยการจัดให้มีข้อมูลข่าวสารที่จะช่วยให้นักท่องเที่ยวมีความรู้ความเข้าใจ และเคารพในสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว และจะช่วยยกระดับความพอใจของนักท่องเที่ยวด้วย

10. การจัดให้มีการวิจัยและการติดตามตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ (Undertaking research) จำเป็นต่อการช่วยแก้ปัญหา และเพิ่มผลประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว และนักลงทุน

การจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

คณะกรรมการการท่องเที่ยว และการกีฬา (2540) กล่าวว่ากระบวนการจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ประกอบด้วย

1. การจัดการพื้นที่ ได้แก่ การจัดการเขตการใช้ประโยชน์ (Zoning) การศึกษาขีดจำกัดการรองรับได้ของพื้นที่ การกำหนดมาตรการใช้ประโยชน์ปลูกสร้างอาคารและปรับปรุงพื้นที่ การควบคุมการท่องเที่ยวและกิจกรรมท่องเที่ยว การใช้มาตรการป้องกัน และลดผลกระทบในพื้นที่

2. การให้การศึกษา และการสื่อความหมาย ได้แก่ การส่งเสริมให้สถานที่ให้ความรู้ทุกรูปแบบ ส่งเสริมกิจกรรมที่ให้ความรู้และสร้างความตระหนักรู้ด้านสิ่งแวดล้อม สนับสนุน

การบริการที่มีคุณภาพ ส่งเสริมการใช้มัคคุเทศก์เฉพาะถิ่น จัดเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศ และการศึกษากับชุมชน

3. การจัดกิจกรรมท่องเที่ยว ได้แก่ มุ่งกิจกรรมที่ไม่มีผลกระทบต่อทางสิ่งแวดล้อม หรือสามารถป้องกันแก้ไขได้ ส่งเสริมกิจกรรมที่ให้ความรู้ จัดให้มีกิจกรรมท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม จัดกิจกรรมให้เกิดความสัมพันธ์ด้านนักท่องเที่ยว บริษัทนำเที่ยว และคนในท้องถิ่น

4. การบริการการท่องเที่ยว ได้แก่ การส่งเสริมการบริการที่มีความรับผิดชอบสร้าง การมีส่วนร่วมในการบริการของชุมชน กำหนดรูปแบบการบริการให้กลมกลืนกับสภาพแวดล้อม อบรมคุณภาพบุคลากร และสนับสนุนการบริการที่ได้มาตรฐาน

5. การจัดการสิ่งแวดล้อม การป้องกันและลดผลกระทบ ได้แก่ กำหนดมาตรฐาน การจัดเก็บและกำจัดขยะมูลฝอย กำหนดมาตรการป้องกัน และกำจัดสิ่งปนเปื้อน ควบคุมแบบอาคาร กวดขันกับกิจกรรมที่ทำลายสภาพแวดล้อม

6. การส่งเสริมการตลาด ได้แก่ การแนะนำเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวที่มีการจัดการที่เหมาะสม และการกำหนดและเน้นกลุ่มเป้าหมาย

7. การมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่น ได้แก่ การสนับสนุนคนในท้องถิ่นในการ จัดการพื้นที่ ยกกระดับชุมชนให้มีศักยภาพในการจัดการสิ่งแวดล้อม จัดอบรมให้ความรู้ด้านบทบาท การมีส่วนร่วม

4. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2540) ได้กล่าวว่า “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ” หมายถึง การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบในแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ สิ่งแวดล้อม และการท่องเที่ยว โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องภายใต้การจัดการอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษา ระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (2540) ได้กล่าวว่า “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ” หมายถึง การท่องเที่ยวที่มีกระบวนการหรือทำที่ในการอนุรักษ์ซึ่งการอนุรักษ์มีความหมายในการร่วมกันป้องกันรักษาให้คงเดิม โดยเป็นการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวทุกประเภท

ศูนย์วิจัยป่าไม้ (2538) ได้กล่าวว่า “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ” หมายถึง การเดินทางไปเยือน แหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ด้วยความระมัดระวังไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือทำลายคุณค่าของระบบนิเวศ ในขณะเดียวกันก็ช่วยสร้างโอกาสทาง เศรษฐกิจที่ส่งผลดีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และเกิดประโยชน์ต่อประชาชนท้องถิ่น

วรรณ วลัยวนิช (2539) ได้กล่าวว่า “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ” หมายถึง การท่องเที่ยวที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการเรียนรู้ และเกิดความเข้าใจในธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยยึดหลักการแห่งการเคารพซึ่งศักดิ์ศรีของระบบนิเวศวิทยา เอื้ออำนวยประโยชน์ และโอกาสทางเศรษฐกิจต่อชุมชน และท้องถิ่นเป็นสำคัญ

องค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

องค์ประกอบที่สำคัญของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมี 4 ประการดังนี้ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2542)

1. องค์ประกอบด้านพื้นที่ เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น (Identity or authentic or endemic or unique) ทั้งนี้รวมถึงแหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ (Eco – system) ในพื้นที่นั้น ๆ ดังนั้น องค์ประกอบด้านพื้นที่จึงเป็นการท่องเที่ยวที่มีพื้นฐานอยู่กับธรรมชาติ (Nature – based tourism)

2. องค์ประกอบด้านการจัดการ เป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ (Responsible travel) โดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสังคม มีการจัดการที่ยั่งยืนครอบคลุมไปถึงการอนุรักษ์ทรัพยากร การจัดการสิ่งแวดล้อม การป้องกัน และกำจัดมลพิษ และควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีขอบเขต จึงเป็นการท่องเที่ยวที่มีการจัดการอย่างยั่งยืน (Sustainable managed tourism) เพื่อให้เกิดเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ (Responsible travel) ที่ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสังคม

3. องค์ประกอบด้านกิจกรรม และกระบวนการ เป็นการท่องเที่ยวที่มีกระบวนการเรียนรู้ (Learning process) โดยมีการให้การศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ ความประทับใจ เพื่อสร้างความตระหนักและปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อนักท่องเที่ยว ประชาชนท้องถิ่น และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง จึงเป็นการท่องเที่ยวสิ่งแวดล้อมศึกษา (Environmental education – based tourism)

4. องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม เป็นการท่องเที่ยวที่มีการคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนและประชาชนท้องถิ่น (Involvement of local community or people participation) ที่มีส่วนร่วมในการคิด วางแผน ปฏิบัติตามแผน ได้รับประโยชน์ ติดตามตรวจสอบ ตลอดจนร่วมบำรุงรักษาทรัพยากรท่องเที่ยว อันจะก่อให้เกิดผลประโยชน์ในท้องถิ่น ทั้งการกระจายรายได้ การยกระดับคุณภาพชีวิต และการได้รับผลตอบแทนเพื่อกลับมาบำรุงรักษา และจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้วย และในที่สุดแล้วท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ ท้องถิ่นในที่นี้เริ่มต้นจากระดับรากหญ้า (Grass root) จนถึงการปกครองส่วนท้องถิ่น และอาจรวมไปถึงการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง จึงเป็นการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของชุมชน (Community participation – based tourism)

ข้อจำกัดที่ชัดเจนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนี้ ขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของลักษณะพื้นฐานที่เป็นองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน หากการท่องเที่ยวใดมีองค์ประกอบที่ไม่ครบถ้วน ความสมบูรณ์จะลดน้อยลงจนอาจต้องจัดการการท่องเที่ยวนั้น ให้เป็นการท่องเที่ยวในรูปแบบอื่น ๆ

หลักการของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม (2542) กล่าวว่าหลักการของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สรุปได้ดังนี้

1. เป็นการท่องเที่ยวที่ไม่ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมทางสภาพแวดล้อม ไม่ว่าจะป็นน้ำเสีย ขยะ ตลอดจนการคมนาคม
2. ก่อให้เกิดประโยชน์ในระยะยาวแก่ทรัพยากร ชุมชนท้องถิ่น และอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว โดยส่วนหนึ่งของรายได้ควรย้อนไปสู่การอนุรักษ์
3. การจัดประสบการณ์ให้นักท่องเที่ยว โดยการเน้นการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม สภาพสังคมและวัฒนธรรมท้องถิ่น และสนับสนุนให้นักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบ ทั้งด้านคุณธรรม จริยธรรม และพฤติกรรมของตนเองที่มีต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและ วัฒนธรรมในชุมชนที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว
4. การสร้างหรือการจัดการ ควรคำนึงถึงข้อจำกัดของสภาพแหล่งท่องเที่ยวตามลักษณะที่เป็นอยู่ หากมีการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลง ควรเป็นไปเพื่อให้ทัศนียภาพของท้องถิ่นดีขึ้น ตลอดจนการลงทุนทางด้านการท่องเที่ยวก็เป็นไปเพื่อสนับสนุนเศรษฐกิจและกิจกรรมต่าง ๆ ในท้องถิ่น ไม่พึ่งพาการลงทุนของต่างชาติซึ่งเป็นการลดการไหลออกของรายได้ไปยังต่างประเทศ
5. การวางแผน การตัดสินใจและการดำเนินงาน ตลอดจนการควบคุม ควรให้คนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมมากที่สุด มิใช่เป็นเพียงเป้าหมายของการท่องเที่ยวและให้บุคคลภายนอกมาคิดและตัดสินใจเพียงฝ่ายเดียว เพราะจะไม่เป็นไปตามความต้องการของคนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง
6. ผู้ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว มีบทบาทที่สำคัญในการอนุรักษ์การท่องเที่ยวให้ มีคุณภาพยั่งยืนหรือไม่เพียงใด การทำธุรกิจโดยมุ่งทำกำไรสูงสุดในระยะสั้นเป็นการทำลายแหล่ง รายได้ของตนเอง อย่างไรก็ตาม บริษัทนำเที่ยวก็สามารถเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวได้ ทรานานแทนาน ถ้ามีการจัดทำธุรกิจที่ถูกต้องเหมาะสม
7. มีการจัดการและควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม และไม่ เกินขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่น และระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวจะรองรับได้
8. มีจำนวนนักท่องเที่ยวสม่ำเสมอทั้งปีไม่ใช่มีเฉพาะฤดูกาล เพื่อสร้างความมั่นคง ให้กับผู้ที่ทำงานในอุตสาหกรรมนี้

ลักษณะของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ลักษณะของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2542) สรุปไว้ดังนี้

1. ความสนใจในแหล่งท่องเที่ยว พิจารณาประเภทและรูปแบบของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมไปเที่ยวโดยให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่ส่งเสริมความรู้ การอนุรักษ์การรักษาสิ่งแวดล้อม และการสร้างความตระหนักในการพัฒนาที่ยั่งยืน ระดับความเข้มข้นของความสนใจมีดังนี้

1.1 สนใจแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติหรือวัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะถิ่น มีความสมบูรณ์หลากหลายต้องใช้ความตั้งใจในการท่องเที่ยว มีกิจกรรมที่แตกต่างจากความเคยชินตามปกติ

1.2 มีกิจกรรมท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา เรียนรู้ สัมผัส และดูแลรักษาสภาพธรรมชาติและระบบนิเวศ เช่น การศึกษาธรรมชาติ การเดินป่า การดำน้ำดูปะการัง การดูนก ส่องสัตว์ เป็นต้น

2. การเตรียมตัวก่อนเดินทางท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรปฏิบัติตัวดังนี้

2.1 มีการเตรียมการศึกษาหาความรู้โดยศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และ/หรือ เข้ารับการอบรมก่อนเดินทาง หรือโดยการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ก่อนเดินทาง

2.2 มีการเตรียมอุปกรณ์เครื่องมือในการท่องเที่ยวครบถ้วนด้วยตนเอง หรือตามคำแนะนำโดยให้ความสำคัญในอุปกรณ์ที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม และไม่ทิ้งให้เป็นขยะในขณะท่องเที่ยว เช่น ขวดน้ำ กล่องอาหาร

3. การปฏิบัติตัวในระหว่างการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรปฏิบัติดังนี้

3.1 ปฏิบัติตามกฎหมายที่กำหนดไว้ในแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ หรือที่เห็นสมควร

3.2 มีความกระตือรือร้นในการรักษาสิ่งแวดล้อม

3.3 มีความสนใจใฝ่รู้ในระหว่างการท่องเที่ยว ให้ความสำคัญต่อข้อมูล กิจกรรมการสื่อความหมาย หรืออื่น ๆ ที่จะเสริมสร้างความรู้ และความตระหนักที่ดี

3.4 มีความยินดีจ่ายในการช่วยรักษาสิ่งแวดล้อม โดยเน้นการจ่ายทางตรงลงในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่น การบริจาค การจ่ายค่าบริการ การส่งเสริมแนะนำ เป็นต้น

3.5 สนใจเข้าร่วมกิจกรรมและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

4. การปฏิบัติตัวหลังการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรปฏิบัติ ดังนี้

4.1 มีความรัก และห่วงหาพันพวยากรที่ได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นหลังจากการท่องเที่ยว

4.2 มีการเรียนรู้ต่อเนื่อง

4.3 ช่วยเป็นสื่อ ขยาย เผยแพร่ข้อมูลที่ได้รับต่อผู้อื่น

5. ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมดูนก

ความหมายของกิจกรรมดูนก

การดูนกเป็นกิจกรรมที่จูงใจให้คนไปเยือนพื้นที่ธรรมชาติ และกระตุ้นให้มีความมุ่งมั่นต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ ซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายของกิจกรรมดูนกไว้หลายท่านดังนี้

รุ่งโรจน์ จุกมงคล (2542) กล่าวว่า การดูนกเป็นกิจกรรมนันทนาการกลางแจ้งที่ให้ความเพลิดเพลินจากการเข้าไปในพื้นที่ธรรมชาติ ซึ่งเป็นแหล่งอาหาร หรือที่อยู่ของนก ซึ่งชมในความสวยงามของนกชนิดต่างๆ และยังได้รู้จักสภาพป่าต่างๆ ได้รับความรู้เกี่ยวกับนกในเรื่องการดำรงชีวิต พฤติกรรม และยังสามารถสื่อถึงความสัมพันธ์ และความเป็นไปของธรรมชาติได้

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมดูนก ว่าหมายถึง กิจกรรมที่ให้นักท่องเที่ยวได้ดูนกชนิดต่างๆ ที่เป็นนกประจำถิ่น นกอพยพ และนกหายาก ซึ่งเส้นทางเดินเท้าที่รองรับกิจกรรมนี้ไม่ควรมีการพัฒนาใดๆ นอกจากจุดหยุดพักบางจุดเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้จัดบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับนกต่างๆ ที่ได้พบเห็น ซึ่งควรมีมัคคุเทศก์นำทางที่มีความรู้เกี่ยวกับนกและธรรมชาติของนกในพื้นที่นั้นดีพอ

ศุภชัย วิชาป่าไม้ (2538) กล่าวว่า กิจกรรมดูนก (Bird watching) เป็นกิจกรรมเฉพาะสำหรับผู้มีความสนใจในเรื่องนก สิ่งดึงดูดที่สำคัญ คือ นกชนิดต่าง ๆ ทั้งที่เป็นนกประจำถิ่น นกอพยพและนกหายาก

อุปกรณ์ในการดูนก

อุปกรณ์ดูนกเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยให้นักดูนกรู้สึกเพลิดเพลิน และได้รับความรู้จากการดูนก ซึ่งอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการดูนกมีดังต่อไปนี้ (รุ่งโรจน์ จุกมงคล, 2547)

1. กล้องส่องทางไกล เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยขยายภาพนกในระยะไกลให้เห็นได้ชัดเจนขึ้น ซึ่งกล้องที่นักดูนกทุกคนจำเป็นต้องมีคือกล้องสองตา (Binoculars) แต่สำหรับนักดูนกที่มีความชำนาญในการใช้กล้องสองตาแล้ว หรือนักดูนกมืออาชีพ อาจมีกล้องเทเลสโคป (Telescope) ด้วยก็ได้

2. คู่มือดูนก (Booklet) เป็นหนังสือที่ให้รายละเอียด และภาพประกอบของนกแต่ละชนิดไว้อย่างชัดเจนช่วยในการจำแนกชนิดนก โดยคู่มือดูนกในเมืองไทย (A guide to the birds of Thailand) เล่มปัจจุบันของนายแพทย์ บุญส่ง เลขะกุล และฟิลลิป ดี ราวด์ เป็นคู่มือที่เหมาะสมสำหรับใช้ประกอบการดูนกในเมืองไทย เพราะมีรายละเอียดพร้อมทั้งภาพประกอบของนกที่พบในเมืองไทยที่ค่อนข้างสมบูรณ์ที่สุด

3. สมุดบันทึกนก (Note book) การจดบันทึกนกช่วยให้นักดูนกเก็บรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับนก และธรรมชาติที่พบเห็น อีกทั้งยังสามารถนำมาทบทวนได้ในภายหลัง โดยในการบันทึกนก ให้นักดูนกพยายามสังเกตรายละเอียดของนกให้มากที่สุด แล้วบันทึกให้ชัดเจน เริ่มจาก

ชื่อ ขนาด รูปร่างลักษณะ พฤติกรรม เสียงร้อง แหล่งที่อยู่ วันเวลา และสถานที่พบ หรืออาจจะวาดภาพนกคร่าวๆ เพื่อให้ตัวเองเข้าใจรายละเอียดต่างๆ

4. อุปกรณ์เสริม (Accessories) เป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาจากความเหมาะสม และประโยชน์ใช้สอยในการดูนกแต่ละครั้ง เช่น กล้องถ่ายภาพ เครื่องบันทึกเสียง เข็มทิศ เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่ผู้รักดูนกนิยมถ่ายภาพนกระหว่างการดูนก เพื่อนำไปใช้เป็นหลักฐานยืนยันการพบชนิดนกที่หายากในพื้นที่นั้นๆ และยังสามารถนำมาประกอบการบรรยาย หรือเผยแพร่กิจกรรมด้านอนุรักษ์ได้

รูปแบบการประกอบกิจกรรมดูนก

การประกอบกิจกรรมดูนกที่ถูกต้องเป็นส่วนสำคัญที่จะส่งผลต่อประสบการณ์ันทนาการที่ดีของนักท่องเที่ยวที่จะได้รับจากประกอบกิจกรรมดูนก ตลอดจนเป็นการช่วยควบคุมระดับผลกระทบที่อาจเกิดต่อนก และสภาพแวดล้อมอันเป็นที่อยู่อาศัยของนก ซึ่งรูปแบบการประกอบกิจกรรมดูนกสามารถแบ่งได้เป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นการเตรียมตัวก่อนประกอบกิจกรรม และขั้นระหว่างการประกอบกิจกรรม

1. ขั้นการเตรียมตัวก่อนประกอบกิจกรรม

สุธิ ศุภรัฐวิกรณ์ (ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงการเตรียมตัวไปดูนกในธรรมชาติ ทั้งในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ป่า และพื้นที่อนุรักษ์อื่นๆ หรือตามสถานที่ดูนกต่างๆ โดยนักดูนกทุกคนควรจะต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษา และหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ที่จะไปดูนกให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เช่นเส้นทางที่ใช้เดินทางไปสถานที่ดูนก เส้นทางภายในสถานที่ดูนก เส้นทางที่ใช้ในการดูนก (Trail) พืชพรรณ ธรรมชาติ และลักษณะภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ลักษณะของที่พัก ซึ่งอาจเป็นบ้านพัก หรือตอมุงเต่า รวมทั้งการขออนุญาตเข้าไปใช้พื้นที่อนุรักษ์ หรือบ้านพักด้วย

1.2 ศึกษาชนิดของนกที่อาจพบในสถานที่ที่จะไปดูนก โดยติดต่อขอรายชื่อของนกที่สำรวจพบในพื้นที่นั้น ๆ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือ โดยดูจากหนังสือคู่มือดูนกซึ่งมีแผนที่เล็ก ๆ แสดงการแพร่กระจายของนกชนิดต่าง ๆ ในประเทศไทยไว้แล้ว

1.3 จัดเตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นในการดูนกภาคสนามให้พร้อม ได้แก่ กล้องสองตา คู่มือดูนก สมุดบันทึก ปากกา หรือดินสอ ควรตรวจสอบสภาพกล้องสองตาให้เรียบร้อยก่อนออกเดินทาง เพื่อป้องกันปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะที่ส่องกล้องดูนก

1.4 จัดเตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นในการเดินทางไปดูนกในธรรมชาติ เช่น หมวก กระติกน้ำดื่ม ช้อน ถ้วย จาน แพร่งสีพื้น ยาสีฟัน สบู่ ยาสระผม ผ้าเช็ดตัว ยารักษาโรค ยาแก้ปวด และอุปกรณ์ส่วนตัวอื่น ๆ ถ้าหากเดินทางไปดูนกในช่วงฤดูฝน ควรเตรียมร่ม เสื้อกันฝน และถุงพลาสติก เพื่อใช้คลุมกล้องสองตาไปด้วย

1.5 แต่งกายให้มีสีสันเข้ากับสภาพแวดล้อม เช่น เขียว น้ำตาล น้ำเงิน เทา หรือ ดำ ไม่ควรใส่เสื้อผ้า หรือหมวกสีขาว แดง แสด ส้ม เหลือง ชมพู หรือสีสดใส่อื่น ๆ ซึ่งถือว่าเป็นสีเตือนภัย (Warning color) เพราะนกสามารถมองเห็นได้แต่ไกล และอาจบินหนีไปก่อนที่เราจะเห็นตัว

1.6 ดูแลสุขภาพให้สมบูรณ์ก่อนออกเดินทางไปดูนกในธรรมชาติ เพราะในสถานที่ดูนกอาจอากาศหนาวเย็น และการเดินทางไปดูนกอาจต้องเดินทางไกล หรือแบกสัมภาระมากมายถ้าหากร่างกายไม่แข็งแรงอาจเป็นไข้ได้ง่าย

1.7 ในกรณีเดินทางไปดูนกเป็นกลุ่ม ถ้าหากสมาชิกในกลุ่มยังไม่เคยรู้จักกันมาก่อนควรทำความรู้จัก และทำความคุ้นเคยกันไว้ก่อน เพื่อให้การดูนกของกลุ่มเป็นไปด้วยความราบรื่น

2. ชั้นระหว่างการประกอบกิจกรรม

สุทธิ ศุภรัฐวิกรม (ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงหลักการปฏิบัติตัวของนักดูนก ระหว่างการอยู่ในพื้นที่ธรรมชาติไว้ดังนี้

2.1 ออกเดินทางไปดูนกในเวลาเช้าตรู่ ก่อนที่พระอาทิตย์จะขึ้น เพราะนกส่วนใหญ่ชอบออกหากินในเวลาเช้าตรู่ และหากินไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงเวลาประมาณ 10.00 น. เป็นต้นไป นกจะออกหากินน้อยลง และนกจะเริ่มพักผ่อน และรับประทานอาหารกลางวันในช่วงนี้ เช่นกันพอเวลาประมาณ 14.00 น. เป็นต้นไป นกจึงเริ่มออกหากินใหม่และจะหากินไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงเวลาพลบค่ำ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่พบนกได้มากเช่นเดียวกับในช่วงเวลาเช้า

2.2 พยายามหยุดทุก ๆ 5 นาที เพื่อสำรวจดูนกรอบ ๆ ตัวเรา รวมทั้งพยายามฟังเสียงร้องของนกด้วย เพื่อจะได้ทราบว่าในบริเวณรอบ ๆ ตัวเราในระยะเวลาที่เรามองเห็นด้วยตาเปล่า มีนกกี่ตัวกี่ชนิด ชนิดอะไรบ้าง เราจะได้นกได้ครบทุกชนิดในบริเวณที่เราหยุด ถ้าหากเราปฏิบัติเช่นนี้ได้จะช่วยมีโอกาสเห็นนกได้มากกว่าคนที่เอาแต่เดิน หรือคนที่รอให้นักบินผ่านมาให้เห็น

2.3 พยายามมองหาที่ตั้งแต่นพื้นดิน ในกอหญ้า พุ่มไม้ ไม้ยืนต้น ตั้งแต่ระดับโคนต้นไม้ขึ้นไปเรื่อย ๆ จนถึงระดับยอดไม้ และในเรือนยอดทุก ๆ ระดับ รวมทั้งในท้องฟ้าด้วย เพราะนกแต่ละชนิดอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน

2.4 พยายามส่งเสียงให้น้อยที่สุด ไม่ว่าจะเป็นเสียงพูด ไอ จาม กระทบ หรือเสียงที่เกิดจากการเหยียบใบไม้แห้ง ทั้งนี้เพราะนกจะหนีไปเสียก่อนที่เราจะเห็นตัว หรือเห็นตัวชัด ถ้าหากนกได้ยินเสียงเหล่านั้น เพราะนกเป็นสัตว์ที่ขี้ตกใจ และระแวงระวังภัยอยู่เสมอ โดยเฉพาะนกขนาดเล็ก หรือนกที่เป็นเหยื่อของสัตว์อื่น เนื่องจากนกเหล่านี้มักไม่มีอาวุธใด ๆ ที่จะป้องกันตัวจากศัตรูธรรมชาติ จึงต้องพัฒนาให้นกเหล่านี้ขี้ตกใจง่าย และระแวงระวังภัยตลอดเวลา

2.5 เมื่อเห็นนกตัวตาเปล่า ไม่ว่าจะบินจะอยู่ไกลเพียงใด ควรรีบส่องกล้องสองตาดูทันทีเพราะถ้าหากรอให้เข้าไปใกล้มากกว่านี้ นกอาจจะหนีไปเสียก่อน ถ้าหากนกยังไม่หนีไปไหน ก็ควรจะเดินเข้าไปใกล้ ๆ นกให้มากขึ้นเราจะได้เห็นรายละเอียดของนกมาก

2.6 เมื่อเห็นนกไม่ควรแย่งกันดูนก แต่ควรส่องกล้องสองตาดูนกในตำแหน่งที่แต่ละคนยืน หรือนั่งอยู่ แต่ถ้าไม่เห็นจริง ๆ จึงค่อยเปลี่ยนตำแหน่ง แต่จะต้องเคลื่อนที่อย่างช้า ๆ และไวด้วยและจะต้องไม่เคลื่อนไหวส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายโดยไม่จำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการยื่นแขนหรือมือออกไปชี้คนในกลุ่มดู ควรจะบอกคนในกลุ่มรู้ด้วยวิธีอื่น เช่น ยกแขนขึ้นช้า ๆ ให้แนบชิดกับลำตัว และชี้ให้คนอื่นดู หรือพูดให้เบาที่สุด

2.7 เมื่อเห็นนกควรจดจำรายละเอียดของนกตัวนั้น ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ว่ามีสีขน และลวดลายเช่นใด ไม่ว่าจะเป็ปาก หัว หลัง ตะโพก ปีก หาง หน้าอก ขา นิ้วเท้า เป็นต้น หากจำรายละเอียดได้มากจะช่วยในการจำแนกชนิดของนกได้ง่าย นอกจากนี้ควรจะต้องจดจำ การเกาะการหากิน การบิน การกระโดด สภาพแวดล้อมที่พบนกตัวนั้น และรายละเอียดอื่น ๆ ด้วย ถ้าเป็นไปได้ควรจะจดบันทึกไว้ เพื่อกันลืม หรือเพื่อนำมาทบทวนในภายหลัง

สำหรับ รุ่งโรจน์ จุกมงคล (2536) ได้ให้คำแนะนำระหว่างการประชุมกิจกรรมคุณ โดยมีเนื้อหาเพิ่มเติมจาก สุทธิ สุภรัฐวิกรม (ม.ป.ป.) ดังนี้

1. การดูนกไม่ควรออกไปเป็นกลุ่มใหญ่ เพราะนกส่วนใหญ่มักขี้ตกใจ หากไปกลุ่มเล็กๆ เพียง 2-3 คน จะทำให้มีโอกาสเห็นนกได้ง่ายกว่าไปเพียงลำพัง นอกจากนี้การดูนกแต่ละครั้ง ควรชักชวนผู้มีประสบการณ์และเชี่ยวชาญเรื่องนกไปด้วย เพราะจะได้ช่วยเราจำแนกชนิดนกและอธิบายรายละเอียดต่าง ๆ ให้ได้ทราบ เป็นการเสริมสร้างความรู้เกี่ยวกับนกของเราให้มากขึ้น

2. หากต้องการชมดูนก ควรสร้างบังไพรเพื่อการแอบซ่อน บังไพรที่สร้างต้องมีสีกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม และเฝ้าอย่างเงียบที่สุดด้วยความอดทนจนกว่าจะแสดงตัวออกมา

3. ข้อปฏิบัติที่สำคัญที่สุดเหนือสิ่งอื่นใดสำหรับนักดูนกทุกคนก็คือ ต้องมีความรับผิดชอบต่อนก ไม่รบกวนนกจนเกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสร้างรังวางไข่ เพราะนกอาจตื่นกลัวจนทิ้งรัง และลูกไปได้ นักดูนกไม่ควรบุกรุกและเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยของนก หรือเป็นต้นเหตุชักนำศัตรูเข้าไป ต้องพึงสำนึกเสมอว่า ความสุขของนกต้องมาก่อนสิ่งอื่นใด

จากรูปแบบการประชุมกิจกรรมดูนก ทั้งในส่วนของการขึ้นตอนก่อนการประชุมกิจกรรมและขั้นตอนระหว่างการประชุมกิจกรรม ซึ่งกล่าวได้ว่ารูปแบบดังกล่าวเป็นแนวทาง และหลักการปฏิบัติตัวของนักดูนก เพื่อป้องกัน หรือลดระดับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อนก และสภาพธรรมชาติอันเป็นที่อยู่อาศัยของนก ตลอดจนเป็นการรักษาประสบการณ์ันทนาการของนักดูนกเองและบุคคลอื่นที่อยู่ร่วมระหว่างการประชุมกิจกรรม จึงกล่าวได้ว่าหลักการปฏิบัติตัวดังกล่าวเป็นบรรทัดฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสมของนักดูนก ซึ่ง รุ่งโรจน์ จุกมงคล (2536) ได้สรุปหลักการปฏิบัติตัวของนักดูนกไว้ 9 ประการ ดังนี้

1. ความสุขของนักศึกษาต้องมาก่อน การดูนก การถ่ายภาพ การอัดเสียง รวมทั้ง การศึกษาทางวิชาการควรคำนึงเสมอว่าต้องไม่เป็นการรบกวนหรือสร้างความลำบากให้แก่คน
2. อนุรักษ์แหล่งอาศัยหากินของนก การกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดูนก ต้องไม่เป็นการบุกรุกทำลายแหล่งอาศัยหากินของนก จนพื้นที่นั้นเสียหายหรือเสื่อมโทรมลงไป
3. เมื่อพบนกที่หายากทำรัง เราต้องคำนึงถึงการอนุรักษ์ก่อนสิ่งอื่นใด ต้องพยายามคุ้มครองนกให้ดีที่สุด ควรบอกแต่ผู้ที่ควรจะทราบเท่านั้น ไม่ควรรีบบอกต่อไปยังนักดูนกคนอื่น ๆ เพราะอาจจะทำให้นักดูนกจำนวนมากมุ่งไปดูนกที่หายากจนเป็นการรบกวนนก จำเป็นต้องมีมาตรการการอนุรักษ์ที่ดีพอเสียก่อน มิฉะนั้นแล้วนกตัวนั้นอาจไม่ออกไข่หรือฟักเลย
4. เมื่อพบนกย้ายถิ่นที่หายาก ต้องนึกอยู่เสมอว่าหากข่าวแพร่ออกไปต้องมีนักดูนก มาดูกันมาก ซึ่งอาจมีผลกระทบต่างๆตามมา อาทิเช่น ทำให้เกิดการรบกวนนก รวมทั้งเจ้าของพื้นที่ และผู้ที่อยู่ใกล้เคียง พื้นที่ที่นกหากินอาจเกิดความเสียหาย หรือเกิดปัญหากับเจ้าของพื้นที่ เป็นต้น
5. ปฏิบัติตามกฎหมายอนุรักษ์เสมอ ไม่ว่าจะไปดูนกยังสถานที่ใด เราควรเคารพ และปฏิบัติตามกฎหมายที่อนุรักษ์นก และพื้นที่นั้นเสมอ
6. เคารพสิทธิของเจ้าของพื้นที่ ไม่ควรเข้าไปดูนกภายในพื้นที่ใดโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของ การไปทุกครั้งควรแจ้งให้เจ้าของพื้นที่ทราบล่วงหน้าเสมอ และหลีกเลี่ยงการกระทำสิ่งใดที่จะสร้างความเสียหายแก่พื้นที่นั้นด้วย
7. เคารพสิทธิของผู้อื่นที่ใช้สถานที่ร่วมกัน ในขณะที่ผู้อื่นดูนกอยู่ ไม่ควรทำให้นักดูนกใจจนบินหนีไป ต้องคำนึงเสมอว่าผู้อื่นที่ใช้สถานที่ร่วมกับเรา และหากมีผู้อื่นที่ไม่ใช่ นักดูนก อยู่ในบริเวณนั้นด้วย ไม่ควรกระทำการใดที่เป็นกรรบกวนกิจกรรมที่เขากำลังดำเนินอยู่ มิฉะนั้นเขาอาจเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อกันและการดูนก
8. รายงานการพบนกให้หน่วยงานที่เก็บข้อมูล และเจ้าของพื้นที่เก็บไว้ การศึกษา และการอนุรักษ์นกในปัจจุบันมีผลมาจากรายงานการพบนกของนักดูนกในอดีต ดังนั้นการที่เรา รายงานการพบนกในปัจจุบันให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบ จะเป็นประโยชน์ต่อการดูนก การศึกษา และการอนุรักษ์นกในอนาคต
9. ปฏิบัติตนเช่นเดียวกันในต่างประเทศ ไม่ว่าจะกฎหมายของแต่ละประเทศจะบัญญัติไว้ต่างกันเช่นไร แต่การดูนกก็มีลักษณะที่เหมือนกันทุกแห่ง นักดูนกจึงควรยึดหลักเกณฑ์ ที่กล่าวมาแล้วในทุกแห่ง เพื่อการดูนกจะได้เป็นกิจกรรมสากลในระดับนานาชาติอันจะเป็นผลดีในการร่วมมือกันอนุรักษ์นกต่อไป

6. ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์นก

การอนุรักษ์นกนั้นรวมไปถึงการจัดการระบบนิเวศของนกทั้งระบบ เพื่อรักษาจำนวนประชากรนก และความหลากหลายของนกให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม กล่าวคือไม่ก่อให้เกิดผลกระทบระบบนิเวศของนก การอนุรักษ์นกจึงต้องมีการดำเนินการในด้านต่าง ๆ ทั้งการควบคุม การตรวจตรา และการพัฒนาทางกายภาพควบคู่กันไป โดยมีแนวทางการวางแผนอนุรักษ์นก (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2525ก.) ดังนี้

1. กำหนดเขตพื้นที่สำคัญสำหรับนก เช่น บริเวณสร้างรังผสมพันธุ์ บริเวณแหล่งอาหารของนกชนิดต่าง ๆ โดยเฉพาะนกที่หายาก และมีน้อย ให้พ้นจากรัศมีกรเข้าไประอบวงจากกิจกรรมต่าง ๆ ของคน

2. แก้ปัญหาการทำลายพืชผลของชาวบ้าน โดยการป้องกัน และการชดเชยค่าเสียหายอย่างเป็นธรรม

3. พัฒนา และส่งเสริมอาชีพที่ไม่กระทบกระเทือนต่อแผนการอนุรักษ์นก เช่น การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในบริเวณจำกัด ซึ่งได้ผลผลิตที่แน่นอนแล้วยังไม่ไปรบกวนบริเวณสร้างรังผสมพันธุ์ของนก

4. จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีรายได้เพิ่มจากนักท่องเที่ยวในรูปแบบของการขายอาหาร ขายเสื้อผ้า เรือชมนก เป็นต้น

5. ควบคุมการใช้ยาฆ่าแมลง และยาปราบวัชพืช ซึ่งเป็นสารมีพิษที่สามารถสะสมได้ในระบบลูกโซ่อาหารที่สามารถทำลายชีวิตของนก และคนได้

6. ควบคุมการล่านกให้หมดไป โดยการตั้งหน่วยตรวจในบริเวณที่มีการล่ากันมาก และควบคุมตลาดรับซื้อนก

7. เน้นการสอนเรื่องการอนุรักษ์นกแก่นักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ที่อยู่ในเขตพื้นที่โครงการ ตลอดจนการจัดพานักเรียนมาอบรมให้เห็นถึงคุณค่าในแหล่งทรัพยากรธรรมชาติในบริเวณพื้นที่

8. จัดอบรมลูกเสือชาวบ้าน กลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอื่น ๆ ให้เข้าใจถึงประโยชน์ของนก และแนวทางการป้องกันแก้ปัญหาการทำลายพืชผล

9. ทำการปราบปรามและจับกุมผู้กระทำความผิดที่เข้าไปล่าสัตว์ในพื้นที่ โดยขอความร่วมมือจากส่วนราชการอื่น ๆ เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นต้น ตาม พ.ร.บ. สงวน และคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535

สำหรับ สมาคมอนุรักษ์นก และธรรมชาติแห่งประเทศไทย (2543) ได้ให้แนวคิดในการอนุรักษ์นกโดยมีเนื้อหาเพิ่มเติมจาก สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (2525ก.) ดังนี้

1. ทำบ้านของเราให้เป็นแหล่งอาศัยอันอบอุ่น และปลอดภัยสำหรับนก โดยปลูกไม้ผลที่เป็นอาหารของนก เช่น ตะขบ มะละกอ มะม่วง ลำไย ฯลฯ เพื่อให้นกได้เข้ามาอาศัย และกินอาหาร หรือดูดสละน้ำเพื่อใช้เป็นแหล่งน้ำของนก
2. จัดสร้างรังเทียมให้แก่ก นอกจากจะเป็นการดึงดูดนกให้เข้ามาอาศัยแล้วยังเป็นการช่วยขยายพันธุ์นกอีกด้วย
3. การเข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มองค์กรเพื่อการอนุรักษ์นก เป็นการรวมพลังเพื่อช่วยสนับสนุน และเผยแพร่กิจกรรมเกี่ยวกับการดูแล ตลอดจนการอนุรักษ์นก และถิ่นอาศัยให้แพร่หลายไปสู่สาธารณชนในวงกว้าง

7. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการตลาดบริการ

ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดการตลาดบริการมาประยุกต์ใช้กับงานวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูแล บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าบริการที่มีคุณภาพเป็นสิ่งสำคัญในการเพิ่มคุณค่าให้กับผลิตภัณฑ์และบริการที่เสนอขาย เนื่องจากหากมีสินค้าที่เหมือนกัน และมีคุณภาพใกล้เคียงกัน การให้บริการที่มีคุณภาพจะเป็นตัวแปรที่สำคัญในการตัดสินใจเลือกผู้ให้บริการ

ความหมายของการตลาด

คอตเลอร์ (Kotler, 2000) ได้ให้ความหมายของการตลาดไว้ว่า การตลาดเป็นกระบวนการทางสังคม ซึ่งบุคคล และกลุ่มบุคคลได้รับการตอบสนองความจำเป็น และความต้องการผ่านการสร้างสรรค์ การเสนอ และการแลกเปลี่ยนผลิตภัณฑ์ และบริการที่มีมูลค่ากับผู้ซื้ออย่างอิสระ

แมคคาร์ที (McCarthy, 1982) ได้ให้ความหมายของการตลาดไว้ว่า การตลาดเป็นผลงานที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับความพยายามให้องค์การบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ โดยใช้วิธีการคาดหมายเกี่ยวกับความต้องการของลูกค้า รวมถึงการกำกับให้สินค้าและบริการผ่านจากผู้ผลิตไปยังลูกค้า เพื่อตอบสนองให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจ

พิชญ จงสถิตย์วัฒนา (2542) ได้ให้ความหมายของการตลาดไว้ว่า การตลาดเป็นกระบวนการทางธุรกิจในการทำให้เกิดการซื้อขาย ซึ่งจะส่งผลต่อความพึงพอใจของผู้บริโภค และผู้ผลิต

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า การตลาด คือ กิจกรรมต่างๆที่ผู้ให้บริการ สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค โดยผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยน ซึ่งผู้ให้จะได้รับผลประโยชน์จากกระบวนการแลกเปลี่ยนนั้น

ความหมายของการบริการ

กรอนรูส (Gronroos, 1990) ได้ให้ความหมายของการบริการไว้ว่า การบริการเป็นกิจกรรมหนึ่งหรือชุดของกิจกรรมปกติที่ไม่ใช่สิ่งจำเป็นที่เกิดขึ้นระหว่างลูกค้า และผู้ให้บริการ และ/หรือ เป็นทรัพยากร หรือสินค้า และ/หรือ เป็นวิธีการต่างๆที่ผู้ให้บริการจัดไว้เพื่อแก้ปัญหาให้กับลูกค้า

แคสเปอร์ และคณะ (Kasper et al., 1999) ได้ให้ความหมายของการบริการไว้ว่า การบริการเป็นการรวมกิจกรรมทางเศรษฐศาสตร์ทั้งหมด ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้ไม่ใช่สินค้าหรือสิ่งก่อสร้าง แต่การให้บริการนั้นจะเข้าไปพร้อมกับการรับบริการ ซึ่งผู้ให้บริการจะสร้างคุณค่าในรูปของสิ่งจำเป็นที่มองไม่เห็นให้กับผู้รับบริการ

รัตนา แผงเกษตร (2540) ได้ให้ความหมายของการบริการไว้ว่า การบริการถือเป็นกิจกรรมที่สนองความต้องการของผู้ที่เรียกว่าลูกค้า หรือผู้ซื้อให้ได้รับผลประโยชน์ และความพึงพอใจในรูปแบบต่างๆของธุรกิจ ทั้งนี้ผู้รับบริการอาจมีลักษณะได้รับบริการอย่างเดียว โดยไม่มีตัวสินค้าเข้ามาเกี่ยวข้อง หรือผู้รับบริการเป็นเจ้าของสินค้า โดยที่ได้รับบริการจากผู้ให้บริการในภายหลัง

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า การบริการ คือ กิจกรรมที่เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการ ซึ่งเป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับสิ่งที่เสนอขาย โดยที่กระทำไปพร้อมกับการขาย หรือภายหลังจากการขาย และเกี่ยวข้องกับสินค้าที่จับต้องได้ และจับต้องไม่ได้ ซึ่งการแยกสินค้าและบริการออกจากกันเป็นสิ่งที่กระทำได้ยากในกระบวนการแลกเปลี่ยน

ทฤษฎีความต้องการของผู้บริโภค

มาสโลว์ (Maslow, 1970) ได้ค้นพบทฤษฎีลำดับชั้นของความต้องการของมนุษย์ (Maslow's hierarchy of needs) และสรุปว่า มนุษย์มีความต้องการที่จะต้องได้รับการตอบสนองที่ไล่ชั้นตอน จากขั้นต่ำสุดไปถึงขั้นสูงสุด โดยความต้องการที่จะต้องได้รับการตอบสนองก่อนถึงจะพัฒนาไปสู่ความต้องการขั้นถัดไปได้ โดยลำดับความต้องการขั้นพื้นฐานมีดังนี้

1. ความต้องการทางร่างกาย (Physical needs) เป็นความต้องการพื้นฐานที่มีความจำเป็นต่อการอยู่รอดของชีวิต ได้แก่ ความต้องการอากาศ อาหาร น้ำ ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่มที่อยู่อาศัย การขับถ่าย การพักผ่อน การหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด การเคลื่อนไหว และความต้องการทางเพศ

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety and security needs) ได้แก่ ความต้องการความมั่นใจ ความเท่าเทียมกัน ความเสมอภาค ความไว้วางใจ ตลอดจนความปลอดภัยจากสภาพแวดล้อมที่เป็นอันตราย

3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Love and belonging needs) ได้แก่ ความต้องการความรัก ความใกล้ชิด ความอบอุ่น เห็นอกเห็นใจในสัมพันธภาพระหว่างกัน

4. ความต้องการการยอมรับ (Esteem needs) ได้แก่ การตระหนักในคุณค่า และความสามารถของตนเอง ต้องการได้รับการยอมรับจากผู้อื่น การได้รับความเป็นอิสระ

5. ความต้องการที่จะบรรลุความสำเร็จสมหวังในชีวิต (Self actualization needs) ได้แก่ ความต้องการที่อยากจะสำเร็จตามความนึกคิด หรือความคาดหวัง ความทะเยอทะยานใฝ่ฝัน ภายหลังจากที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองความต้องการทั้ง 4 ชั้นอย่างครบถ้วนแล้ว ความต้องการในขั้นนี้จะเกิดขึ้น และมักเป็นความต้องการที่เป็นอิสระเฉพาะแต่ละคน ซึ่งต่างก็มีความนึกคิดใฝ่ฝัน ที่อยากได้รับผลสำเร็จในสิ่งอันสูงส่ง

ส่วนประสมการตลาดบริการ 8 ประการ

ส่วนประสมการตลาด (Marketing mix) 8 ประการ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการประกอบธุรกิจบริการให้ประสบความสำเร็จ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้ (ฉัตรยาพร เสมอใจ, 2547)

1. ผลิตภัณฑ์ (Product) ผู้ให้บริการจะต้องพิจารณาถึงความจำเป็น และความต้องการของลูกค้า (Customer's needs or wants) เป็นหลัก ซึ่งจะสามารถตอบสนองความต้องการ สร้างความพึงพอใจ และความจงรักภักดีของลูกค้าได้

2. ราคา (Price) ผู้ให้บริการจะต้องพิจารณาถึงต้นทุน (Cost) ของลูกค้า เป็นหลักด้วยการดำเนินธุรกิจจำเป็นต้องพยายามลดต้นทุน และภาระที่ลูกค้าจะต้องรับผิดชอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าใช้จ่ายกับกลุ่มลูกค้าที่ชอบซื้อสินค้าราคาถูก

3. การจัดจำหน่าย (Place) ผู้ให้บริการจะต้องพิจารณาถึงความสะดวกสบาย (Convenience) ในการรับบริการ การส่งมอบสู่ลูกค้า และเวลาในการส่งมอบ กล่าวคือลูกค้าควรเข้าถึงได้ง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ในเวลา และสถานที่ที่ลูกค้าเกิดความสะดวกที่สุด

4. การส่งเสริมการตลาด (Promotion) ผู้ให้บริการจะต้องพิจารณาถึงวิธีติดต่อสื่อสาร (Communication) ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะสามารถเข้าถึง และจูงใจลูกค้าอย่างได้ผล

5. กระบวนการ (Process) ผู้ให้บริการจะต้องพิจารณากระบวนการให้บริการที่รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพในการส่งมอบ ซึ่งเกิดจากการวางแผนมาเป็นอย่างดี

6. ประสิทธิภาพ และคุณภาพ (Productivity and quality) ผู้ให้บริการจะต้องพิจารณาถึงการเพิ่มประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นความพยายามลดต้นทุนให้ต่ำลง โดยไม่ส่งผลกระทบต่อสร้างคุณภาพ ซึ่งเป็นความพยายามในการสร้างความแตกต่าง และความจงรักภักดีของลูกค้า ดังนั้นการทำงานที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นการทำงานที่รวดเร็วยิ่งขึ้น โดยต้นทุนลดต่ำลง ซึ่งจะส่งผลให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจ

7. คน (People) ผู้ให้บริการจะต้องพิจารณาถึงกระบวนการที่เกี่ยวกับการคัดเลือกบุคลากร การฝึกอบรม การจูงใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคลากรที่ต้องติดต่อกับลูกค้าโดยตรง เนื่องจากจากบุคลากรสามารถสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าโดยการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) เพียงครั้งเดียว

8. สิ่งมีตัวตนที่มองเห็นได้ (Physical evidence) ที่เกี่ยวข้องกับการบริการเป็นองค์ประกอบของธุรกิจบริการที่ลูกค้าสามารถมองเห็น และใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจซื้อบริการได้ ตัวอย่างสิ่งของที่มองเห็นได้เช่น อาคารสำนักงานของบริษัท เครื่องมือต่างๆที่ใช้ พนักงาน สัญลักษณ์ของ

บริษัท และสิ่งที่มองเห็นได้ต่างๆ ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างความมั่นใจให้กับลูกค้า และเป็นการสะท้อนถึงรสนิยมของลูกค้าอีกด้วย

การมีหัวใจบริการ (Service mind)

การมีหัวใจบริการ หมายถึง การอำนวยความสะดวก การช่วยเหลือการให้ความกระจ่าง การสนับสนุน การเร่งรัดการทำงานตามสายงาน และความกระตือรือร้นต่อการให้บริการคนอื่น รวมทั้ง การยิ้มแย้มแจ่มใสให้การต้อนรับด้วยไมตรีจิตที่ดีต่อผู้อื่น ซึ่งการปฏิบัติตัวดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลดีต่อผู้รับบริการดังต่อไปนี้ (เทือน ทองแก้ว, 2551)

1. การให้บริการที่รวดเร็วขึ้น
2. ประหยัดเงิน และเวลา
3. เกิดความประทับใจ และยินดีที่จะกลับมาใช้บริการอีก หรือผู้รับบริการนำความประทับใจที่ได้รับไปบอกต่อ อันจะเป็นการช่วยประชาสัมพันธ์ในอีกทางหนึ่ง

โดยการมีหัวใจบริการจะส่งผลดีต่อผู้ให้บริการ ดังต่อไปนี้

1. ความสำเร็จของงาน
2. เกิดภาพลักษณ์ที่ดีต่อผู้ให้บริการ
3. มีกำลังใจ
4. คิดสร้างงานต่อ

องค์ประกอบที่สำคัญของการมีหัวใจบริการ

การมีหัวใจให้บริการนั้นจำเป็นต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. การจัดบรรยากาศของสถานที่ หมายถึง การจัดสถานที่ให้สะอาดเรียบร้อย รมเย็น มีสถานที่พักผ่อนหรือพักรอ รวมถึง การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้รับบริการ เช่น ป้ายแนะนำสถานที่ ห้องน้ำ ถังรองรับขยะ เป็นต้น

2. การยิ้มแย้มแจ่มใส ทักทายด้วยไมตรีจิต เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของผู้ให้บริการ

3. ปฏิสัมพันธ์กับผู้รับบริการด้วยความรวดเร็ว เต็มใจ กระตือรือร้น และเป็นมิตร
4. มีการสื่อสารที่ดี เนื่องจากการสื่อสารที่ดีจะสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร
5. การเอาใจเขามาใส่ใจเรา โดยให้นึกถึงความรู้สึกของผู้รับบริการเป็นสำคัญ
6. การพัฒนาเครื่องมือ และวิธีการให้บริการ
7. การติดตามประเมินผล และมาตรการประกันคุณภาพการให้บริการ

ปัจจัยของการให้บริการที่มีคุณภาพ

เป้าหมายสูงสุดของการให้บริการ คือ ความปิติของลูกค้า ดังนั้นการสร้างประสบการณ์ที่ดีให้กับลูกค้าจึงเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งนี้เพื่อผูกใจลูกค้าไว้ยาวนาน และทำให้ลูกค้ากลับมาใช้บริการซ้ำ

แล้วซ้ำอีกตลอดไป ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลถึงคุณภาพการบริการ ประสิทธิภาพ และความพึงพอใจของลูกค้า ประกอบด้วย 5 ปัจจัยดังต่อไปนี้ (วิทยา คำนธราชกุล, 2547)

1. ความไว้วางใจได้ (Reliability) การบริการที่ดีผู้ให้บริการจะต้องปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา ที่ให้ไว้กับลูกค้าอย่างเคร่งครัดทั้งในเชิงปริมาณ คุณภาพ และเวลา
2. ความเต็มใจ และรวดเร็วในการตอบสนอง (Responsiveness) การบริการที่ดีผู้ให้บริการจะต้องมีความกระตือรือร้นที่จะจัดการกับการร้องขอ ซึ่งการตอบสนองจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับเวลาที่ลูกค้าจะได้รับการช่วยเหลือ การใส่ใจดูแล รวมถึงการปรับปรุงบริการให้มีความคล่องตัวสอดคล้องกับความถูกต้องของลูกค้าตลอดเวลา
3. ความเชื่อถือ และมั่นใจ (Assurance) การบริการที่ดีผู้ให้บริการต้องสร้างความน่าเชื่อถือ และความมั่นใจให้เกิดขึ้นกับลูกค้าได้ ซึ่งจะส่งผลให้ลูกค้าเกิดความสบายใจ
4. ความเข้าใจลูกค้ารายบุคคล (Empathy) การบริการที่ดีผู้ให้บริการต้องเรียนรู้ และเข้าใจความต้องการของลูกค้า เนื่องจากลูกค้าปรารถนาจะได้รับความเข้าใจ การปฏิบัติอย่างเป็นคนสำคัญ และคนพิเศษ
5. รูปลักษณ์ทางกายภาพ (Tangible) รูปลักษณ์ทางกายภาพที่ประจักษ์กับสายตาของลูกค้า เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีผลต่อการสร้างประสบการณ์ที่ดีให้ลูกค้าในการบริการ ในที่นี้อาจหมายถึง ความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสถานที่ การตกแต่ง เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆ ตัวพนักงาน ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวก และวัสดุสื่อสารกับลูกค้า เช่น ป้ายบอกทิศทาง สัญลักษณ์ สี แสง เสียง ฯลฯ เป็นต้น

8. แนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง

ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเป็นกระบวนการที่ผู้นำมีอิทธิพลต่อผู้ตามโดยเปลี่ยนแปลงความพยายามของผู้ตามให้สูงขึ้นกว่าความพยายามที่คาดหวัง พัฒนาความสามารถของผู้ตามไปสู่ระดับที่สูงขึ้น ทำให้เกิดการตระหนักรู้ในภารกิจ และวิสัยทัศน์ขององค์กร จูงใจให้ผู้ตามมองให้ไกลเกินกว่าความสนใจของพวกเขาไปสู่ประโยชน์ของกลุ่มองค์กรหรือสังคม ซึ่งกระบวนการที่ผู้นำมีอิทธิพลต่อผู้ตามนี้จะกระทำโดยผ่านองค์ประกอบพฤติกรรมเฉพาะ 4 ประการ บาสส์ และอโวลิโอ (Bass and Avolio, 1994) คือ

1. การมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ (Charisma leadership) หมายถึง การที่ผู้นำประพฤติตัวเป็นแบบอย่าง หรือเป็นโมเดลสำหรับผู้ตาม ผู้นำจะเป็นที่ยกย่อง เคารพนับถือ ศรัทธา ไว้วางใจ และทำให้ผู้ตามเกิดความภาคภูมิใจเมื่อร่วมงานกัน ผู้ตามจะพยายามประพฤติปฏิบัติเหมือนกับผู้นำ และต้องการเลียนแบบผู้นำของเขา
2. การสร้างแรงบันดาลใจ (Inspiration motivation) หมายถึง การที่ผู้นำจะประพฤติในทางที่จูงใจให้เกิดแรงบันดาลใจกับผู้ตาม โดยการสร้างแรงจูงใจภายใน การให้

ความหมายและทำลายในเรื่อ้งงานของผู้ตาม ผู้นำจะกระตุ้นจิตวิญญาณของทีม (Team spirit) ให้มีชีวิตชีวา มีการแสดงออกซึ่งความกระตือรือร้น โดยการสร้างเจตคติที่ดี และการคิดในแง่บวก

3. การกระตุ้นทางปัญญา (Intellectual stimulation) หมายถึง การที่ผู้นำมีการกระตุ้นผู้ตามให้ตระหนักถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในหน่วยงาน ทำให้ผู้ตามมีความต้องการหาแนวทางใหม่ๆมาแก้ปัญหาในหน่วยงาน เพื่อทำให้เกิดสิ่งใหม่ และสร้างสรรค์

4. การคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล (Individualized consideration) หมายถึง ผู้นำให้การดูแลเอาใจใส่ผู้ตามเป็นรายบุคคล ซึ่งทำให้ผู้ตามรู้สึกมีคุณค่า และมีความสำคัญ

9. ข้อมูลทั่วไปของเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย

ประวัติความเป็นมา สภาพทั่วไปของเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย

บริเวณทะเลน้อย ตำบลทะเลน้อย ตำบลนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุงเป็นทะเลน้ำจืดที่มีสัตว์ป่าจำนวนมาก กรมป่าไม้ได้ดำเนินการดำเนินการสำรวจสภาพทั่วไป ทั้งสัตว์ป่า และพรรณไม้ เมื่อปี พ.ศ. 2517 พบความเหมาะสม จึงได้ประกาศพื้นที่บางส่วนของตำบลน้อย ตำบลนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ตำบลบ้านขาว ตำบลตะเกรียะ อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ตำบลขอนหาด ตำบลนางหลง ตำบลท่าเสม็ด ตำบลชะอวด ตำบลเคร็ง อำเภอชะอวด ตำบลแหลม ตำบลควนชลิค อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช เนื้อที่ประมาณ 285,625 ไร่ หรือประมาณ 457 ตารางกิโลเมตร เป็น “เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย” แต่ประชาชนนิยมเรียกกันติดปากว่า “อุทยานนกน้ำทะเลน้อย” มีผลบังคับใช้ตามราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 92 ตอนที่ 84 ลงวันที่ 29 เมษายน 2518 เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยได้มีการพัฒนาตลอดมาจนถึงปัจจุบัน และขณะนี้คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2540 ให้บริเวณควนจีเสียนซึ่งเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับนานาชาติเข้าในทำเนียบอนุสัญญาแรมซาร์ นับเป็นแห่งแรกของประเทศไทย (ส่วนอนุรักษ์สัตว์ป่า กรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2542) ปัจจุบันเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ขึ้นอยู่กับกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ที่ตั้ง และอาณาเขต

ที่ตั้ง

เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ตั้งอยู่บริเวณละติจูดที่ 7° 45' 7° 55' เหนือ และลองจิจูดที่ 100° 05' 100° 06' ตะวันออก มีพื้นที่ครอบคลุมบางส่วนของ 3 จังหวัด คือ จังหวัดพัทลุง จังหวัดสงขลา จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยที่ทำการเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ตั้งอยู่ที่ เลขที่ 118 หมู่ 6 บ้านทะเลน้อย ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

อาณาเขต

ทิศตะวันออก จดทะเลหลวง ทะเลสาบสงขลาตอนบน ทางหลวงจังหวัดสงขลาหมายเลข 4083 ท้องที่ตำบลตะเครียะ ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

ทิศตะวันตก จดลำคลองคึกฤทธิ์ ฝั่งทะเลน้อยตะวันตก ท่งนาป่าปรีอ ป่าไม้เสม็ดขาว ตำบลทะเลน้อย ตำบลพนางตุง อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง ตำบลชอนหาด ตำบลนางหลง ตำบลท่าเสม็ด ตำบลเคร็ง อำเภอชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช

ทิศเหนือ จดคลองชะอวด ท่งนา ป่าไม้เสม็ดขาว ตำบลเคร็ง อำเภอชะอวด ตำบลแหลม ตำบลควนชลีก อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช

ทิศใต้ จดคลองปากประ ตำบลพนางตุง อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง
พื้นที่

เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย มีเนื้อที่ประมาณ 285,625 ไร่ หรือประมาณ 457 ตารางกิโลเมตร

- จังหวัดพัทลุง มีเนื้อที่ประมาณ 104,375 ไร่ หรือประมาณ 167 ตารางกิโลเมตร หรือ 36.5%
- จังหวัดสงขลา มีเนื้อที่ประมาณ 31,250 ไร่ หรือประมาณ 50 ตารางกิโลเมตร หรือ 11%
- จังหวัดนครศรีธรรมราช มีเนื้อที่ประมาณ 150,00 ไร่ หรือประมาณ 240 ตารางกิโลเมตร หรือ 52.5%

เฉพาะเนื้อที่ตัวทะเลน้อย มีเนื้อที่ประมาณ 17,500 ไร่ หรือประมาณ 28 ตารางกิโลเมตร หรือ 6%

ลักษณะภูมิประเทศ

ลักษณะภูมิประเทศของเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยมีลักษณะเป็นพื้นที่ราบลุ่มหรือมีลักษณะเป็นป่าพรุน้ำจืด มีน้ำท่วมขังเกือบตลอดทั้งปี ประกอบไปด้วยทะเลน้อย หนองบึง ลำคลอง ทางน้ำ ท่งนา ป่าราโพ ป่ากก ป่าปรีอ ป่ากระจูด ป่ากระจูดหนู ป่าไม้เสม็ดขาว จึงอุดมสมบูรณ์ไปด้วย กุ้ง ปลา ปู หอย ซึ่งเป็นอาหารของสัตว์ป่าได้อย่างดี

สภาพทรัพยากรธรรมชาติ

พรรณไม้ ในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ซึ่งจะเป็นป่าพรุ ท่งหญ้า พืชพรรณในน้ำ และในป่าดิบชื้นบ้างเล็กน้อย มีไม่น้อยกว่า 260 ชนิด ส่วนใหญ่เป็นไม้เสม็ดขาว ขึ้นอยู่เป็นกลุ่มๆ กระจายทั่วไป ซึ่งเป็นแหล่งขยายพันธุ์ของสัตว์ป่า นอกจากนั้นมีไม้เมา ไม้ทองกลาง ไม้กระทุ่ม ไม้เทียะ หรือ ไม้ดินเป็ดพรุ แต่มีจำนวนน้อย

สัตว์ป่า สัตว์ป่าแบ่งได้เป็น 4 กลุ่ม คือ

สัตว์ป่าเลี้ยงลูกด้วยนม ซึ่งคาดว่าจะมี หรือพบบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย มีไม่น้อยกว่า 57 ชนิด 17 วงศ์ 5 อันดับ เช่น หนูผีต่างๆ ค้างคาวกินผลไม้ และค้างคาวกินแมลง ชะมด ชะมดแผงสันหางดำ อีเห็นข้างลาย เสือปลา ลิงแสม

สัตว์จำพวกนก ที่พบคาดว่าจะมีในพื้นที่ไม่น้อยกว่า 285 ชนิด 64 วงศ์ 15 อันดับ เช่น นกเป็ดผี นกกาน้ำเล็ก นกยางไฟหัวดำ นกเป็ดแดง นกกวัก นกอีล้ำ นกอีโก้ นกอีแจว นกพริก และ นกชายเลนชนิดต่างๆ เป็นต้น

สามารถจำแนกสัตว์ป่าประเภทนี้ออกได้ 2 ประเภท คือ

- นกประจำถิ่น หมายถึง นกที่สามารถพบ หรือปรากฏให้เห็นตลอดทั้งปี เช่น นกอีโก้ นกอีล้ำ นกพริก นกยางควาย นกยางเปีย นกประสาแดง เป็นต้น
- นกอพยพ หมายถึง นกที่สามารถพบหรือปรากฏให้เห็นเฉพาะช่วงฤดู หรือระหว่างเดือนตุลาคม-พฤษภาคม เช่น นกกาบบัว นกกูลา นกนางนวลแกลบ นกยางกรอก พันธุ์จิ้ง นกชายเลนชนิดต่างๆ เป็นต้น

สัตว์เลื้อยคลาน ซึ่งคาดว่าจะพบ หรือมีในพื้นที่เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ไม่น้อยกว่า 40 ชนิด 16 วงศ์ 4 อันดับ เช่น เต่าหับ เต่านา ตะพานน้ำ งูเหลือม งูน้ำอีกหลายชนิด

สัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก ซึ่งคาดว่าจะพบ หรือมีในพื้นที่เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ไม่น้อยกว่า 12 ชนิด 3 วงศ์ 1 อันดับ เช่น คางคกหัวราบ คางคกบ้าน เขียดจะนา กบบัว กบหลังเขียว ปาดบ้าน เป็นต้น

จุดเด่นที่น่าสนใจ

1. นกน้ำนานาชนิด เมื่อถึงฤดูที่นกอพยพไปที่ทะเลน้อย จะมีฝูงนกนานาชนิดนับเป็นแสนๆ ตัว และบางชนิดมีสีสันสวยงามมาก เมื่อนั่งเรือออกไปชมฝูงนกจะเกิดความประทับใจเป็นอย่างยิ่ง

2. ทะเลบัว มีบัวหลายชนิด ได้แก่ บัวหลวง บัวขาว บัวนา บัวมะลิ และยังมีบัวอีกชนิดหนึ่งซึ่งมีมากกว่าบัวชนิดอื่นๆ คือ บัวสาย หลังจากน้ำท่วมประมาณเดือนกุมภาพันธ์จะมีบัวสาย ขึ้นในบริเวณรอบๆ ทะเลน้อยและระหว่างเดือนมีนาคม-พฤษภาคม ดอกบัวสายก็จะบานในตอนเช้าทำให้ทะเลมีสีชมพูสวยงามมาก

3. แหล่งทำรังวางไข่บริเวณอ่าวหม้อ พื้นที่หน่วยพิทักษ์ป่าควนจีเสียน

4. ลานนกอีโก้ บริเวณศาลานางเลียม

5. ป่าเสม็ดขาวผืนใหญ่บริเวณพรุควนเคร็ง พื้นที่หน่วยพิทักษ์ป่าควนเคร็ง

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

สุพล จิตรวิจิษณ์ (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์พฤติกรรม และปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่ประกอบกิจกรรมคูนก กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า พฤติกรรมการประกอบกิจกรรมคูนกของนักคูนก มีสัดส่วนของพฤติกรรมที่เหมาะสมมากกว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

อภิญา นาคศิริ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรม กิจกรรมคูนก และความคิดเห็นของนักคูนกที่มีต่อทรัพยากรนันทนาการ กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ พบว่า นักคูนก และนักท่องเที่ยวทั่วไปมีลักษณะภูมิหลังที่คล้ายคลึงกัน สำหรับรูปแบบกิจกรรมคูนกนั้น พบว่าเวลาคูนกส่วนใหญ่เป็นเวลาเช้า นักคูนกเป็นกลุ่มเพื่อนมีขนาด 3-5 คน ไม่มีการกระทำที่เป็นการรบกวนนก และถิ่นที่อยู่อาศัย

ศุจิภา ดวงมณี (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านเว็ลด์ไวด์เว็บของสื่อมวลชนไทย พบว่าสื่อมวลชนไทยในปัจจุบันใช้ช่องทางเว็ลด์ไวด์เว็บ เพื่อการเสริมภาพลักษณ์ขององค์กร และเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับสื่อสารข้อมูลไปในระดับโลก เนื่องจากเว็ลด์ไวด์เว็บเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อได้เปรียบด้านความเร็ว สามารถนำเสนอได้หลายรูปแบบในเวลาเดียวกัน และเป็นช่องทางในการแพร่กระจายข่าวสารไปถึงระดับโลกได้ในราคาที่ต่ำกว่าสื่อประเภทอื่น สรุปได้ว่า อนาคตสื่อมวลชนไทยมีแนวโน้มที่จะใช้เว็ลด์ไวด์เว็บเป็นช่องทางในการเผยแพร่ข่าวสารมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามยังต้องคำนึงถึงความสะดวกของผู้ใช้งานเป็นหลัก

นฤมล นันทรักษ์ (2538) ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถภาพของมัคคุเทศก์ที่ผ่านการอบรมหลักสูตรมัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทย) สถาบันราชภัฏสวนดุสิต รุ่นที่3 จำนวน 94 คน รุ่นที่4 จำนวน 98 คน และผู้บังคับบัญชาของมัคคุเทศก์ จำนวน 52 คน ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติก่อนและหลังการอบรมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่า การอบรมช่วยให้มัคคุเทศก์มีความสามารถในการปฏิบัติงานมากขึ้น มัคคุเทศก์ที่ผ่านการฝึกอบรมมีความคิดเห็นต่อหลักสูตรอยู่ในเกณฑ์ดี และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการปฏิบัติงานได้มาก ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาต่อความสามารถในการปฏิบัติงานของมัคคุเทศก์ ในด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านทัศนคติ พบว่ามัคคุเทศก์ที่ผ่านการฝึกอบรมมีความสามารถในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นทุกด้าน

งานวิจัยต่างประเทศ

คากิชิ และ ฮาร์แมน (Cakici and Harman, 2007) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสำคัญของลักษณะของพื้นที่ ที่มีผลกระทบต่อทางเลือกแหล่งท่องเที่ยวของนักคูนกชาวตุรกี พบว่า นักคูนกส่วนใหญ่จะพิจารณาเลือกสถานที่ที่มีความเป็นธรรมชาติ และมีอากาศบริสุทธิ์มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณพื้นที่ของอุทยานแห่งชาติที่มีการเดินทางสะดวก มีอาหาร น้ำ และที่พักบริการ โดย

จะต้องมีผู้นำทัวร์ และมีบริการรักษาความปลอดภัย อีกทั้งนักดูนกกลุ่มนี้ยังต้องการที่จะทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ หรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับนกระหว่างการดูนกด้วย

แคมป์เบลล์ (Campbell, 2009) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลกระทบของถิ่นที่อยู่อาศัยอันมีลักษณะเฉพาะของการรวมกลุ่มกันของนกและความหมาย โดยนัยสำหรับการบริหารจัดการสัตว์ป่า บริเวณรอบเมือง ออตตาวา ประเทศแคนาดา พบว่า เมื่อพิจารณาตามชนิดของนกนั้น นกที่เคยอาศัยอยู่ในป่ามาก่อนจะได้รับผลกระทบจากการเข้ามาอยู่อาศัยของมนุษย์ โดยเฉพาะนกที่เคยอยู่อาศัยแถวชายป่า และพื้นที่กันชนของป่า และพบว่าในพื้นที่ ที่มีมนุษย์อยู่อาศัยมากนั้นจะมีนกชนิดที่มีอยู่ทั่วไปบางชนิดเป็นจำนวนมาก โดยพื้นที่ชุมชนมีการขยายตัวมากขึ้น ในขณะที่พื้นที่ป่า/พื้นที่เกษตรเองมีขนาดลดลง ดังนั้นการที่จะสามารถอนุรักษ์นกหลายชนิดจะสามารถทำได้เมื่อมีการพิจารณาเรื่องนี้ควบคู่ไปกับการพัฒนาชุมชนเมือง

ฮเวนีการ์ด์ และ เดียร์เดน (Hvenegaard and Dearden, 1996) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบนักท่องเที่ยว 3 กลุ่ม ได้แก่ นักดูนก นักเดินป่า และนักท่องเที่ยวทั่วไป ถึงรูปแบบการท่องเที่ยว พฤติกรรมการใช้พื้นที่ และผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ณ อุทยานแห่งชาติคอยอินทนนท์ พบว่า นักดูนกก่อให้เกิดผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวค่อนข้างน้อย เนื่องจากมีจำนวนนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ไม่มากนักเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น แต่มีการกระจุกตัวของการใช้แหล่งท่องเที่ยวค่อนข้างสูงในบริเวณที่มีศักยภาพในการดูนก และ พบว่า นักดูนกมีการรบกวนนก และที่อยู่อาศัยของนกไม่รุนแรงนัก โดยพฤติกรรมด้านลบของนักดูนก ได้แก่ การเล่นเทปบันทึกเสียงนก (Calling device) เพื่อดึงดูดความสนใจของนก และการเข้าใกล้จนเกินไป อย่างไรก็ตามในด้านการรับรู้ข่าวสาร และความสนใจในการเรียนรู้เกี่ยวกับพื้นที่ และธรรมชาติต่างๆ พบว่า นักดูนกมีปริมาณ และระยะเวลาการใช้ศูนย์บริการมากกว่านักท่องเที่ยวทั่วไป และพบว่านักดูนกให้การสนับสนุนกิจกรรมการอนุรักษ์ธรรมชาติต่างๆ เช่น การรายงานการค้นพบชนิดนกหายาก และการบริจาคเงินสนับสนุน โครงการอนุรักษ์แหล่งธรรมชาติที่ถูกคุกคามอีกด้วย

บัทเลอร์ และคณะ (Butler et al., 1994) ได้ทำการวิจัยเรื่องคุณค่าทางเศรษฐกิจของกิจกรรมการดูนก ณ อุทยานแห่งชาติ พอยท์ พีลี ประเทศ แคนาดา (Point Pelee National Park of Canada) ซึ่งเป็นอุทยานแห่งชาติมีชื่อเสียงในเรื่องกิจกรรมดูนกของทวีปอเมริกาเหนือ โดยจากการสอบถามนักดูนก พบว่า ช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับการดูนกคือช่วงฤดูใบไม้ผลิ นักดูนกส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี และมีประสบการณ์ในการดูนกมานาน ใช้เวลาดูนกเฉลี่ย 35.6 วันต่อปี กิจกรรมนันทนาการที่กระทำในระหว่างการดูนก คือการถ่ายภาพนก โดยที่นักดูนกส่วนใหญ่เป็นนักถ่ายภาพทั้งมือสมัครเล่น และมีอาชีพ มีค่าใช้จ่ายในเรื่องอาหาร สิ่งอำนวยความสะดวก และการซื้อสินค้าที่ระลึก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนา (RD Research) มีขั้นตอน และรายละเอียดการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 4 กลุ่มคือ

1. นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปเยือนเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จำนวน 365,203 คน (ส่วนอนุรักษ์สัตว์ป่า, 2551)
2. เจ้าหน้าที่ในกรมอุทยาน และข้าราชการส่วนท้องถิ่นในองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย และพนางตุง จำนวน 165 คน
3. ประชาชนในท้องถิ่น ที่ตั้งบ้านเรือนอยู่ติดกับชายฝั่งทะเลน้อย และมีรัศมีห่างจากเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ไปทางทิศเหนือประมาณ 1 กิโลเมตร จำนวน 1,131 ครัวเรือน หรือมีจำนวนประชากร 4,316 คน
4. ผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของธุรกิจบริการด้านที่พัก ร้านอาหาร ร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึกและบริการเรือนำเที่ยว จำนวน 116 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาเยือนเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ปี 2551 เจ้าหน้าที่ในกรมอุทยานและข้าราชการส่วนท้องถิ่นในองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย และพนางตุง ประชาชนในท้องถิ่น และผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของธุรกิจบริการด้านที่พัก ร้านอาหาร ร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึก และบริการเรือนำเที่ยว

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สูตรการหาขนาดตัวอย่างของแต่ละกลุ่มของยามานะ (Yamane, 1973) ในการคำนวณ โดยกำหนดค่าความผิดพลาดที่ยอมรับได้ ร้อยละ 5 ตามสูตรดังนี้

$$n = N / [1 + N (e)^2]$$

เมื่อ N = ประชากร, e = ความผิดพลาดที่ระดับ .05, n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อทราบขนาดของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มที่คำนวณได้แล้ว รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 901 คน ผู้วิจัยจะทำการเก็บข้อมูลจากขนาดกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม เพียงร้อยละ 50 เนื่องจากผู้วิจัยมีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา และงบประมาณสำหรับการวิจัย ซึ่งขนาดของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มจะมีดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่างของนักท่องเที่ยว ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง เท่ากับ 200 คน (จากขนาดกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้ จำนวน 400 คน)
 2. กลุ่มตัวอย่างของเจ้าหน้าที่ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง เท่ากับ 58 คน (จากขนาดกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้ จำนวน 116 คน)
 3. กลุ่มตัวอย่างของประชาชนในท้องถิ่น ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง เท่ากับ 148 คน (จากขนาดกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้ จำนวน 295 คน)
 4. กลุ่มตัวอย่างของผู้ประกอบการ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง เท่ากับ 45 คน (จากขนาดกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้ จำนวน 90 คน)
- รวมเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 451 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากกระบวนการศึกษาหาความรู้จากข้อมูลเอกสารต่าง ๆ การสัมภาษณ์ การศึกษาสถานที่จริง พร้อมกับการหาคุณภาพของเครื่องมือ เพื่อให้ได้มาซึ่งแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพ ประกอบด้วยลักษณะคำถามเป็นคำถามปลายเปิด และปลายปิด (Open and close-ended questions) แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ลักษณะของคำถามเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check lists) และแบบเติมคำในช่องว่าง

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตรวัดความคิดเห็นตามแบบของลิเคอร์ท (Likert's Scale) แบ่งออกเป็น 4 ระดับ โดยกำหนดค่าคะแนนที่ใช้สำหรับการประเมินดังนี้

ระดับความคิดเห็นมากที่สุด	ให้คะแนน	4	คะแนน
ระดับความคิดเห็นมาก	ให้คะแนน	3	คะแนน
ระดับความคิดเห็นน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
ระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

ตอนที่ 3 เป็นการสอบถามความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุงในด้านต่างๆ

ขั้นตอนการสร้าง และหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถาม โดยมีรายละเอียดการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้น

ศึกษาเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทั่วไปของพื้นที่ วัดอุปประสงค์ในการจัดตั้ง การให้บริการ และลักษณะเส้นทางสำหรับประกอบกิจกรรมคนก ในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง รวมถึงแบบสอบถามต่างๆ ที่มีลักษณะเกี่ยวข้องเพื่อกำหนดขอบเขตของเนื้อหาสาระ และความคิดรวบยอดที่สำคัญ อันจะนำไปใช้ในการสร้างเครื่องมือต่อไป

2. ศึกษาสภาพปัจจุบัน

ทำการสำรวจข้อมูลจากเอกสาร สังเกตสภาพแวดล้อม และสัมภาษณ์ นักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ ชาวบ้าน และผู้ประกอบการ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้

3. สร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามโดยให้มีเนื้อหาครอบคลุมถึงแนวทางในการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคนก แล้วนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจแก้ไข และปรับปรุงให้เหมาะสม หลังจากนั้น จึงได้หาคุณภาพของเครื่องมือด้วยการนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณาความตรง (Validity) ของแบบสอบถาม โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of congruence: IOC) อันเป็นการพิจารณาความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ของการวิจัยกับข้อความแนวทางการพัฒนาว่ามีความสอดคล้องกันและสามารถจะนำไปใช้ในการวิจัยได้หรือไม่ โดยผู้วิจัยได้กำหนดค่าดัชนีความสอดคล้องไว้ ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ส่วนแนวทางการพิจารณาเครื่องมือสำหรับผู้เชี่ยวชาญมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ให้คะแนน	+1	เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อความแนวทางการพัฒนานั้น สอดคล้องกับวัตถุประสงค์
ให้คะแนน	0	เมื่อผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าข้อความแนวทางการพัฒนานั้น สอดคล้องกับวัตถุประสงค์
ให้คะแนน	-1	เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อความแนวทางการพัฒนานั้น ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

นอกจากนั้น เพื่อให้แบบสอบถามมีคุณภาพยิ่งขึ้น ผู้วิจัยยังได้นำไปหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's α - Coefficient) ได้ค่าความเที่ยง เท่ากับ .98

ขั้นตอนการวิจัย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูล 2 ลักษณะ คือเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) และเชิงคุณภาพโดยใช้การประชุมกลุ่ม (Focus group) ซึ่งมีวิธีการเก็บข้อมูลดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire)

1.1 ผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มตอบแบบสอบถาม ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1.1 กลุ่มนักท่องเที่ยว ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการเรือนำเที่ยว ณ ท่าเทียบเรือ จำนวน 2 แห่ง ได้แก่ ท่าเทียบเรือบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย และท่าเทียบเรือบริเวณองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 200 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling)

1.1.2 กลุ่มเจ้าหน้าที่ ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากหัวหน้าหน่วยงานของแต่ละหน่วยงาน หน่วยงานละ 2 คน เป็นหัวหน้ากับรองหัวหน้า รวมเป็น 4 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive selection) ส่วนผู้ใต้บังคับบัญชาของแต่ละหน่วยงานอีก จำนวน 54 คนใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก ให้ครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

1.1.3 กลุ่มประชาชนในแต่ละหมู่บ้านผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากแต่ละครัวเรือน โดยใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic sampling) โดยการหาช่วงห่างระหว่างหลังคาเรือนจากสูตร (กานดา พุนลาภทวี, 2530)

$$I = N/n \text{ เมื่อ } \begin{array}{l} I = \text{ช่วงที่ใช้ในการสุ่มตัวอย่าง} \\ N = \text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมด คือ 1,131 ครัวเรือน} \\ n = \text{จำนวนครัวเรือนที่ต้องการ คือ 148 ครัวเรือน} \end{array}$$

แทนค่าในสูตร ได้ดังนี้

$$I = \frac{1,131}{148} = 7.64 \text{ หรือ เท่ากับ } 8$$

ดังนั้นช่วงห่างระหว่างหลังคาเรือนเท่ากับ 8 หมายความว่าช่วงห่างระหว่าง 8 หลังคาเรือนจะเก็บตัวอย่าง 1 ครัวเรือน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 148 ครัวเรือน แต่ละครัวเรือนผู้วิจัยจะแจกแบบสอบถามให้แก่หัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือน ครัวเรือนละ 1 คน เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1.4 กลุ่มผู้ประกอบการ ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มผู้ประกอบการที่ประกอบการอยู่ติดกับชายฝั่งทะเลน้อยซึ่งอยู่ในรัศมีจากที่ทำการเขตห้ามล่าสัตว์ป่า

ทะเลน้อย ไปทางทิศเหนือประมาณ 1 กิโลเมตร โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยการจับฉลาก ให้ครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

1.2 กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มจะเป็นผู้ตอบแบบสอบถามโดยการให้ตอบด้วยตนเอง

1.3 ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือน ตุลาคม 2551 ถึง เดือน มกราคม 2552

2. การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการประชุมกลุ่ม (Focus group)

หลังจากผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล แปลความหมาย และสรุปข้อค้นพบแล้ว ผู้วิจัยได้นำผลดังกล่าวมารวบรวมประชุมกลุ่ม (Focus group) กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อให้ผลที่ได้เป็นข้อสรุปที่สามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้จริงต่อไป โดยมีรายละเอียดขั้นตอนการดำเนินการประชุมกลุ่ม ดังนี้

2.1 การเตรียมการประชุมกลุ่ม

2.1.1 ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง โดยพิจารณาว่าใครสามารถให้ข้อมูลหลักได้ดีที่สุด เช่นเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นที่จะมาร่วมกลุ่มสนทนา และกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น โดยผู้ร่วมสนทนาประกอบด้วยกลุ่มนักท่องเที่ยว 2 คน กลุ่มเจ้าหน้าที่ จำนวน 2 คน กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น จำนวน 2 คน และกลุ่มผู้ประกอบการ จำนวน 2 คน รวมผู้ร่วมสนทนาทั้งสิ้น 8 คน

2.1.2 ผู้วิจัยกำหนดประเด็นคำถามที่จะใช้ในการประชุมกลุ่ม โดยนำประเด็นคำถามมาเรียบเรียง เพื่อสามารถนำการสนทนาได้อย่างเป็นขั้นตอน

2.1.3 ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ให้กลุ่มสนทนาทราบ โดยได้กำหนดขึ้นในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2552 เวลา 18.00 – 19.30 น. ณ ห้องประชุมของสถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

2.1.4 ผู้วิจัยจัดเตรียมเครื่องบันทึกเสียง และสมุดจดบันทึก สำหรับใช้บันทึกข้อมูลระหว่างการประชุมกลุ่ม

2.2 การดำเนินการประชุมกลุ่ม

2.2.1 ผู้วิจัยทำการต้อนรับผู้เข้าร่วมการประชุมกลุ่ม และเชิญมานั่งในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้

2.2.2 เมื่อถึงเวลาที่กำหนด และผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มมาครบแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการแนะนำตนเอง แล้วอธิบายจุดมุ่งหมายของการประชุมกลุ่มในครั้งนี้ และบอกให้ทราบว่า จะมีการบันทึกเสียงสนทนาตลอดระยะเวลาการจัดประชุมกลุ่ม เพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์

2.2.3 ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการการประชุมกลุ่ม (Moderator) ด้วยตนเอง

2.2.4 เมื่อการจัดประชุมกลุ่มสิ้นสุดลงผู้วิจัยได้แสดงความขอบคุณผู้เข้าร่วมประชุม และสรุปผลการประชุมกลุ่มให้ผู้เข้าร่วมทราบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ทั้งหมดมาตรวจสอบความถูกต้อง และความครบถ้วนสมบูรณ์ แล้วนำไปประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ หลังจากนั้นจึงจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. นำข้อมูลจากแบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง มาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำมาเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณนทบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุงในด้านต่างๆ มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) นำค่าเฉลี่ยมาแปลความหมายโดยเทียบกับเกณฑ์ แล้วนำมาเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความคิดเห็น

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.26 – 4.00	แสดงว่า	เห็นด้วยกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณนทในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 – 3.25	แสดงว่า	เห็นด้วยกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณนทในระดับมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.76 – 2.50	แสดงว่า	เห็นด้วยกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณนทในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.75	แสดงว่า	เห็นด้วยกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณนทในระดับน้อยที่สุด

3. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณนท บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ระหว่างกลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way analysis of variance) โดยกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ (Post hoc comparison) ด้วยวิธีของตุกี (Tukey)

4. การวิเคราะห์ผลการประชุมกลุ่ม ผู้วิจัยนำข้อมูลจากเครื่องบันทึกเสียงมาเปิดฟังเพื่อวิเคราะห์ และสรุปตามประเด็น โดยการเขียนพรรณนาเชิงอธิบาย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากแบบสอบถาม และการประชุมกลุ่มมาทำการวิเคราะห์ โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ตอนตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณบรិเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

ตอนที่ 3 ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะอื่นๆเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณบริเวณระหว่างกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม

2. สรุปผลการประชุมกลุ่ม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 จำนวน และค่าร้อยละสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	จำนวน (คน)	ค่าร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	143	31.7
หญิง	308	68.3
2. อายุ (ค่าเฉลี่ยอายุ = 33.45 ปี, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 3.57 ปี)		
น้อยกว่า 26 ปี	135	29.9
26 – 35 ปี	140	31.0
36 – 45 ปี	71	15.7
46 ปี ขึ้นไป	105	23.3
3. ระดับการศึกษาสูงสุด		
มัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า	77	17.1
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	109	24.2
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	43	9.5
ปริญญาตรี	191	42.4
ปริญญาโท	24	5.3
อื่น ๆ	7	1.6

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 จำนวน และค่าร้อยละสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ค่าร้อยละ
4. อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	125	27.7
ข้าราชการ/พนักงานของรัฐ	164	36.4
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	15	3.3
ธุรกิจส่วนตัว	86	19.1
พนักงานบริษัท/ลูกจ้าง	39	8.6
เกษตรกร/ประมง	8	1.8
อื่นๆ	14	3.1
5. รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	176	39.0
5,001- 10,000 บาท	141	31.3
10,001- 25,000 บาท	103	22.8
ตั้งแต่ 25,001บาท ขึ้นไป	31	6.9

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 26 – 35 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี ประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานของรัฐ และมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 จำนวน และค่าร้อยละเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

รายการ	จำนวน (คน)	ค่าร้อยละ
1. พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง		
รถยนต์ส่วนตัว	111	56.6
มากับบริษัททัวร์	7	3.6
รถจักรยานยนต์	26	13.3
รถโดยสารประจำทาง	13	6.6
รถรับจ้างเหมานำเที่ยว	38	19.4
อื่นๆ	1	.5
2. การพักค้างแรม		
ไม่ค้าง	140	71.4
พักค้างแรม	56	28.6
3. วัตถุประสงค์ในการเดินทางมายังเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง		
เพื่อชื่นชมธรรมชาติ	67	34.9
เพื่อการศึกษาเรียนรู้ธรรมชาติ /ระบบนิเวศ	28	14.6
เพื่อใช้เวลาพักผ่อนร่วมกับเพื่อน หรือสมาชิกในครอบครัว	42	21.9
เพื่อผ่อนคลายความเครียด	23	12.0
เพื่อต้องการความท้าทายผจญภัย และทดสอบความสามารถของตนเอง	-	-
เพื่อความภาคภูมิใจที่ได้ไปเยือนแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ	11	5.7
เพื่อต้องการสร้างเสริมประสบการณ์แปลกใหม่	3	1.6
เพื่อต้องการเลียนแบบหรือปฏิบัติตามบุคคลที่ตนเองชื่นชอบ	-	-
อื่นๆ	18	9.4

ตารางที่ 2 จำนวน และค่าร้อยละเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ค่าร้อยละ
4. การประกอบกิจกรรมนันทนาการ		
ไม่เคย	126	64.3
เคย	70	35.7

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาโดยใช้รถยนต์ส่วนตัว ไม่มีการค้างคืน เดินทางมาเพื่อชื่นชมธรรมชาติ และไม่เคยประกอบกิจกรรมนันทนาการ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนุคนบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

2.1 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนุคนบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนุคนบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยภาพรวม

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
		มาตรฐาน	
การจัดการกิจกรรมนุคนของนักท่องเที่ยว	3.36	.34	มากที่สุด
การจัดการกิจกรรมนุคนของเจ้าหน้าที่	3.48	.35	มากที่สุด
การจัดการกิจกรรมนุคนของประชาชนในท้องถิ่น	3.55	.39	มากที่สุด
การจัดการกิจกรรมนุคนของผู้ประกอบการ	3.58	.39	มากที่สุด
รวม	3.48	.31	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนุคนบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง โดยภาพรวม และจำแนกตามกลุ่มอยู่ในระดับมากที่สุด โดยแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนุคนของผู้ประกอบการมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของนักท่องเที่ยวน

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของนักท่องเที่ยวนโดยภาพรวม

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
		มาตรฐาน	
การจัดการกิจกรรมคูนกของนักท่องเที่ยวน			
ด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการคูนก	3.33	.47	มากที่สุด
ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการคูนก	3.40	.37	มากที่สุด
ด้านการปฏิบัติตัวหลังการคูนก	3.34	.41	มากที่สุด
รวม	3.36	.34	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของนักท่องเที่ยวนโดยภาพรวม และทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการคูนกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนของนักท่องเที่ยว ด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการคูน

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
ด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการคูน			
1. เตรียมสภาพของร่างกายให้พร้อม โดยการพักผ่อนให้เพียงพอ รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ และออกกำลังกายด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายในอิริยาบถต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคูน เป็นต้น	3.24	.69	มาก
2. ศึกษาข้อมูลสถานที่ให้มากที่สุด เช่น เส้นทางการเดินทาง สภาพอากาศ ที่พัก ชนิดของนกที่อาจพบ เป็นต้น	3.31	.62	มากที่สุด
3. เตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการคูนให้พร้อม เช่น กล้องสองตา คู่มือคูน สมุดบันทึก ปากกา หมวก กระจิกน้ำ เป็นต้น	3.38	.64	มากที่สุด
4. สวมเครื่องแต่งกายให้รัดกุม และมีสีสันทึกลับกับสภาพแวดล้อม เช่น เขียว น้ำตาล น้ำเงินเทา หรือดำ เป็นต้น	3.37	.70	มากที่สุด
รวม	3.33	.47	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการคูน โดยภาพรวม และทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นประเด็นการเตรียมสภาพของร่างกายให้พร้อมโดยการพักผ่อนให้เพียงพอ รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ และออกกำลังกายด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายในอิริยาบถต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการคูน เป็นต้น อยู่ในระดับมาก โดยประเด็นการเตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการคูนให้พร้อม เช่น กล้องสองตา คู่มือคูน สมุดบันทึก ปากกา หมวก กระจิกน้ำ เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของนักท่องเที่ยว ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการคูนก

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการคูนก			
1. ออกคูนกในช่วงเช้ามืด จนถึงประมาณ 09.30 น. และในช่วงเย็นตั้งแต่ 15.00 น. ไปจนถึงเวลาพลบค่ำ	3.24	.66	มาก
2. พยายามหยุดทุก ๆ 5 นาที เพื่อจะได้สังเกตว่าเห็นนกอะไรบ้าง ลักษณะสีสันเป็นอย่างไร เสียงร้องเพราะพริ้งเพียงใด	3.05	.70	มาก
3. เมื่อเห็นนก ให้รีบหยิบกล้องสองตาส่องคูนกทันที ถ้าหากนกยังไม่หนีไป ให้ค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้ ๆ จะทำให้เห็นรายละเอียดของนกมากยิ่งขึ้น	3.02	.74	มาก
4. สังเกตรายละเอียดของนกที่พบให้ได้มากที่สุดแล้วบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ของนก เช่น ลักษณะรูปร่าง ขนาด การกินอาหาร สภาพของถิ่นที่อยู่ เวลาที่พบเห็นนก เป็นต้น	3.22	.66	มาก
5. เมื่อพบนกที่กำลังสร้างรัง, วางไข่, ฟักไข่ หรือ เลี้ยงลูกนก ต้องอยู่ในระยะห่างพอที่จะไม่ทำให้นกตื่นตกใจ หรือรู้สึกไม่ปลอดภัย และบินหนีทิ้งรังไป	3.58	.66	มากที่สุด
6. สังเกต และหลีกเลี่ยงสัตว์มีพิษ เช่น งู ตะขาบ แมงป่อง เป็นต้น	3.59	.65	มากที่สุด
7. ดูแลรักษาความสะอาด โดยการไม่ทิ้งขยะ และนำขยะออกจากแหล่งท่องเที่ยวทุกครั้ง	3.84	.40	มากที่สุด
8. ไม่หักเด็ดกิ่งไม้ หรือดอกไม้ตามทางเดิน	3.69	.52	มากที่สุด
รวม	3.40	.37	มากที่สุด

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการดูแลคุณภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการดูแลรักษาความสะอาดโดยการไม่ทิ้งขยะ และนำขยะออกจากแหล่งท่องเที่ยวทุกครั้งมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุด และประเด็นเมื่อเห็นนก ให้รีบหยิบกล้องสองตาส่องดูนกทันที ถ้าหากนกยังไม่หนีไป ให้ค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้ ๆ จะทำให้เห็นรายละเอียดของนกมากยิ่งขึ้น มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่ำที่สุด

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูนกของนักท่องเที่ยว ด้านการปฏิบัติตัวหลังการดูนก

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
มาตรฐาน			
ด้านการปฏิบัติตัวหลังการดูนก			
1. สนับสนุนสินค้าของคนในท้องถิ่น เช่น ผลิตภัณฑ์กระจูด ปลาตุ๋น ปลาเค็ม	3.54	.58	มากที่สุด
2. สรุปรายงานนกที่พบ และรายงานการพบนกให้หน่วยงานเจ้าหน้าที่เก็บข้อมูลไว้	3.21	.70	มาก
3. หากพบนกกาบบัวต้องพึงระลึกอยู่เสมอว่าหากข่าวสารเผยแพร่ออกไปจะต้องมีนักดูนกมาดูกันมาก ซึ่งจะเป็นการรบกวนนก	3.15	.73	มาก
4. ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการดูนกอย่างต่อเนื่อง เช่น การเข้าอบรมการดูนก การค้นคว้าข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น	3.25	.62	มาก
5. แนะนำ และเชิญชวนให้นักดูนกคนอื่น ๆ เดินทางไปดูนกที่เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย	3.53	.55	มากที่สุด
รวม	3.34	.41	มากที่สุด

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการปฏิบัติตัวหลังการดูนกโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการสนับสนุนสินค้าของคนในท้องถิ่นมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุด และประเด็นหากพบนกกาบบัวต้องพึงระลึกอยู่เสมอว่าหากข่าวสารเผยแพร่ออกไปจะต้องมีนักดูนกมาดูกันมาก ซึ่งจะเป็นการรบกวนนกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่ำที่สุด

2.3 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของเจ้าหน้าที่

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของเจ้าหน้าที่โดยภาพรวม

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
การจัดการกิจกรรมคุณภาพของเจ้าหน้าที่			
ด้านการฝึกอบรม	3.37	.52	มากที่สุด
ด้านการจัดกิจกรรมคุณภาพ	3.40	.49	มากที่สุด
ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก	3.47	.40	มากที่สุด
ด้านความปลอดภัย	3.58	.51	มากที่สุด
ด้านการอนุรักษ์	3.55	.41	มากที่สุด
ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้			
คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ	3.47	.41	มากที่สุด
ด้านส่งเสริมการตลาด	3.45	.50	มากที่สุด
รวม	3.48	.35	มากที่สุด

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของเจ้าหน้าที่ โดยภาพรวม และทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ ด้านการฝึกอบรม

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
มาตรฐาน			
ด้านการฝึกอบรม			
1. จัดฝึกอบรมการประชุมพยาบาลนทที่บาดเจ็บ	3.25	.74	มาก
2. จัดฝึกอบรมการคูนกเบื้องต้น โดยแนะนำการใช้หนังสือคู่มือคูนก การใช้กล้องสองตา การใช้กล้องตาเดียว และการจดบันทึก	3.43	.62	มากที่สุด
3. จัดฝึกอบรมการเป็นวิทยากรนำคูนกให้กับผู้ประกอบการและประชาชนในท้องถิ่น	3.44	.64	มากที่สุด
รวม	3.37	.52	มากที่สุด

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการฝึกอบรมโดยภาพรวม และทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นประเด็นการจัดฝึกอบรมการประชุมพยาบาลนทที่บาดเจ็บมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นการจัดฝึกอบรมการเป็นวิทยากรนำคูนกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนว
ทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนของเจ้าหน้าที่ ด้านการจัดการกิจกรรมคูน

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
		มาตรฐาน	
ด้านการจัดกิจกรรมคูน	3.40	.49	มากที่สุด
1. จัดให้มีการประกวดคำขวัญที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์นก	3.30	.69	มากที่สุด
2. จัดให้มีการประกวดการวาดภาพนกในทะเลน้อย	3.40	.64	มากที่สุด
3. จัดให้มีการประกวดภาพถ่ายนกในทะเลน้อย	3.50	.65	มากที่สุด
4. จัดให้มีรายการนำคูนที่เหมาะสมสำหรับนักท่องเที่ยวทั่วไป และนักคูน	3.41	.56	มากที่สุด
รวม	3.40	.49	มากที่สุด

จากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการจัดกิจกรรมคูนโดยภาพรวม และทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการจัดให้มีการประกวดภาพถ่ายนกในทะเลน้อย มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
มาตรฐาน			
ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก			
1. สร้างศูนย์ส่งเสริม และเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ (Interpretive Center) เกี่ยวกับการคูนก	3.45	.62	มากที่สุด
2. สร้างพิพิธภัณฑ์นก และบัวขนาดย่อม	3.41	.64	มากที่สุด
3. สร้างศูนย์จำหน่ายสินค้าที่ระลึกของท้องถิ่น	3.39	.56	มากที่สุด
4. จัดทำสมุดบันทึกการคูนกให้บริการแก่นักท่องเที่ยว	3.37	.65	มากที่สุด
5. จัดสร้างบังไพรถาวรบริเวณเส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ	3.34	.69	มากที่สุด
6. จัดที่จอดรถให้เป็นระเบียบ	3.62	.51	มากที่สุด
7. สร้างศาลาที่พักผู้โดยสารบริเวณท่าเรือ	3.49	.63	มากที่สุด
8. ปรับปรุงท่าเทียบเรือให้มั่นคงปลอดภัยขึ้นลงได้สะดวก	3.67	.55	มากที่สุด
9. จัดทำป้ายบอกทาง และป้ายแนะนำต่างๆให้มีทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ	3.55	.64	มากที่สุด
10. จัดให้มีกล้องส่องคูนกแบบตาเดียว (Telescope) ชนิดหยอดเหรียญ	3.21	.80	มาก
11. จัดเตรียมสบู่ล้างมือ, ชันน้ำ, กระดาษชำระ และถังขยะ ไว้ในห้องน้ำ	3.46	.67	มากที่สุด
12. จัดหาถังขยะแบบแยกประเภท และออกแบบให้กลมกลืนกับธรรมชาติ	3.56	.56	มากที่สุด

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก (ต่อ)

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
		มาตรฐาน	
13. จัดรถสุขาเคลื่อนที่สำหรับให้บริการในช่วงเทศกาลท่องเที่ยว	3.42	.68	มากที่สุด
14. จัดให้มีจุดบริการน้ำดื่มแก่นักท่องเที่ยว	3.52	.59	มากที่สุด
15. ติดตั้งป้ายแผนที่ แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับ เส้นทางในการคูนก ระยะทาง ภาพแสดงสิ่งที่จะได้พบระหว่างเส้นทาง ตำแหน่งที่ตั้งของสิ่งดึงดูดใจ	3.60	.61	มากที่สุด
รวม	3.47	.40	มากที่สุด

จากตารางที่ 11 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยภาพรวม และทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นการจัดให้มีกล้องส่องดูนกแบบตาเดียว (Telescope) ชนิดหยอดเหรียญมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นการปรับปรุงทำเทียบเรือให้มั่นคงปลอดภัยขึ้นลงได้สะดวกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับ
แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ ด้านความปลอดภัย

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
มาตรฐาน			
ด้านความปลอดภัย			
1. ทำป้ายประกาศเตือนในบริเวณที่มีพืชหรือสัตว์ที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว	3.65	.56	มากที่สุด
2. จัดให้มีห้องปฐมพยาบาล และมีเจ้าหน้าที่ประจำ	3.51	.63	มากที่สุด
รวม	3.58	.51	มากที่สุด

จากตารางที่ 12 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านความปลอดภัยโดยภาพรวม และทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการทำป้ายประกาศเตือนในบริเวณที่มีพืชหรือสัตว์ที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนว
 ทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนของเจ้าหน้าที่ ด้านการอนุรักษ์

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
มาตรฐาน			
ด้านการอนุรักษ์			
1. จัดให้มีหน่วยพยาบาลดูแลรักษานก	3.36	.70	มากที่สุด
2. สำรวจพื้นที่สำหรับเป็นพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติม	3.52	.63	มากที่สุด
3. จัดวิทยากรไปให้ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์นกแก่นักเรียน ในโรงเรียนที่อยู่ใกล้พื้นที่ทะเลน้อย	3.55	.55	มากที่สุด
4. กำหนดจุดสำหรับดับเครื่องยนต์เรือก่อนเข้าสู่พื้นที่อนุรักษ์ ซึ่งเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของนก	3.56	.59	มากที่สุด
5. จัดทำป้ายแสดงแนวเขตพื้นที่แหล่งทำรังวางไข่ของนก ให้ชัดเจน	3.62	.52	มากที่สุด
6. ปลูกต้นไม้ท้องถิ่น สำหรับเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของนก เช่น ต้นเทียะ ต้นเสม็ดขาว	3.67	.51	มากที่สุด
7. จัดเจ้าหน้าที่ออกลาดตระเวนเฝ้าระวังการลักลอบล่านก อย่างสม่ำเสมอ	3.61	.55	มากที่สุด
8. อบรมให้เกษตรกรมีความรู้ในวิธีการใช้ และผลิตสารกำจัด ศัตรูพืชชีวภาพ และปุ๋ยชีวภาพ	3.52	.58	มากที่สุด
9. สำรวจความหลากหลาย และความหนาแน่นของประชากร นกเป็นประจำทุกปี	3.53	.61	มากที่สุด
รวม	3.55	.41	มากที่สุด

จากตารางที่ 13 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการอนุรักษ์โดยภาพรวม และทุก
 ประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการปลูกต้นไม้ท้องถิ่น สำหรับเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของ
 นก เช่น ต้นเทียะ ต้นเสม็ดขาว มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของเจ้าหน้าที่ ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
มาตรฐาน			
ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ			
1. ทำคู่มือการคูนกที่มีรูปภาพ และคำบรรยายลักษณะที่ครอบคลุมชนิดนกทั้งหมดในทะเลน้อย	3.47	.54	มากที่สุด
2. จัดนิทรรศการกลางแจ้งให้ความรู้เกี่ยวกับนก และหน้าที่ของนกในธรรมชาติ	3.44	.58	มากที่สุด
3. ทำป้ายให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนก ประกอบด้วยภาพนก และรายละเอียดเกี่ยวกับนก เช่น ชื่อทางวิทยาศาสตร์ วงศ์ ถิ่นอาศัย อาหาร ลักษณะพฤติกรรม เป็นต้น	3.57	.55	มากที่สุด
4. จัดทำแผ่นพับ วัสดุทัศนั คู่มือการคูนก นิทรรศการ ให้มีทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ	3.47	.56	มากที่สุด
5. สร้างแบบจำลองระบบนิเวศของนกน้ำในทะเลน้อย	3.42	.63	มากที่สุด
6. จัดเจ้าหน้าที่บรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับการคูนก	3.45	.58	มากที่สุด
รวม	3.47	.41	มากที่สุด

จากตารางที่ 14 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ โดยภาพรวม และทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการทำป้ายให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนกประกอบด้วยภาพนก และรายละเอียดเกี่ยวกับนก เช่น ชื่อทางวิทยาศาสตร์ วงศ์ ถิ่นอาศัย อาหาร ลักษณะพฤติกรรม เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุด

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ ด้านการส่งเสริมการตลาด

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
มาตรฐาน			
ด้านส่งเสริมการตลาด			
1. ทำจดหมายข่าวกิจกรรมคุณทั้งแบบเอกสาร และแบบอีเมล	3.31	.65	มากที่สุด
2. แจกข่าวสารกิจกรรมคุณผ่านเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับการคุณ และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	3.52	.55	มากที่สุด
3. ทำเว็บไซต์เผยแพร่ข่าวสารกิจกรรมการคุณ และการอนุรักษ์นกอพยพของทะเลน้อย	3.53	.59	มากที่สุด
รวม	3.45	.50	มากที่สุด

จากตารางที่ 15 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการส่งเสริมการตลาดโดยภาพรวม และทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการทำเว็บไซต์เผยแพร่ข่าวสารกิจกรรมการคุณ และการอนุรักษ์นกอพยพของทะเลน้อยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.4 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่น

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่นโดยภาพรวม

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
		มาตรฐาน	
การจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่น			
ด้านการมีส่วนร่วม	3.66	.41	มากที่สุด
ด้านการอนุรักษ์	3.43	.45	มากที่สุด
รวม	3.55	.39	มากที่สุด

จากตารางที่ 16 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่นโดยภาพรวม และทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านการมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนว
ทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่น ด้านการมีส่วนร่วม

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
มาตรฐาน			
ด้านการมีส่วนร่วม			
1. ยืมเข็มแจ่มใส ดือนรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นทางการ	3.74	.46	มากที่สุด
2. ช่วยกันสอดส่องดูแลความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว	3.70	.47	มากที่สุด
3. ตกแต่งหน้าบ้านให้สวยงาม และสะอาดอยู่เสมอ	3.51	.59	มากที่สุด
4. เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่นักท่องเที่ยวตามสมควร เช่น ให้นั่งพัก ให้ใช้ห้องสุขา	3.69	.51	มากที่สุด
รวม	3.66	.41	มากที่สุด

จากตารางที่ 17 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการมีส่วนร่วมโดยภาพรวม และทุก
ประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการยืมเข็มแจ่มใส ดือนรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นทางการมี
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่น ด้านการอนุรักษ์นก

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
มาตรฐาน			
ด้านการอนุรักษ์นก			
1. แจ้งข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นการล่านกในพื้นที่ทะเลน้อย	3.61	.55	มากที่สุด
2. ระมัดระวังไม่ให้สุนัข และแมวมาทำร้ายนกที่ทำการรังวางไข่ในบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย	3.47	.60	มากที่สุด
3. ปลูกไม้ผลที่เป็นอาหารของนกในบริเวณบ้าน เช่น ตะขบ มะละกอ มะม่วง ตำลึง ฯลฯ	3.45	.60	มากที่สุด
4. จัดสร้างรังเทียมให้แก่กนในบริเวณบ้าน	3.20	.82	มาก
รวม	3.43	.45	มากที่สุด

จากตารางที่ 18 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการอนุรักษ์นกโดยภาพรวม และทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นประเด็นการจัดสร้างรังเทียมให้แก่กนในบริเวณบ้าน มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นการแจ้งข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นการล่านกในพื้นที่ทะเลน้อยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.5 การจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ โดยภาพรวม

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
		มาตรฐาน	
การจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ			
ด้านการให้บริการ	3.57	.41	มากที่สุด
ด้านการอนุรักษ์	3.56	.47	มากที่สุด
ด้านความปลอดภัย	3.63	.53	มากที่สุด
รวม	3.58	.39	มากที่สุด

จากตารางที่ 19 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ โดยภาพรวม และทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนว
 ทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนของผู้ประกอบการ ด้านการให้บริการ

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
มาตรฐาน			
ด้านการให้บริการ			
1. เมื่อนักท่องเที่ยวเช่ากล้องคุณจะต้องอธิบายวิธีการใช้ กล้องคุณให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ และใช้เป็น	3.57	.58	มากที่สุด
2. นำนักท่องเที่ยวเที่ยวชมให้ครบตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ แม้ว่าจะมีนักท่องเที่ยวรอใช้บริการอยู่เป็นจำนวนมากก็ตาม	3.54	.58	มากที่สุด
3. ติดตั้งหลังคากันแดดกันฝนที่มีสีกลมกลืนกับธรรมชาติใน เรือนำเที่ยว	3.35	.75	มากที่สุด
4. ให้ความสำคัญต่อนักท่องเที่ยวทุกคนเท่าเทียมกัน	3.58	.55	มากที่สุด
5. เมื่อพบเห็นสิ่งของมีค่าที่นักท่องเที่ยวหลงลืมไว้ จะต้อง รีบส่งคืนเจ้าของทันที	3.69	.56	มากที่สุด
6. คิดป้ายราคาของสินค้าและบริการให้ชัดเจน	3.67	.52	มากที่สุด
7. สอบถามความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในการให้บริการ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขการบริการให้ดียิ่งขึ้น	3.60	.55	มากที่สุด
8. ศึกษาหาความรู้เรื่องนกเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่องเพื่อสามารถ อธิบายให้กับนักท่องเที่ยวได้	3.58	.60	มากที่สุด
รวม	3.57	.41	มากที่สุด

จากตารางที่ 20 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการให้บริการ โดยภาพรวม และทุก
 ประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นเมื่อพบเห็นสิ่งของมีค่าที่นักท่องเที่ยวหลงลืมไว้ จะต้อง
 รีบส่งคืนเจ้าของทันทีมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนว
ทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกของผู้ประกอบการ ด้านการอนุรักษ์

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
		มาตรฐาน	
ด้านการอนุรักษ์			
1. ติดตั้งท่อเก็บเสียงในเรือนำเที่ยว	3.36	.78	มากที่สุด
2. จัดวางถังขยะไว้ในบริเวณซุ้มที่จัดให้เป็นที สำหรับ รับประทานอาหารริมทะเลน้อย	3.65	.54	มากที่สุด
3. ปฏิบัติตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีให้นักท่องเที่ยว เช่น ทิ้งขยะให้ลงถัง เก็บขยะเมื่อพบเห็น เป็นต้น	3.70	.49	มากที่สุด
รวม	3.56	.47	มากที่สุด

จากตารางที่ 21 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการอนุรักษ์โดยภาพรวม และทุก
ประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการปฏิบัติตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีให้นักท่องเที่ยวเช่น
ทิ้งขยะให้ลงถัง เก็บขยะเมื่อพบเห็น เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายความคิดเห็นเกี่ยวกับแนว
ทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนของผู้ประกอบการ ด้านความปลอดภัย

แนวทางการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	
		เบี่ยงเบน	แปลผล
มาตรฐาน			
ด้านความปลอดภัย			
1. หมั่นดูแลรักษาเรือ และเสื้อชูชีพให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน	3.69	.54	มากที่สุด
2. จัดเตรียมยาสามัญสำหรับช่วยเหลือนักท่องเที่ยวในกรณีฉุกเฉิน เช่น ยาล้างแผล พาสเตอร์ยา ยาแก้เมาเรือ เป็นต้น	3.57	.60	มากที่สุด
รวม	3.63	.53	มากที่สุด

จากตารางที่ 22 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านความปลอดภัยโดยภาพรวม และทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการหมั่นดูแลรักษาเรือ และเสื้อชูชีพให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ความถี่ (คน) ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการ
จัดการกิจกรรมสวนนกบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

1. ควรมีลาดยางพื้นถนนริมทะเลน้อย (5)
2. ทำป้าย และสัญลักษณ์บอกทางให้เกิดความน่าสนใจ เช่น ทำเป็นรูปนก หรือรูป
ดอกบัว (1)
3. ปรับปรุงท่าเรือใหม่ (4)
4. ในห้องน้ำควรมีสบู่เหลว (2)
5. เพิ่มถังขยะกระจายตามจุดต่างๆ (2)
6. ปลุกต้นไม้ให้มากขึ้น (3)
7. ไม่ทิ้งขยะลงในทะเลน้อย (3)
8. ควรมีเสียงตามสาย (1)
9. จัดที่จอดรถให้เป็นสัดส่วน แยกประเภทรถ มีป้ายบอกชัดเจน (2)
10. เพิ่มที่นั่งพักผ่อนบริเวณริมทะเลน้อย (4)
11. ทำห้องละหมาด (1)
12. จัดร้านค้าให้เป็นระเบียบ สะอาด ถูกสุขลักษณะ (3)
13. จัดอบรมมัคคุเทศก์ท้องถิ่นให้สามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักท่องเที่ยวได้ (2)

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนูนก ระหว่างกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนูนก บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ระหว่างกลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว โดยกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของตุกี (Tukey) ได้ผลดังนี้

4.1 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนูนกบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

ตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนูนกบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม

แนวทางการพัฒนา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.30	.43	4.50	.00*
	ภายในกลุ่ม	447	42.97	.09		
	รวม	450	44.27			

*p < .05

จากตารางที่ 23 จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนูนกบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุกี ได้ผลดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง โดยภาพรวม เป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุ๊ก

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจ้าหน้าที่ 3.41	นักท่องเที่ยว 3.44	ประชาชนในท้องถิ่น 3.52	ผู้ประกอบการ 3.58
เจ้าหน้าที่	3.41	--	-.03	-.11	-.17*
นักท่องเที่ยว	3.44		-	-.08	-.14*
ประชาชนในท้องถิ่น	3.52			-	-.06
ผู้ประกอบการ	3.58				-

* $p < .05$

จากตารางที่ 24 จะเห็นได้ว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ และกลุ่มนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคูนกบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง โดยภาพรวม แตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.2 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว

ตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม

แนวทางการพัฒนา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการดูแล	ระหว่างกลุ่ม	3	1.21	.40	1.81	.14
	ภายในกลุ่ม	447	99.92	.22		
	รวม	450	101.13			
ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างดูแล	ระหว่างกลุ่ม	3	1.60	.53	3.90	.00*
	ภายในกลุ่ม	447	61.17	.13		
	รวม	450	62.77			
ด้านการปฏิบัติตัวหลังการดูแล	ระหว่างกลุ่ม	3	.87	.29	1.69	.16
	ภายในกลุ่ม	447	77.07	.17		
	รวม	450	77.94			
การจัดการกิจกรรมคุณภาพของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวโดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	.74	.24	2.10	.09
	ภายในกลุ่ม	447	52.35	.11		
	รวม	450	53.09			

*p < .05

จากตารางที่ 25 จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว กลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างดูแลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของคูกี ได้ผลดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของนักท่องเที่ยวด้านการปฏิบัติตัวระหว่างคุณเป็นรายคู่ด้วยวิธีของคูเกี

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	ประชาชนในท้องถิ่น	เจ้าหน้าที่	ผู้ประกอบการ
		3.36	3.39	3.40	3.57
นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	3.36	-	-0.02	-0.04	-0.21*
ประชาชนในท้องถิ่น	3.39	-	-	-0.01	-0.18*
เจ้าหน้าที่	3.40	-	-	-	-0.17
ผู้ประกอบการ	3.57	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 26 จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว และกลุ่มประชาชนในท้องถิ่น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของนักท่องเที่ยวด้านการปฏิบัติตัวระหว่างคุณแตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.3 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่

ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม

แนวทางการพัฒนา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ด้านการฝึกอบรม	ระหว่างกลุ่ม	3	3.17	1.06	3.87	.00*
	ภายในกลุ่ม	447	122.10	.27		
	รวม	450	125.28			
ด้านการจัดกิจกรรมคุณ	ระหว่างกลุ่ม	3	2.42	.80	3.38	.01*
	ภายในกลุ่ม	447	106.75	.23		
	รวม	450	109.17			
ด้านอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	3	2.14	.71	4.40	.00*
	ภายในกลุ่ม	447	72.62	.16		
	รวม	450	74.76			
ด้านความปลอดภัย	ระหว่างกลุ่ม	3	4.09	1.36	5.27	.00*
	ภายในกลุ่ม	447	115.69	.25		
	รวม	450	119.79			
ด้านการอนุรักษ์	ระหว่างกลุ่ม	3	1.56	.52	3.05	.02*
	ภายในกลุ่ม	447	76.34	.17		
	รวม	450	77.91			

*p < .05

ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

แนวทางการพัฒนา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ	ระหว่างกลุ่ม	3	2.02	.67	3.96	.00*
	ภายในกลุ่ม	447	75.84	.17		
	รวม	450	77.86			
ด้านส่งเสริมการตลาด	ระหว่างกลุ่ม	3	2.17	.72	2.85	.03*
	ภายในกลุ่ม	447	113.38	.25		
	รวม	450	115.56			
การจัดกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.84	.61	4.96	.00*
	ภายในกลุ่ม	447	55.52	.12		
	รวม	450	57.37			

* $p < .05$

จากตารางที่ 27 จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของคูก็ ได้ผลดังตารางถัดไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 28 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ โดยภาพรวม เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคูกี

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย				
	เจ้าหน้าที่	นักทองเที่ยว	ประชาชนในท้องถิ่น	ผู้ประกอบการ	
	3.38	3.44	3.52	3.61	
เจ้าหน้าที่	3.38	-	-0.06	-0.14	-0.23*
นักทองเที่ยว	3.44	-	-	-0.08	-0.17*
ประชาชนในท้องถิ่น	3.52	-	-	-	-0.09
ผู้ประกอบการ	3.61	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 28 จะเห็นได้ว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ และกลุ่มนักทองเที่ยว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ โดยภาพรวม แตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 29 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ ด้านการฝึกอบรมเป็นรายคู่ด้วยวิธีของคูกี

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย				
	เจ้าหน้าที่	นักทองเที่ยว	ประชาชนในท้องถิ่น	ผู้ประกอบการ	
	3.26	3.32	3.41	3.57	
เจ้าหน้าที่	3.26	-	-0.06	-0.15	-0.31*
นักทองเที่ยว	3.32	-	-	-0.09	-0.25*
ประชาชนในท้องถิ่น	3.41	-	-	-	-0.16
ผู้ประกอบการ	3.57	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 29 จะเห็นได้ว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ และกลุ่มนักทองเที่ยว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ ด้านการฝึกอบรม แตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 30 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ ด้านการจัดกิจกรรมคุณ เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคูกี

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจ้าหน้าที่	นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	ประชาชนในท้องถิ่น	ผู้ประกอบการ
		3.33	3.35	3.43	3.59
เจ้าหน้าที่	3.33	-	-0.02	-0.10	-0.26*
นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	3.35	-	-	-0.07	-0.23*
ประชาชนในท้องถิ่น	3.43	-	-	-	-0.16
ผู้ประกอบการ	3.59	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 30 จะเห็นได้ว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ และกลุ่มนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ ด้านการจัดกิจกรรมคุณ แตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 31 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคูกี

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจ้าหน้าที่	นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	ประชาชนในท้องถิ่น	ผู้ประกอบการ
		3.40	3.42	3.50	3.64
เจ้าหน้าที่	3.40	-	-0.02	-0.10	-0.24*
นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	3.42	-	-	-0.08	-0.22*
ประชาชนในท้องถิ่น	3.50	-	-	-	-0.14
ผู้ประกอบการ	3.64	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 31 จะเห็นได้ว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ และกลุ่มนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก แตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 32 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูแลของเจ้าหน้าที่ ด้านความปลอดภัย เป็นรายคู่ ด้วยวิธีของคูกี

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจ้าหน้าที่ 3.37	นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว 3.55	ผู้ประกอบการ 3.65	ประชาชนในท้องถิ่น 3.67
เจ้าหน้าที่	3.37	-	-0.17	-0.28*	-0.30*
นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	3.55	-	-	-0.10	-0.12
ผู้ประกอบการ	3.65	-	-	-	-0.02
ประชาชนในท้องถิ่น	3.67	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 32 จะเห็นได้ว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูแลของเจ้าหน้าที่ ด้านความปลอดภัย แตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการ และกลุ่มประชาชนในท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 33 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูแลของเจ้าหน้าที่ ด้านการอนุรักษ์ เป็นรายคู่ ด้วยวิธีของคูกี

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจ้าหน้าที่ 3.41	นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว 3.54	ผู้ประกอบการ 3.57	ประชาชนในท้องถิ่น 3.65
เจ้าหน้าที่	3.41	-	-0.13	-0.15	-0.24*
นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	3.54	-	-	-0.02	-0.11
ผู้ประกอบการ	3.57	-	-	-	-0.08
ประชาชนในท้องถิ่น	3.65	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 33 จะเห็นได้ว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูแลของเจ้าหน้าที่ ด้านการอนุรักษ์ แตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 34 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของเจ้าหน้าที่ ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคูกี

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจ้าหน้าที่ 3.39	นักห้องเที่ยว 3.42	ประชาชนในท้องถิ่น 3.53	ผู้ประกอบการ 3.58
เจ้าหน้าที่	3.39	-	-0.03	-0.14	-0.19
นักห้องเที่ยว	3.42	-	-	-0.11	-0.16
ประชาชนในท้องถิ่น	3.53	-	-	-	-0.05
ผู้ประกอบการ	3.58	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 34 จะเห็นได้ว่า ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของเจ้าหน้าที่ ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจระหว่างกลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มนักห้องเที่ยว กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่าง

ตารางที่ 35 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ ด้านส่งเสริมการตลาด เป็นรายคู่ ด้วยวิธีของคูกี

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจ้าหน้าที่	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	ประชาชนในท้องถิ่น
		3.35	3.41	3.43	3.54
เจ้าหน้าที่	3.35	-	-0.06	-0.08	-0.19
นักท่องเที่ยว	3.41	-	-	-0.02	-0.13
ผู้ประกอบการ	3.43	-	-	-	-0.11
ประชาชนในท้องถิ่น	3.54	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 35 จะเห็นได้ว่า ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่ ด้านส่งเสริมการตลาด ระหว่างกลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มผู้ประกอบการ และกลุ่มประชาชนในท้องถิ่น ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.4 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่น

ตารางที่ 36 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่น โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม

แนวทางการพัฒนา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ด้านการมีส่วนร่วม	ระหว่างกลุ่ม	3	4.15	1.38	8.66	.00*
	ภายในกลุ่ม	447	71.40	.16		
	รวม	450	75.55			
ด้านการอนุรักษ์	ระหว่างกลุ่ม	3	.37	.12	0.59	.62
	ภายในกลุ่ม	447	93.78	.21		
	รวม	450	94.15			
การจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่นโดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	.66	.22	1.41	.23
	ภายในกลุ่ม	447	69.74	.15		
	รวม	450	70.41			

*p < .05

จากตารางที่ 36 จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่น โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุ๊กกี้ ได้ผลดังตารางที่ 37

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 37 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่น ด้านการมีส่วนร่วม เป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุ๊ก

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	ประชาชนในท้องถิ่น	เจ้าหน้าที่	ผู้ประกอบการ
		3.59	3.61	3.68	3.91
นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	3.59	-	-.02	-.02	-.32*
ประชาชนในท้องถิ่น	3.61	-	-	.07	-.22*
เจ้าหน้าที่	3.68	-	-	-	-.30*
ผู้ประกอบการ	3.91	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 37 จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มเจ้าหน้าที่ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่น ด้านการมีส่วนร่วมแตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.5 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ

ตารางที่ 38 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ โดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม

แนวทางการพัฒนา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ด้านการให้บริการ	ระหว่างกลุ่ม	3	1.74	.58	3.42	.01*
	ภายในกลุ่ม	447	75.71	.16		
	รวม	450	77.45			
ด้านการอนุรักษ์	ระหว่างกลุ่ม	3	3.74	1.24	5.83	.00*
	ภายในกลุ่ม	447	95.73	.21		
	รวม	450	99.48			
ด้านความปลอดภัย	ระหว่างกลุ่ม	3	7.99	2.66	9.85	.00*
	ภายในกลุ่ม	447	120.92	.27		
	รวม	450	128.91			
การจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการโดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	2.04	.68	4.42	.00*
	ภายในกลุ่ม	447	68.78	.15		
	รวม	450	70.82			

*p < .05

จากตารางที่ 38 จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของตุ๊กกี้ ได้ผลดังตารางถัดไป

ตารางที่ 39 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของผู้ประกอบการ โดยภาพรวม เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคูกี

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	เจ้าหน้าที่	นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	ประชาชนในท้องถิ่น
		3.51	3.52	3.60	3.67
เจ้าหน้าที่	3.51	-	-0.01	-0.09	-0.15
นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	3.52	-	-	.07	-0.14*
ผู้ประกอบการ	3.60	-	-	-	-0.07
ประชาชนในท้องถิ่น	3.67	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 39 จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของผู้ประกอบการ โดยภาพรวม แตกต่างกับกลุ่มประชาชนในท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 40 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของผู้ประกอบการ ด้านการให้บริการ เป็นรายคู่ด้วยวิธีของคูกี

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	เจ้าหน้าที่	ผู้ประกอบการ	ประชาชนในท้องถิ่น
		3.51	3.52	3.63	3.64
นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	3.51	-	-0.01	-0.12	-0.13*
เจ้าหน้าที่	3.52	-	-	-0.11	-0.12
ผู้ประกอบการ	3.63	-	-	-	-0.01
ประชาชนในท้องถิ่น	3.64	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 40 จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของผู้ประกอบการ ด้านการให้บริการ แตกต่างกับกลุ่มประชาชนในท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 41 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ ด้านการอนุรักษ์ เป็นรายคู่ ด้วยวิธีของคูเก้

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย				
	ผู้ประกอบการ	เจ้าหน้าที่	นักท่องเที่ยว	ประชาชนในท้องถิ่น	
	3.36	3.50	3.56	3.67	
ผู้ประกอบการ	3.36	-	-0.14	-0.20*	-0.31*
เจ้าหน้าที่	3.50	-	-	-0.06	-0.17
นักท่องเที่ยว	3.56	-	-	-	-0.11
ประชาชนในท้องถิ่น	3.67	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 41 จะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้ประกอบการ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ ด้านการอนุรักษ์ แตกต่างกับกลุ่มนักท่องเที่ยว และกลุ่มประชาชนในท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 42 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ ด้านความปลอดภัย เป็นรายคู่ ด้วยวิธีของคูเก้

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย				
	เจ้าหน้าที่	นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	ประชาชนในท้องถิ่น	ผู้ประกอบการ	
	3.50	3.51	3.51	3.83	
เจ้าหน้าที่	3.50	-	-0.01	-0.25*	-0.32*
นักท่องเที่ยว	3.51	-	-	-0.25*	-0.32*
ประชาชนในท้องถิ่น	3.76	-	-	-	-0.07
ผู้ประกอบการ	3.83	-	-	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 42 จะเห็นได้ว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ และกลุ่มนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ ด้านความปลอดภัย แตกต่างกับกลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. สรุปผลการประชุมกลุ่ม

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากเครื่องบันทึกเสียงมาเปิดฟังเพื่อวิเคราะห์ และสรุปตามประเด็นดังต่อไปนี้

2.1 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของนักท่องเที่ยว

2.1.1 ด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการคุณ ในประเด็นการเตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการคุณให้พร้อม เช่น กล้องสองตา คู่มือคุณ สมุดบันทึก ปากกา หมวก กระจกน้ำ เป็นต้น ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การเตรียมอุปกรณ์สำหรับการคุณเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกล้องคุณเพราะจะทำให้สามารถเห็นนกได้อย่างชัดเจน ซึ่งปัจจุบันทางผู้ประกอบการก็มีบริการให้เช่ากล้องคุณแบบสองตา

2.1.2 ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการคุณ ในประเด็นการดูแลรักษาความสะอาด โดยการไม่ทิ้งขยะ และนำขยะออกจากแหล่งท่องเที่ยวทุกครั้ง ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า หากได้รับความร่วมมือจากนักท่องเที่ยวอย่างจริงจัง จะทำให้ทะเลน้อยสะอาดยิ่งขึ้น โดยทางเจ้าหน้าที่ควรมีการจัดทำป้ายรณรงค์ และเพิ่มจำนวนภาชนะสำหรับรองรับขยะในบริเวณที่มีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก

2.1.3 ด้านการปฏิบัติตัวหลังการคุณ ในประเด็นการสนับสนุนสินค้าของคนในท้องถิ่น ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การอุดหนุนสินค้าของคนในท้องถิ่นนอกจากนักท่องเที่ยวจะได้รับสินค้าที่มีความเป็นเอกลักษณ์ และมีคุณภาพแล้ว ยังเป็นการสร้างรายได้แก่คนในท้องถิ่นอีกด้วย

2.2 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณของเจ้าหน้าที่

2.2.1 ด้านการฝึกอบรม ในประเด็นการจัดฝึกอบรมการเป็นวิทยากรนำคุณให้กับผู้ประกอบการ และประชาชนในท้องถิ่น ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การอบรมจะเป็นการช่วยพัฒนาคุณภาพการให้บริการของผู้ประกอบการให้ดียิ่งขึ้น และประชาชนในท้องถิ่นสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาใช้ในการประกอบอาชีพได้

2.2.2 ด้านการจัดกิจกรรมคุณ ในประเด็นการจัดให้มีการประกวดภาพถ่ายนกในทะเลน้อย ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การประกวดภาพถ่ายนกในทะเลน้อยจะเป็นการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจที่จะเดินทางมาทะเลน้อยมากขึ้น และยังสามารถนำภาพถ่ายที่ชนะการประกวดมาใช้ในการจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์อีกทางหนึ่งด้วย

2.2.3 ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็น ในประเด็นการปรับปรุงท่าเทียบเรือให้มั่นคงปลอดภัยขึ้นลงได้สะดวก ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การปรับปรุงท่าเทียบเรือให้ได้มาตรฐานจะทำให้การให้บริการมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งยังเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้เกิดขึ้นกับแหล่งท่องเที่ยวด้วย

2.2.4 ด้านความปลอดภัย ในประเด็นการทำป้ายประกาศเตือนในบริเวณที่มีพืชหรือสัตว์ที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า ป้ายเตือนจะช่วยเตือนสติให้นักท่องเที่ยวเกิดระมัดระวังยิ่งขึ้น

2.2.5 ด้านการอนุรักษ์ ในประเด็นการปลูกต้นไม้ท้องถิ่น สำหรับเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของนก เช่น ตันเทียะ ตันเสม็ดขาว ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การปลูกต้นไม้ท้องถิ่นจะทำให้คนเข้ามาทำรังวางไข่เพิ่มมากขึ้น

2.2.6 ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ ในประเด็นการทำป้ายให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนกประกอบด้วยภาพนกและรายละเอียดเกี่ยวกับนก เช่น ชื่อทางวิทยาศาสตร์ วงศ์ ถิ่นอาศัย อาหาร ลักษณะพฤติกรรม เป็นต้น ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การจัดทำป้ายให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนกนอกจากจะทำให้นักท่องเที่ยวได้รับความรู้เกี่ยวกับนกแล้ว ยังเป็นการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจในกิจกรรมดูนก

2.2.7 ด้านการส่งเสริมการตลาด ในประเด็นการทำเว็บไซต์เผยแพร่ข่าวสารกิจกรรมการดูนก และการอนุรักษ์นกของทะเลน้อย ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การจัดทำเว็บไซต์นอกจากจะทำให้ผู้ที่สนใจสามารถค้นหาข้อมูลต่างๆที่เป็นปัจจุบันได้อย่างรวดเร็วแล้ว ยังเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้เกิดขึ้นกับแหล่งท่องเที่ยวอีกด้วย

2.3 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูนกของประชาชนในท้องถิ่น

2.3.1 ด้านการมีส่วนร่วม ในประเด็นการข้มเยี่ยมแจ่มใส ต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตร ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การที่ประชาชนในท้องถิ่นปฏิบัติตัวอย่างเป็นมิตรกับนักท่องเที่ยวจะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจ

2.3.2 ด้านการอนุรักษ์นก ในประเด็นการแจ้งข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นการล่านกในพื้นที่ทะเลน้อย ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า ประชาชนในท้องถิ่นจะต้องช่วยกันสอดส่องดูแล และแจ้งข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นการล่านก ซึ่งวิธีดังกล่าวจะช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถดำเนินการลงโทษกับผู้กระทำความผิดได้อย่างรวดเร็ว

2.4 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูนกของผู้ประกอบการ

2.4.1 ด้านการให้บริการ ในประเด็นเมื่อพบเห็นสิ่งของมีค่าที่นักท่องเที่ยวหลงลืมไว้ จะต้องรีบส่งคืนเจ้าของทันที ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การปฏิบัติตัวดังกล่าวจะทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกประทับใจ และอาจนำความรู้สึกไปบอกต่อกับบุคคลอื่น ซึ่งจะส่งผลต่อภาพลักษณ์ที่ดีในแหล่งท่องเที่ยว

2.4.2 ด้านการอนุรักษ์ ในประเด็นการปฏิบัติตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยว ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ประกอบการจะเป็นการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดการปฏิบัติตัวที่ดีตาม

2.4.3 ด้านความปลอดภัย ในประเด็นการหมั่นดูแลรักษาเรือ และเสื้อชูชีพให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน ผู้เข้าร่วมประชุมได้ให้ความคิดเห็นสรุปว่า การหมั่นดูแลรักษาเรือ และเสื้อชูชีพ จะทำให้นักท่องเที่ยวมีความมั่นใจในระหว่างการใช้บริการ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณกบ บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุงในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงวิจัย และพัฒนา (Research and Development Research- RD Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณกบบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง โดยใช้เครื่องมือซึ่งเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) เก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มเจ้าหน้าที่ กลุ่มประชาชนในท้องถิ่น และกลุ่มผู้ประกอบการ หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล แปลความหมาย และสรุปข้อค้นพบ จากนั้นผู้วิจัยได้นำผลดังกล่าวมาร่วมประชุมกลุ่ม (Focus group) กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อให้ผลที่ได้เป็นข้อสรุปที่สามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้จริงต่อไป

จากผลการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณกบบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ผู้วิจัยใคร่ขอสรุปผลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. สถานภาพ และพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 26 – 35 ปี ระดับการศึกษาชั้นปริญญาตรี ประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานของรัฐ และมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท เดินทางมาเยือนเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุงโดยรถยนต์ส่วนตัว ไม่มีการพักค้างคืน มีวัตถุประสงค์เพื่อชื่นชมธรรมชาติ และไม่เคยประกอบกิจกรรมคุณกบ

2. แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณกบบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

2.1 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณกบของนักท่องเที่ยว

2.1.1 ด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการคุณกบมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นประเด็นการเตรียมสภาพของร่างกายให้พร้อม โดยการพักผ่อนให้เพียงพอ รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ และออกกำลังกายด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายในอิริยาบถต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการคุณกบ เป็นต้น อยู่ในระดับมาก โดยประเด็นการเตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการคุณกบให้พร้อม เช่น กล้องสองตา คู่มือคุณกบ สมุดบันทึก ปากกา หมวก กระติกน้ำ เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

2.1.2 ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการดูนกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการดูแลรักษาความสะอาดโดยการไม่ทิ้งขยะ และนำขยะออกจากแหล่งท่องเที่ยวทุกครั้งมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูง

2.1.3 ด้านการปฏิบัติตัวหลังการดูนกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการสนับสนุนสินค้าของคนในท้องถิ่นมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

2.2 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูนกของเจ้าหน้าที่

2.2.1 ด้านการฝึกอบรมมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นประเด็นการจัดฝึกอบรมการปฐมพยาบาลนกที่บาดเจ็บมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นการจัดฝึกอบรมการเป็นวิทยากรนำดูนกให้กับผู้ประกอบการ และประชาชนในท้องถิ่นมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

2.2.2 ด้านการจัดกิจกรรมดูนกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการจัดให้มีการประกวดภาพถ่ายนกในทะเลน้อยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

2.2.3 ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นการจัดให้มีกล้องส่องดูนกแบบตาเดียว (Telescope) ชนิดหยอดเหรียญมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นการปรับปรุงท่าเทียบเรือให้มั่นคงปลอดภัยขึ้นลงได้สะดวกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

2.2.4 ด้านความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการทำป้ายประกาศเตือนในบริเวณที่มีพืชหรือสัตว์ที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

2.2.5 ด้านการอนุรักษ์มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการปลูกต้นไม้ท้องถิ่น สำหรับเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของนก เช่น ต้นเทียะ ต้นเสม็ดขาว มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

2.2.6 ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการทำป้ายให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนกประกอบด้วยภาพนก และรายละเอียดเกี่ยวกับนก เช่น ชื่อทางวิทยาศาสตร์ วงศ์ ถิ่นอาศัย อาหาร ลักษณะพฤติกรรม เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

2.2.7 ด้านการส่งเสริมการตลาดมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการทำเว็บไซต์เผยแพร่ข่าวสารกิจกรรมการดูนก และการอนุรักษ์นกของทะเลน้อยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงที่สุด

2.3 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของประชาชนในท้องถิ่น

2.3.1 ด้านการมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการยืมเข็มแจ่มใส ดือนรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นทางการมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุด

2.3.2 ด้านการอนุรักษ์มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นประเด็นการจัดสร้างรังเทียมให้แก่กบในบริเวณบ้าน มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นการแจ้งข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นการล่ากบในพื้นที่ทะเลน้อยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุด

2.4 แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพของผู้ประกอบการ

2.4.1 ด้านการให้บริการมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นเมื่อพบเห็นสิ่งของมีค่าที่นักท่องเที่ยวหลงลืมไว้ จะต้องรีบส่งคืนเจ้าของทันทีมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุด

2.4.2 ด้านการอนุรักษ์มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการปฏิบัติตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยวเช่นทิ้งขยะให้ลงถัง เก็บขยะเมื่อพบเห็น เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุด

2.4.3 ด้านความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวม และเป็นรายชื่อในทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประเด็นการหมั่นดูแลรักษาเรือ และเสื้อชูชีพให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุด

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพ

ระหว่างกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณภาพ บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง โดยภาพรวม พบว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ และกลุ่มนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นแตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณกบบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ผู้วิจัยใคร่ขออภิปรายผลในประเด็นที่น่าสนใจตามลำดับดังต่อไปนี้

1. แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณกบของนักท่องเที่ยว

1.1 ด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการคุณกบมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การเตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการคุณกบให้พร้อม เช่น กล้องสองตา คู่มือคุณกบ สมุดบันทึก ปากกา หมวก กระจิกน้ำ เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการมีกล้องสำหรับส่องคุณกบ จะช่วยให้นักคุณกบสามารถมองเห็นนกในระยะไกลได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ส่วนคู่มือคุณกบจะช่วยให้นักคุณกบสามารถจำแนกหรือรู้จักชนิดของนกที่พบได้ และสมุดบันทึกจะช่วยให้นักคุณกบบันทึกรายละเอียดต่างๆของนกที่พบ ซึ่งสามารถนำกลับมาใช้ทบทวนในภายหลังได้ สอดคล้องกับรุ่งโรจน์ จุกมงคล (2547) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า อุปกรณ์คุณกบเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยให้นักคุณกบรู้สึกเพลิดเพลิน และได้รับความรู้จากการคุณกบ

1.2 ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการคุณกบมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การดูแลรักษาความสะอาดโดยการไม่ทิ้งขยะ และนำขยะออกจากแหล่งท่องเที่ยวทุกครั้ง ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการนักท่องเที่ยวที่ดีจะต้องมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยวโดยไม่ทำให้แหล่งท่องเที่ยวนั้นเสื่อมโทรม สอดคล้องกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2542) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า การมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยวโดยการป้องกัน และการกำจัดมลพิษ จะช่วยให้แหล่งท่องเที่ยวเกิดความยั่งยืน เช่นเดียวกับ รุ่งโรจน์ จุกมงคล (2536) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า นักคุณกบจะต้องไม่ทำให้พื้นที่นั้นเสียหายหรือเสื่อมโทรมลงไป

1.3 ด้านการปฏิบัติตัวหลังการคุณกบมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การสนับสนุนสินค้าของคนในท้องถิ่น ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการอุดหนุนสินค้าที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนอกจากทำให้นักท่องเที่ยวระลึกถึงแหล่งท่องเที่ยวที่มาเยือนแล้ว ยังเป็นการสร้างรายได้แก่คนในท้องถิ่นอีกด้วย สอดคล้องกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2542) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า การให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการได้รับผลประโยชน์จะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้น

2. แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณกบของเจ้าหน้าที่

2.1 ด้านการฝึกอบรมมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การจัดฝึกอบรม การเป็นวิทยากรนำคุณกบให้กับผู้ประกอบการ และประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการเป็นวิทยากรนำคุณกบให้กับผู้ประกอบการ และประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งเป็นข้อดี เจ้าหน้าที่ควรจัดฝึกอบรมในเรื่อง บทบาทหน้าที่ จรรยาบรรณ และวิธีการปฏิบัติงานเพื่อนำความรู้ และทักษะที่ได้ไปประกอบอาชีพได้อย่างมีคุณภาพ สอดคล้องกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2540) ที่ให้

แนวคิดไว้ว่า การฝึกอบรมบุคลากร (Training staff) โดยสอดแทรกแนวคิด และวิธีปฏิบัติที่ถูกต้อง จะช่วยยกระดับการบริการการท่องเที่ยว

2.2 ด้านการจัดกิจกรรมคุณก็มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การจัดการให้มีการประกวดภาพถ่ายนกในทะเลน้อย ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการจัดประกวดควรให้แนวคิดที่สะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างนกกับระบบนิเวศในทะเลน้อย โดยเมื่อเสร็จสิ้นการแข่งขันทางผู้จัดการแข่งขันสามารถนำภาพที่ได้มาจัดนิทรรศการ ประชาสัมพันธ์ และสร้างสื่อสำหรับให้ความรู้ได้ สอดคล้องกับ รุ่งโรจน์ จุกมงคล (2547) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า การถ่ายภาพนกจะสามารถใช้เป็นหลักฐานยืนยันการพบนกในพื้นที่นั้นๆ และยังสามารถนำมาประกอบการบรรยาย หรือเผยแพร่กิจกรรมด้านการอนุรักษ์ได้

2.3 ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การปรับปรุงท่าเทียบเรือให้มั่นคงปลอดภัยขึ้นได้สะดวก ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการปรับปรุงท่าเทียบเรือนักท่องเที่ยวจะได้รับประโยชน์โดยตรง คือสามารถขึ้น และลงเรือได้อย่างสะดวก และปลอดภัย ส่วนประโยชน์ทางอ้อม คือเป็นการสร้างภาพลักษณ์ของผู้ประกอบการเรือนำเที่ยวให้หน้าเชื่อถือยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ วิทยา ดำนธารังกุล (2547) ที่ให้แนวคิดว่า สิ่งอำนวยความสะดวกเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีผลต่อการสร้างประสบการณ์ที่ดีให้กับผู้รับบริการ เช่นเดียวกับ เทื่อน ทองแก้ว (2551) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับผู้รับบริการจะส่งผลให้การบริการรวดเร็วยิ่งขึ้น และเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับผู้บริการ

2.4 ด้านความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การทำป้ายประกาศเตือนในบริเวณที่มีพืชหรือสัตว์ที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าเป็นการดูแลผู้ประกอบกิจกรรมคุณจะต้องใกล้ชิดกับธรรมชาติ ดังนั้นสัตว์มีพิษ และพืชมีพิษที่แฝงตัวอยู่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ประกอบกิจกรรมคุณได้ การทำป้ายเตือนจึงเป็นการจัดสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวให้มีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ มาสโลว์ (Maslow, 1943) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า มนุษย์มีความต้องการสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจากอันตราย

2.5 ด้านการอนุรักษ์มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การปลูกต้นไม้ท้องถิ่นสำหรับเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของนกเช่น ต้นเทียน และต้นเสม็ดขาว ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการปลูกต้นไม้ท้องถิ่นจะเป็นการฟื้นฟูสภาพแวดล้อมในทะเลน้อยให้เอื้ออำนวยต่อการเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของนก สอดคล้องกับสมาคมอนุรักษ์นก และธรรมชาติแห่งประเทศไทย (2543) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า การปลูกต้นไม้จะเป็นการเพิ่มที่อยู่อาศัยสำหรับนก

2.6 ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การทำป้ายให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนกประกอบด้วยภาพนก และรายละเอียดเกี่ยวกับนก เช่น ชื่อทางวิทยาศาสตร์ วงศ์ ถิ่นอาศัย อาหาร ลักษณะพฤติกรรม เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการทำป้ายให้ความรู้ความเข้าใจเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ

สร้างความรู้ ความเข้าใจ ให้แก่นักท่องเที่ยว สอดคล้องกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2542) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า การให้การศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม และระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวจะเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ ความประทับใจ อีกทั้งยังเป็นการสร้างความตระหนัก และปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องให้กับนักท่องเที่ยว

2.7 ด้านการส่งเสริมการตลาดมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การทำเว็บไซต์เผยแพร่ข่าวสารกิจกรรมการดูนก และการอนุรักษ์นกของทะเลน้อย ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า เว็บไซต์เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพมากกว่าสื่อประเภทอื่น เนื่องจากคุณสมบัติด้านความเร็ว การนำเสนอข้อมูลได้หลายรูปแบบทั้งแบบภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว และการใช้เสียงประกอบ อีกทั้งยังสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายเฉพาะเจาะจงได้ดี สอดคล้องกับ ศุภิกา ดวงมณี (2539) ที่ทำการวิจัยเรื่องการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านเว็ลด์ไวด์เว็บของสื่อมวลชนไทย พบว่า เว็บไซต์ เป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อได้เปรียบทางด้านความเร็ว สามารถนำเสนอได้หลายรูปแบบในเวลาเดียวกัน และเป็นช่องทางในการแพร่กระจายข่าวสารไปถึงระดับโลกได้ในราคาที่ต่ำกว่าสื่อประเภทอื่น

3. แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูนกของประชาชนในท้องถิ่น

3.1 ด้านการมีส่วนร่วมมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การยิ้มแย้มแจ่มใส ต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตร ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างมีไมตรีจิต ด้วยการยิ้มแย้มแจ่มใส จะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจ ซึ่งเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มในแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่ต้องใช้เงินลงทุน สอดคล้องกับ เทื่อน ทองแก้ว (2551) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า การยิ้มแย้มแจ่มใสต้อนรับผู้รับบริการอย่างมีไมตรีจิต จะทำให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีต่อผู้ให้บริการ อีกทั้งผู้รับบริการจะเกิดความประทับใจ และยินดีที่จะกลับมาใช้บริการอีก หรือผู้รับบริการนำความประทับใจที่ได้รับไปบอกต่อ อันจะเป็นการช่วยประชาสัมพันธ์ในอีกทางหนึ่ง

3.2 ด้านการอนุรักษ์นกมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การแจ้งข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นการล่านกในพื้นที่ทะเลน้อย ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การที่ประชาชนในท้องถิ่นช่วยกันสอดส่องดูแล และแจ้งเบาะแสดแก่เจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นการล่านกจะเป็นวิธีหนึ่งที่จะลดจำนวนผู้ล่านกให้หมดไป สอดคล้องกับสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (2525ก.) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า การอนุรักษ์ประชากรนกจะต้องควบคุมการล่านกให้หมดไป

4. แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูนกของผู้ประกอบการ

4.1 ด้านการให้บริการมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น เมื่อพบเห็นสิ่งของมีค่าที่นักท่องเที่ยวหลงลืมไว้ จะต้องรีบส่งคืนเจ้าของทันที ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า เมื่อพบเจอสิ่งของที่นักท่องเที่ยวหลงลืมไว้ แล้วได้นำสิ่งของไปส่งคืนเจ้าของทันทีจะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจ สอดคล้องกับ เทื่อน ทองแก้ว (2551) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า การเอาใจเขามาใส่ใจเราโดยให้นักถึงความรู้สึกของผู้รับบริการเป็นสิ่งสำคัญ จะทำให้ผู้รับบริการเกิดความประทับใจ

4.2 ด้านการอนุรักษ์มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การปฏิบัติตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยวเช่น ทิ้งขยะให้ลงถัง เก็บขยะเมื่อพบเห็น เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การที่ผู้ประกอบการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีให้นักท่องเที่ยวเห็นจะสามารถกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดจิตสำนึก และปฏิบัติตัวตามผู้ประกอบการ สอดคล้องกับ บาสส์ และอโวลิโอ (Bass และ Avolio, 1994) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า การที่ผู้นำประพฤติดีเป็นแบบอย่างที่ดีจะทำให้ผู้ตามเกิดความศรัทธา ซึ่งจะส่งผลให้ผู้ตามพยายามประพฤติปฏิบัติเหมือนกับผู้นำ

4.3 ด้านความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุดในประเด็น การหมั่นดูแลรักษาเรือ และเสื้อชูชีพให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การหมั่นดูแลรักษาเรือ และอุปกรณ์นอกจากจะทำให้อายุการใช้งานของเรือ และอุปกรณ์ เช่น เสื้อชูชีพ ยาวนานขึ้นแล้ว ยังทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความมั่นใจในระหว่างการใช้บริการ สอดคล้องกับ วิทยา ด้านธำรงกุล (2547) ที่ให้แนวคิดไว้ว่า การบริการที่ดีผู้ให้บริการจะต้องสร้างความน่าเชื่อถือ และความมั่นใจ (Assurance) ให้เกิดกับลูกค้าซึ่งจะส่งผลให้ลูกค้าเกิดความสบายใจ

5. การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนันทนาการเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ระหว่างกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามโดยภาพรวม พบว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ และกลุ่มนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นแตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผู้วิจัยใคร่ขออภิปรายผลในบางประเด็นดังนี้

แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนันทนาการในประเด็นเกี่ยวกับการจัดวางถังขยะไว้ในซุ้มที่จัดให้เป็นสำหรับรับประทานอาหารริมทะเลน้อย ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้ประกอบการเห็นด้วยกับแนวทางนี้มากที่สุด ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ผู้ประกอบการเป็นผู้ที่จะต้องพึงพาทรัพยากรต่าง ๆ ของแหล่งท่องเที่ยวสำหรับการประกอบอาชีพ จึงตระหนักถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากปัญหาขยะ มากกว่านักท่องเที่ยว และเจ้าหน้าที่ จึงมีความคิดเห็นด้วยไปในระดับดังกล่าว

แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนันทนาการในประเด็นเกี่ยวกับการติดตั้งหลังคาบังแดดกันฝนที่มีสีกลมกลืนกับธรรมชาติในเรือนำเที่ยว ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้ประกอบการเห็นด้วยกับแนวทางนี้น้อยที่สุด จากการที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสพูดคุยและร่วมประชุมกลุ่มกับผู้ประกอบการ ทำให้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ผู้ประกอบการได้คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้โดยสารเป็นอย่างมาก เนื่องจากการติดตั้งหลังคาบนเรือนำเที่ยวอาจเป็นผลเสีย เพราะอาจจะทำให้เรือเสียทรงตัว เมื่อเรือปะทะกับแรงลม อีกทั้งการติดตั้งหลังคาบนเรือนำเที่ยวอาจทำให้นักท่องเที่ยวถูกที่กำลังบินอยู่ในอากาศ หรือที่กำลังจะร่อนลงสู่พื้นน้ำได้ลำบากขึ้น นับว่าเป็นความตระหนัก ความรอบคอบและการแสดงถึงความห่วงใยในสวัสดิภาพของนักท่องเที่ยวของผู้ประกอบการเป็นอย่างมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวควรรักษาความสะอาด โดยการไม่ทิ้งขยะ และนำขยะออกจากแหล่งท่องเที่ยวทุกครั้ง ฝ่ายเจ้าหน้าที่จึงควรมีการรณรงค์เรื่องการทิ้งขยะให้เป็นที่ ในบริเวณที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว แหล่งชุมชนและในบริเวณที่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนจำนวนมาก รวมถึงการเพิ่มจำนวนถังขยะให้เพียงพอ โดยควรคำนึงถึงตำแหน่งที่จัดวางถังขยะไม่ให้ทำลายทัศนียภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้วย

2. จากผลการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่ควรปรับปรุงท่าเทียบเรือให้มั่นคงปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว สามารถขึ้นลงเรือได้สะดวก ฝ่ายเจ้าหน้าที่จึงควรตรวจตราดูแลและเร่งปรับปรุงท่าเทียบเรือให้มั่นคง ปลอดภัยอยู่เสมอ และได้มาตรฐาน ยกตัวอย่างเช่น ควรมีหลังคาสำหรับกันแดดกันฝนบริเวณท่าเทียบเรือ จัดให้มีที่นั่งพักสำหรับรอขึ้นเรือ มีแผนที่สำหรับแสดงเส้นทาง และมีป้ายอธิบายรายละเอียดหรือลักษณะเด่นของแต่ละจุดที่เรือจะแล่นผ่าน เป็นต้น

3. จากผลการวิจัยพบว่า ประชาชนในท้องถิ่นควรเข้มแข็งเข้มใจใส ต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตร ดังนั้น ฝ่ายเจ้าหน้าที่จึงควรมีการรณรงค์เรื่องการยิ้มต้อนรับนักท่องเที่ยวผ่านทางวิทยุชุมชน รวมถึงการจัดทำป้ายสัญลักษณ์ที่สื่อถึงการยิ้มต้อนรับนักท่องเที่ยว ติดตั้งไว้บริเวณที่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนเป็นจำนวนมาก

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ระหว่างที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลในพื้นที่เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยจังหวัดพัทลุง ผู้วิจัยพบว่า มีชาวต่างประเทศจำนวนมากซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวมาเลเซีย ได้เข้ามาประกอบกิจกรรมดูนกในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยด้วย ผู้วิจัยจึงใคร่ขอเสนอให้ทำการศึกษาการประกอบกิจกรรมดูนกของชาวต่างชาติ ที่น่าจะทำได้ รับข้อมูลความรู้ที่น่าสนใจ และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูนกมากยิ่งขึ้น

2. ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาประกอบกิจกรรมดูนก บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยจังหวัดพัทลุง เพื่อนำผลที่ได้มาใช้ในการพัฒนาด้านการตลาดให้ดียิ่งขึ้น

3. ควรทำการศึกษาความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวของบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เพื่อป้องกันการเกิดผลกระทบในทางลบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

4. ควรศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มาประกอบกิจกรรมดูนกบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เพื่อจะได้นำผลไปเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูนกสำหรับนักท่องเที่ยวให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช. สถิตินักท่องเที่ยวปี 2550 [ออนไลน์]. 2551
แหล่งที่มา: http://www.dnp.go.th/NPRD/develop/data/stat50/n_n_50.pdf (22
[8 ตุลาคม 2551])
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. แผนปฏิบัติการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแห่งชาติ. กรุงเทพมหานคร:
การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2544.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. รายงานสรุปนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เอกสารประกอบการ
วางแผนการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2540.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. การดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
แห่งประเทศไทย, 2542.
- กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
กองส่งเสริมและเผยแพร่ กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม, 2542
- กานดา พูนลาภทวี. สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: พิสิษฐ์เซ็นเตอร์การพิมพ์, 2530.
- คณะกรรมการการท่องเที่ยวและการกีฬา. รายงานพิจารณาศึกษาเรื่องการพัฒนาการ
ท่องเที่ยวแบบยั่งยืนและให้เกิดศักยภาพในการแข่งขันในยุคของการค้าเสรี.
กองกรรมาธิการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, 2540.
- นิตยาพร เสมอใจ. การจัดการ และการตลาดบริการ. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด
(มหาชน), 2547.
- ดร.ชนิ เอ็มพันธุ์. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ แนวคิด หลักการ และความเป็นไปได้ในการ
ประยุกต์ใช้ในพื้นที่อนุรักษ์. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2539.
(อัคราณา)
- เดาวัลย์ นันทาทวีวัฒน์. หลักการจัดการ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- เทียน ทองแก้ว. การมีหัวใจบริการ (Service mind) [ออนไลน์]. 2552 แหล่งที่มา:
<http://dusithost.dusit.ac.th/~ei/tuan/file21122005012.doc> [28 มกราคม 2552]
- ทวี ทิมขำ. การพัฒนาชุมชน. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2538.
- ธงชัย สันติวงษ์. หลักการจัดการ. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2531.
- นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ศึกษา
นโยบายสาธารณสุข มหาวิทยาลัยมหิดล, 2527.

- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร: บริษัท เพรส แอนด์ดีไซน์ จำกัด, 2548.
- พะยอม วงศ์สารศรี. องค์การและการจัดการ. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์พรานนก การพิมพ์, 2548.
- พิชญ จงสถิตย์วัฒนา. การบริหารการตลาด: การวิเคราะห์กลยุทธ์ และการตัดสินใจ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.
- ยุทธ กัยวรรณ. การบริหารการผลิต. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ, 2545.
- รัตนา แพ่งเกสร. การสัมมนาเพื่อการศึกษาปฏิบัติทางการตลาด. พิมพ์ครั้งที่ 1. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัย รังสิต, 2540.
- ราไพพรรณ แก้วสุริยะ. เอกสารประกอบการบรรยายเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) และการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism). กรุงเทพมหานคร: กองอนุรักษ์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2543.
- รุ่งโรจน์ จุกมงคล. สนุกกับนก. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สารคดี, 2547.
- รุ่งโรจน์ จุกมงคล. นก. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สารคดี, 2542.
- รุ่งโรจน์ จุกมงคล. คูนก. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ สารคดี, 2536.
- วิทยา ค่านธำรงกุล. หัวใจการบริการสู่ความสำเร็จ. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ซีอีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน), 2547.
- วรรณ วังสว่างนิช. ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ธรรมศาสตร์ ทำพระจันทร์, 2539.
- ศุจิภา ดวงมณี. การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านเว็ลด์ไวด์เว็บของสื่อมวลชนไทย. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต, ภาควิชาสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2539.
- ศูนย์วิจัยป่าไม้. โครงการการศึกษาการท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศ กรณีภาคใต้. กรุงเทพมหานคร: เสนอต่อการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2538.
- ส่วนอนุรักษ์สัตว์ป่า. รายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี 2550. กรุงเทพมหานคร: ส่วนอนุรักษ์ สัตว์ป่ากรมป่าไม้, 2551.
- สำนักนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม. รายงานสถานการณ์คุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2538-2539. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม, 2539.
- สถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง. คู่มือศึกษาธรรมชาติทะเล น้อย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2550.

- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. การพัฒนาชุมชน. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2523.
- ลีลา สีนานุเคราะห์. องค์การและการจัดการ. ภาคพัฒนาตำรา และเอกสารวิชาการ
หน่วยการศึกษานิเทศก์ กรมฝึกหัดครู, 2530. (อัดสำเนา)
- สานิตย์ บุญชู. คู่มือฝึกอบรมการวางแผนพัฒนาชุมชน. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2527.
- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. การดำเนินงานเพื่อกำหนดนโยบายการ
ท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศ รายงานผลการดำเนินการเสนอต่อการท่องเที่ยวแห่ง
ประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติไทย,
2540.
- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. รายงานขั้นสุดท้ายการดำเนินการเพื่อ
กำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติไทย, 2542.
- สมาคมอนุรักษ์นก และธรรมชาติแห่งประเทศไทย. คู่มือดูนกเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สมาคม
อนุรักษ์นกและธรรมชาติแห่งประเทศไทย, 2543.
- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. โครงการศึกษานิเวศวิทยาเพื่อ
การอนุรักษ์นกน้ำในทะเลสาบสงขลา. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการ
สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ, 2525ก.
- สุพล จิตรวิจักขณ. ประยุกต์ทฤษฎีทางจิตวิทยาสังคมในการวิเคราะห์แก้ไขพฤติกรรมที่ไม่
เหมาะสม/ส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมของผู้ใช้ประโยชน์ในพื้นที่อนุรักษ์
กรณีศึกษา พฤติกรรมดูนกในพื้นที่อนุรักษ์. กรุงเทพมหานคร: รายงานประกอบวิชา
มนุษยมิติในการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ ภาควิชาอนุรักษ์วิทยา คณะวนศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2543. (เอกสารไม่ตีพิมพ์)
- สุพล จิตรวิจักขณ. การวิเคราะห์พฤติกรรมและปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่
ประกอบกิจกรรมดูนกกรณีศึกษา อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาอุทยาน และนันทนาการ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2546.
- สุธี สุภรัฐวิกรณ์. ข้อปฏิบัติระหว่างกรดูนกในธรรมชาติ. กรุงเทพมหานคร: สมาคมอนุรักษ์นก
และธรรมชาติแห่งประเทศไทย, (ม.ป.ป.). (อัดสำเนา)
- ส่วนอนุรักษ์สัตว์ป่า กรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. เขตห้ามล่าสัตว์ป่าในประเทศไทย.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2542.

อภิญา นาคศิริ. พฤติกรรม กิจกรรมคน และความคิดเห็นของนักดูนกที่มีต่อทรัพยากร
นันทนาการ กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหาร
 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2543.

ภาษาอังกฤษ

- Butler, J. R., Hvenegaard, G. T., and Krystofiak, D. K. Economic Values of Bird-Watching at Point Pelee National Park, Canada. in Protected Area Economics and Policy Linking Conservation and Sustainable Development. Washington D.C.: The World Bank, 1994.
- Bass, B. M., and Avolio, B. J. Improving organizational effectiveness through transformational leadership. Thousand Oaks, CA: Sage, 1994.
- Cakici, C. A., and Harman, S. Importance of Destination Attributes Affecting Destination Choice of Turkish Birdwatchers [Online]. 2007. Available from:
<http://www.ttefdergi.gazi.edu.tr/makaleler/2007/Sayi1/131-145.pdf> [2009, March 18]
- Campbell, M. The Impact of Habitat Characteristics on Bird Presence and the Implications for Wildlife Management in the Environs of Ottawa, Canada [Online]. 2009.
 Available from: <http://www.sciencedirect.com> [2009, March 18]
- Dubrin, A. J. Essentials of management. Ohio: South – Western Publishing, 1994.
- Gronroos, C. Service management and marketing. Lexington, MA: Lexington Books, 1990.
- Hvenegaard, G. T. and Dearden, P. Ecotourism and Tourists at Doi Intanon National Park.
 Proceedings of the FORTROP 96: Tropical Forestry in the 21st Century 25-28
 November 1996, 1996.
- Kasper, P., Helsdingen, P. V., and Vries, W. D. Service marketing management: An International Perspective. London: Bath, 1988.
- Kotler, P. Marketing management: The millennium Edition. New Jersey: Prentice-Hall, 2000.
- Maslow, A. H. Motivation and personality. New York: Harper and Row Publishers, 1970.
- McCarthy, E. J. Essential of marketing. Illinois: Richard D. Irwin, 1982.
- Tilden, F. Interpreting our heritage. North Carolina: The University of North Carolina Press, 1977.
- Yamane, T. Statistics: An introductory analysis. 3rd ed. Tokyo: Harper International Edition, 1973.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามสำหรับ 1.นักท่องเที่ยวก่อน 2.เจ้าหน้าที่ 3.ประชาชน และ 4.ผู้ประกอบการ
เรื่อง

แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณกบบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง
แบบสอบถามฉบับที่.....

เก็บข้อมูลวันที่.....เดือน.....ปี.....

จุดที่เก็บข้อมูล.....

กล่าวนำ

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท สาขาวิชา
วิทยาศาสตร์การกีฬา แขนงวิชาการจัดการนันทนาการการท่องเที่ยว สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณ
กบบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง แบบสอบถามมี 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป และสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณกบบริเวณเขตห้ามล่า
สัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

ตอนที่ 3 ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะอื่นๆเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการ
กิจกรรมคุณกบบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถาม ทุกข้อเพื่อให้การ
วิจัยครั้งนี้บรรลุผลสำเร็จด้วยดี

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป และสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน และ/หรือเติมคำลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ 1. ชาย 2. หญิง

2. ปัจจุบันท่านมีอายุ _____ ปี

3 ระดับการศึกษาสูงสุด

☐ 1. มัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า	☐ 2. มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า
☐ 3. อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	☐ 4. ปริญญาตรี
☐ 5. ปริญญาโท	☐ 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4 อาชีพ

☐ 1. นักเรียน/นักศึกษา	☐ 2. ข้าราชการ/พนักงานของรัฐ
☐ 3. พนักงานรัฐวิสาหกิจ	☐ 4. ธุรกิจส่วนตัว
☐ 5. พนักงานบริษัท/ลูกจ้าง	☐ 6. เกษตรกร/ประมง
☐ 7. อื่นๆ (โปรดระบุ).....	

5. รายได้ต่อเดือนของท่านโดยประมาณ

☐ 1. ต่ำกว่า 5,000 บาท	☐ 2. 5,001- 10,000 บาท
☐ 3. 10,001- 25,000 บาท	☐ 4. ตั้งแต่ 25,001บาท ขึ้นไป

ข้อที่ 6 – 9 สำหรับนักท่องเที่ยวตอบเท่านั้น

6. พาหนะที่ท่านใช้ในการเดินทางมายังเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

☐ 1. รถยนต์ส่วนตัว	☐ 2. มากับบริษัททัวร์
☐ 3. รถจักรยานยนต์	☐ 4. รถโดยสารประจำทาง
☐ 5. รถรับจ้างเหมานำเที่ยว	☐ 6. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

7. การเดินทางครั้งนี้ท่านพักค้างแรมที่เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุงหรือไม่

☐ 1. ไม่ค้าง	☐ 2. พักค้างแรม จำนวน.....คืน

8. วัตถุประสงค์ที่สำคัญที่สุดในการเดินทางมาเยือนเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุงในครั้งนีของท่าน (โปรดเลือกเพียงคำตอบเดียว)

☐ 1. เพื่อชื่นชมธรรมชาติ
☐ 2. เพื่อการศึกษาเรียนรู้ธรรมชาติ /ระบบนิเวศ
☐ 3. เพื่อใช้เวลาพักผ่อนร่วมกับเพื่อน หรือสมาชิกในครอบครัว
☐ 4. เพื่อผ่อนคลายความเครียด
☐ 5. เพื่อต้องการความท้าทายผจญภัย และทดสอบความสามารถของตนเอง
☐ 6. เพื่อความภาคภูมิใจที่ได้ไปเยือนแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ
☐ 7. เพื่อต้องการสร้างเสริมประสบการณ์แปลกใหม่
☐ 8. เพื่อต้องการเลียนแบบหรือปฏิบัติตามบุคคลที่ตนเองชื่นชอบ
☐ 9. อื่นๆ (ระบุ).....

9. ท่านเคยประกอบกิจกรรมคุณมาก่อนหรือไม่

☐ 1. ไม่เคย	☐ 2. เคย

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่า
ทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

คำชี้แจง รายการของแนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมคุณบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่า
ทะเลน้อย จังหวัดพัทลุงที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นนี้ ถ้าท่าน ได้พิจารณา และมีความคิดเห็นเกี่ยวกับ
รายการของแนวทางฯ ในประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้คือ มีความเป็นไปได้ (1) สามารถทำได้ทันที (2)
จะทำให้การจัดการกิจกรรมคุณบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ของผู้เกี่ยวข้องมี
ประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผล (3) สามารถทำให้นักคุณกมีประสบการณ์การคุณกที่มีคุณภาพ และ
(4) จะทำให้เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เป็นแหล่งคุณกที่มีความยั่งยืน และสามารถ
แข่งขันกับแหล่งคุณกแหล่งอื่น ๆ ได้ ในระดับใด ใน 4 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก น้อย และน้อย
ที่สุด โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน

ลำดับ	รายการ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
การเตรียมความพร้อมก่อนการคุณก					
1	เตรียมสภาพของร่างกายให้พร้อมโดยการ พักผ่อนให้เพียงพอ รับประทานอาหารที่มี ประโยชน์ และออกกำลังกายด้วยการ เคลื่อนไหวร่างกายในอิริยาบถต่าง ๆ ที่ เกี่ยวข้องกับการคุณก เป็นต้น.....				
2	ศึกษาข้อมูลสถานที่ให้มากที่สุด เช่น เส้นทาง การเดินทาง สภาพอากาศ ที่พัก ชนิดของนก ที่อาจพบ เป็นต้น.....				
3	เตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการคุณกให้ พร้อม เช่น กล้องสองตา คู่มือคุณก สมุด บันทึก ปากกา หมวก กระจกน้ำ เป็นต้น.....				
4	สวมเครื่องแต่งกายให้รัดกุม และมีสีสันที่ กลมกลืนกับสภาพแวดล้อม เช่น เขียว น้ำตาล น้ำเงินเทา หรือดำ เป็นต้น.....				
การปฏิบัติตัวระหว่างการคุณก					
5	ออกคุณกในช่วงเช้ามืด จนถึงประมาณ 09.30 น. และในช่วงเย็นตั้งแต่ 15.00 น. ไปจนถึง เวลาพลบค่ำ.....				

ลำดับ	รายการ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
6	พยายามหยุดทุก ๆ 5 นาที เพื่อจะได้สังเกตว่าเห็นนกออะไรบ้าง ลักษณะสีขนเป็นอย่างไร เสียงร้องเพราะพริ้งเพียงใด.....				
7	เมื่อเห็นนก ให้รีบหยิบกล้องสองตาส่องดูนกทันที ถ้าหากนกยังไม่หนีไป ให้ค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้ ๆ จะทำให้เห็นรายละเอียดของนกมากยิ่งขึ้น.....				
8	สังเกตรายละเอียดของนกที่พบให้ได้มากที่สุดแล้วบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ของนก เช่น ลักษณะรูปร่าง ขนาด การกินอาหาร สภาพของถิ่นที่อยู่ เวลาที่พบเห็นนก เป็นต้น..				
9	เมื่อพบนกที่กำลังสร้างรัง, วางไข่, ฟักไข่ หรือ เลี้ยงลูกนก ต้องอยู่ในระยะห่างพอที่จะไม่ทำให้นกตื่นตกใจ หรือรู้สึกไม่ปลอดภัย และบินหนีทิ้งรังไป.....				
10	สังเกต และหลีกเลี่ยงสัตว์มีพิษ เช่น งู ตะขาบ แมงป่อง เป็นต้น.....				
11	ดูแลรักษาความสะอาด โดยการไม่ทิ้งขยะ และนำขยะออกจากแหล่งท่องเที่ยวทุกครั้ง....				
12	ไม่หักเห็ดกิ่งไม้ หรือดอกไม้ตามทางเดิน.....				
การปฏิบัติตัวหลังการดูนก					
13	สนับสนุนสินค้าของคนในท้องถิ่น เช่น ผลิตภัณฑ์กระดาษ ปลูกทุเรียน ปลูกทุเรียน.....				
14	สรุปจำนวนนกที่พบ และรายงานการพบนกให้หน่วยงานเจ้าหน้าที่เก็บข้อมูลไว้.....				

ลำดับ	รายการ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
15	หากพบนกกาบบัวต้องพึงระลึกอยู่เสมอว่า หากข่าวสารเผยแพร่ออกไปจะต้องมีนักดูนก มาดูกันมาก ซึ่งจะเป็นการรบกวนนก.....				
16	ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการดูนกอย่าง ต่อเนื่อง เช่น การเข้าอบรมการดูนก การ ค้นคว้าข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น.....				
17	แนะนำและเชิญชวนให้นักดูนกคนอื่น ๆ เดินทางไปดูนกที่เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย				
การจัดการกิจกรรมดูนกของเจ้าหน้าที่					
● ด้านการฝึกอบรม					
18	จัดฝึกอบรมการปฐมพยาบาลนกที่บาดเจ็บ.....				
19	จัดฝึกอบรมการดูนกเบื้องต้น โดยแนะนำการใช้หนังสือคู่มือดูนก การใช้กล้องสองตา การใช้กล้องตาเดียว และการจับบันทึก				
20	จัดฝึกอบรมการเป็นวิทยากรนำดูนก.....				
● ด้านการจัดกิจกรรมดูนก					
21	จัดให้มีการประกวดคำขวัญที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์นก.....				
22	จัดให้มีการประกวดการวาดภาพนกในทะเลน้อย.....				
23	จัดให้มีการประกวดภาพถ่ายนกในทะเลน้อย				
24	จัดให้มีรายการนำดูนกที่เหมาะสมสำหรับนักท่องเที่ยวทั่วไป และนักดูนก.....				

ลำดับ	รายการ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
● ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก					
25	สร้างศูนย์ส่งเสริม และเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ (Interpretive Center) เกี่ยวกับการดูนก				
26	สร้างพิพิธภัณฑน์ก และบับขนาดย่อม.....				
27	สร้างศูนย์จำหน่ายสินค้าที่ระลึกของที่งถิ่น..				
28	จัดทำสมุดบันทึกการดูนกให้บริการแก่นักท่องเที่ยว.....				
29	จัดสร้างบังไพรถาวรบริเวณเส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ.....				
30	จัดที่จอดรถให้เป็นระเบียบ.....				
31	สร้างศาลาที่พักผู้โดยสารบริเวณท่าเรือ.....				
32	ปรับปรุงท่าเทียบเรือให้มั่นคงปลอดภัยขึ้นลงได้สะดวก.....				
33	จัดทำป้ายบอกทาง และป้ายแนะนำต่างๆให้มีทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ.....				
34	จัดให้มีกล้องส่องดูนกแบบตาเดียว (Telescope) ชนิดหยอดเหรียญ.....				
35	จัดเตรียมสบูล้างมือ, ชันน้ำ, กระดาษชำระ และถังขยะ ไว้ในห้องน้ำ.....				
36	จัดหาถังขยะแบบแยกประเภท และออกแบบให้กลมกลืนกับธรรมชาติ.....				
37	จัดรถสุขาเคลื่อนที่สำหรับให้บริการในช่วงเทศกาลท่องเที่ยว.....				
38	จัดให้มีจุดบริการน้ำดื่มแก่นักท่องเที่ยว.....				

ลำดับ	รายการ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
39	ติดตั้งป้ายแผนที่ แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับเส้นทางในการดูนก ระยะทาง ภาพแสดงสิ่งที่จะได้พบระหว่างเส้นทาง ตำแหน่งที่ตั้งของสิ่งดึงดูดใจ.....				
● ด้านความปลอดภัย					
40	ทำป้ายประกาศเตือนในบริเวณที่มีพืชหรือสัตว์ที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว.....				
41	จัดให้มีห้องปฐมพยาบาล และมีเจ้าหน้าที่ประจำ.....				
● ด้านการอนุรักษ์					
42	จัดให้มีหน่วยพยาบาลดูแลรักษานก.....				
43	สำรวจพื้นที่สำหรับเป็นพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติม				
44	จัดวิทยากรไปให้ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์นกแก่นักเรียนในโรงเรียนที่อยู่ใกล้พื้นที่ทะเลน้อย.....				
45	กำหนดจุดสำหรับดับเครื่องยนต์เรื่อก่อนเข้าสู่พื้นที่อนุรักษ์ ซึ่งเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของนก.....				
46	จัดทำป้ายแสดงแนวเขตพื้นที่แหล่งทำรังวางไข่ของนก ให้ชัดเจน.....				
47	ปลูกต้นไม้ท้องถิ่น สำหรับเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของนก เช่น ต้นเทียน ต้นเสม็ดขาว.....				
48	จัดเจ้าหน้าที่ออกลาดตระเวนเฝ้าระวังการลักลอบล่านกอย่างสม่ำเสมอ.....				
49	อบรมให้เกษตรกรมีความรู้ในวิธีการใช้และผลิตสารกำจัดศัตรูพืชชีวภาพ และปุ๋ยชีวภาพ				

ลำดับ	รายการ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
50	สำรวจความหลากหลาย และความหนาแน่น ของประชากรนกเป็นประจำทุกปี.....				
● ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ					
51	ทำคู่มือการดูนกที่มีรูปภาพ และคำบรรยาย ลักษณะที่ครอบคลุมชนิดนกทั้งหมดในทะเล น้อย.....				
52	จัดนิทรรศการกลางแจ้งให้ความรู้เกี่ยวกับนก และหน้าที่ของนกในธรรมชาติ.....				
53	ทำป้ายให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนก ประกอบด้วยภาพนก และรายละเอียดเกี่ยวกับ นก เช่น ชื่อทางวิทยาศาสตร์ วงศ์ ถิ่นอาศัย อาหาร ลักษณะพฤติกรรม เป็นต้น.....				
54	จัดทำแผ่นพับ วิดีทัศน์ คู่มือการดูนก นิทรรศการ ให้มีทั้งภาษาไทย และ ภาษาอังกฤษ.....				
55	สร้างแบบจำลองระบบนิเวศของนกน้ำใน ทะเลน้อย.....				
56	จัดเจ้าหน้าที่บรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับการดู นก.....				
● ด้านส่งเสริมการตลาด					
57	ทำจดหมายข่าวกิจกรรมดูนกทั้งแบบเอกสาร และแบบอีเมลล์.....				
58	แจ้งข่าวสารกิจกรรมดูนกผ่านเว็บไซต์ที่ เกี่ยวข้องกับดูนก และการท่องเที่ยวเชิง นิเวศ.....				
59	ทำเว็บไซต์เผยแพร่ข่าวสารกิจกรรมการดูนก และ การอนุรักษ์นกของทะเลน้อย.....				

ลำดับ	รายการ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
การจัดการกิจกรรมคุณของประชาชนในท้องถิ่น					
● ด้านการมีส่วนร่วม					
60	ยิ้มแย้มแจ่มใส ต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตร.....				
61	ช่วยกันสอดส่องดูแลความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว.....				
62	ตกแต่งหน้าบ้านให้สวยงาม และสะอาดอยู่เสมอ.....				
63	เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่นักท่องเที่ยวตามสมควร เช่น ให้นั่งพัก ให้อาศัยห้องสุขา.....				
● ด้านการอนุรักษ์					
64	แจ้งข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นการล่าในในพื้นที่ทะเลน้อย.....				
65	ระมัดระวังไม่ให้สุนัข และแมวมาทำร้ายนกที่มารถวางไข่ในบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย.....				
66	ปลูกไม้ผลที่เป็นอาหารของนกในบริเวณบ้าน เช่น ตะขบ มะละกอ มะม่วง ลำไย ฯลฯ.....				
67	จัดสร้างรังเทียมให้แก่นกในบริเวณบ้าน.....				
การจัดการกิจกรรมคุณของผู้ประกอบการ					
● ด้านการให้บริการ					
68	เมื่อนักท่องเที่ยวเช่ากอล์ฟคุณจะต้องอธิบายวิธีการใช้กอล์ฟคุณให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ และใช้เป็น.....				

ลำดับ	รายการ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
69	นำนักท่องเที่ยวที่เข้าชมให้ครบตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ แม้ว่าจะมีนักท่องเที่ยวรอใช้บริการอยู่เป็นจำนวนมากก็ตาม.....				
70	ติดตั้งหลังคากันแดดกันฝนที่มีสีกลมกลืนกับธรรมชาติในเรือนำเที่ยว.....				
71	ให้ความสำคัญต่อนักท่องเที่ยวทุกคนเท่าเทียมกัน.....				
72	เมื่อพบเห็นสิ่งของมีค่าที่นักท่องเที่ยวหลงลืมไว้ จะต้องรีบส่งคืนเจ้าของทันที.....				
73	ติดป้ายราคาของสินค้าและบริการให้ชัดเจน..				
74	สอบถามความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในการให้บริการ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขการบริการให้ดียิ่งขึ้น.....				
75	ศึกษาหาความรู้เรื่องนกเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่องเพื่อสามารถอธิบายให้กับนักท่องเที่ยวได้.....				
● ด้านการอนุรักษ์					
76	ติดตั้งท่อเก็บเสียงในเรือนำเที่ยว.....				
77	จัดวางถังขยะไว้ในบริเวณซุ้มที่จัดให้เป็นทีสำหรับรับประทานอาหารริมทะเลน้อย.....				
78	ปฏิบัติตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น ทิ้งขยะให้ลงถัง เก็บขยะเมื่อพบเห็น เป็นต้น				

ลำดับ	รายการ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
● ด้านความปลอดภัย					
79	หมั่นดูแลรักษา เรือ และเสื่อชูชีพ ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน.....				
80	จัดเตรียมยาสามัญสำหรับช่วยเหลือนักท่องเที่ยวในกรณีฉุกเฉิน เช่น ยาล้างแผล พลาสเตอร์ยา ยาแก้เมาเรือ เป็นต้น.....				

ตอนที่ 3 ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการกิจกรรมนันทนาการ
เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

*** ขอขอบคุณในความร่วมมือ ***

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูนกของนักท่องเที่ยว											
● ด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการดูนก											
1. เตรียมสภาพของร่างกายให้พร้อม โดยการพักผ่อนให้เพียงพอ รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ และออกกำลังกาย ด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายในอิริยาบถต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดูนก เป็นต้น.....	3.26	.80	3.03	.67	3.34	.57	3.11	.48	3.25	.02	2-3
2. ศึกษาข้อมูลสถานที่ให้มากที่สุด เช่น เส้นทางการเดินทาง สภาพอากาศ ที่พัก ชนิดของนกที่อาจพบ เป็นต้น.....	3.29	.63	3.29	.64	3.38	.64	3.22	.42	.97	.40	-
3. เตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการดูนกให้พร้อม เช่น กล้องส่องตา คู่มือดูนก สมุดบันทึก ปากกา หมวก กระจกน้ำ เป็นต้น.	3.33	.67	3.33	.65	3.49	.60	3.36	.57	2.1	.09	-
4. สวมเครื่องแต่งกายให้รัดกุม และมีสีสันทึกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม เช่น เขียว น้ำตาล น้ำเงินเทา หรือดำ เป็นต้น.....	3.35	.78	3.40	.67	3.39	.65	3.42	.58	21	.88	-
● ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการดูนก											
5. ออกดูนกในช่วงเช้ามืด จนถึงประมาณ 09.30 น. และในช่วงเย็นตั้งแต่ 15.00 น. ไปจนถึงเวลาพลบค่ำ.....	3.19	.69	3.29	.62	3.21	.63	3.49	.62	2.77	.04	1-4

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการดูนก (ต่อ)											
6. พยายามหยุดทุก ๆ 5 นาที เพื่อจะได้สังเกตเห็นนกอะไรบ้าง ลักษณะสีขนเป็นอย่างไร เสียงร้องเพราะพริ้งเพียงใด	3.01	.82	3.16	.64	3.04	.57	3.11	.57	.77	.50	-
7. เมื่อเห็นนก ให้รีบหยิบกล้องสองตาส่องดูนกทันที ถ้าหากนกยังไม่หนีไป ให้ค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้ ๆ จะทำให้เห็นรายละเอียดของนกมากยิ่งขึ้น.....	3.01	.81	2.98	.73	3.00	.70	3.16	.52	.60	.61	-
8. สังเกตรายละเอียดของนกที่พบให้ได้มากที่สุดแล้วบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ของนก เช่น ลักษณะรูปร่าง ขนาด การกินอาหาร สภาพของถิ่นที่อยู่ เวลาที่พบเห็นนก เป็นต้น.....	3.22	.74	3.26	.63	3.20	.60	3.22	.51	.09	.96	-
9. เมื่อพบนกที่กำลังสร้างรัง, วางไข่, ฟักไข่ หรือ เลี้ยงดูลูกนก ต้องอยู่ในระยะห่างพอที่จะไม่ทำให้นกตื่นตกใจ หรือรู้สึกไม่ปลอดภัย และบินหนีทิ้งรังไป.....	3.54	.69	3.57	.65	3.57	.60	3.82	.65	2.31	.07	-
10. สังเกต และหลีกเลี่ยงสัตว์มีพิษ เช่น งู ตะขาบ แมงป่อง เป็นต้น.....	3.47	.69	3.53	.75	3.71	.52	3.80	.66	5.86	.00	1-3,4

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
● ด้านการปฏิบัติตัวระหว่างการดูแล (ต่อ)											
11. คุณเสิร์กษาความสะอาด โดยการไม่ทิ้งขยะ และนำขยะออกจากแหล่งท่องเที่ยวทุกครั้ง.....	3.83	.41	3.74	.51	3.83	.37	4.00	.00	3.69	.01	1,2-4
12. ไม่หักเห็ดกิ่งไม้ หรือดอกไม้ตามทางเดิน.....	3.69	.56	3.74	.51	3.57	.51	4.00	.00	8.26	.00	1,2-4
● ด้านการปฏิบัติตัวหลังการดูแล											
13. สนับสนุนสินค้าของคนในท้องถิ่น อาทิเช่น ผลิตภัณฑ์ กระจุ๊ด ปลาตุ๋น ปลาเค็ม.....	3.47	.56	3.53	.627	3.53	.62	3.93	.25	8.28	.00	1,2,3-4
14. สรุปจำนวนนักท่องเที่ยว และรายงานการพบปะให้หน่วยงานเจ้าหน้าที่เก็บข้อมูลไว้.....	3.07	.72	3.38	.67	3.20	.68	3.60	.61	8.67	.00	1-2,4 / 3-4
15. หากพบนักท่องเที่ยวต้องพึงระลึกอยู่เสมอว่าหากข่าวสารเผยแพร่ออกไปจะต้องมีนักดูนกมาดูกันมาก ซึ่งจะเป็นการรบกวนนก.....	3.26	.77	3.05	.82	3.20	.66	2.67	.47	8.72	.00	1,2,3-4
16. ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการดูแลอย่างต่อเนื่อง เช่น การเข้าอบรมการดูแล การค้นคว้าข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น.....	3.27	.67	3.10	.66	3.28	.54	3.24	.57	1.22	.30	-

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
● ด้านการปฏิบัติตัวหลังการดูนก (ต่อ) 17. แนะนำ และเชิญชวนให้นักดูนกคนอื่น ๆ เดินทางไปดูนกที่เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย.....	3.46	.52	3.48	.62	3.57	.56	3.80	.40	5.37	.00	1,2-4
แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมดูนกของเจ้าหน้าที่											
● ด้านการฝึกอบรม 18. จัดฝึกอบรมการปฐมพยาบาลคนที่บาดเจ็บ.....	3.17	.79	3.17	.77	3.34	.69	3.36	.60	2.07	.10	-
19. จัดฝึกอบรมการดูนกเบื้องต้น โดยแนะนำการใช้หนังสือคู่มือดูนก การใช้กล้องสองตา การใช้กล้องตาเดียว และการจดบันทึก.....	3.41	.55	3.38	.67	3.43	.68	3.64	.60	2.02	.10	-
20. จัดฝึกอบรมการเป็นวิทยากรนำดูนก ให้กับผู้ประกอบการและประชาชนในท้องถิ่น.....	3.41	.65	3.24	.73	3.49	.60	3.71	.54	5.07	.00	1,2-4
● ด้านการจัดกิจกรรมดูนก 21. จัดให้มีการประกวดคำขวัญที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์นก....	3.26	.67	3.34	.69	3.28	.75	3.51	.62	1.73	.15	-
22. จัดให้มีการประกวดการวาดภาพนกในทะเลน้อย.....	3.40	.62	3.31	.65	3.36	.67	3.60	.61	1.96	.11	-

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
● ด้านการจัดกิจกรรมดูนก (ต่อ)											
23. จัดให้มีภาพประกวดภาพถ่ายนกในทะเลน้อย.....	3.46	.69	3.33	.65	3.56	.63	3.76	.43	4.46	.00	1,2-4
24. จัดให้มีรายการนำดูนกที่เหมาะสมสำหรับนักท่องเที่ยวทั่วไป และนักดูนก.....	3.32	.49	3.36	.64	3.53	.62	3.51	.50	4.47	.00	1-3
● ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก											
25. สร้างศูนย์ส่งเสริม และเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ (Interpretive Center) เกี่ยวกับการดูนก.....	3.49	.66	3.31	.73	3.46	.539	3.49	.50	1.25	.29	-
26. สร้างพิพิธภัณฑน์ก และบัวขนาดย่อม.....	3.35	.62	3.31	.75	3.49	.65	3.53	.50	2.30	.07	-
27. สร้างศูนย์จำหน่ายสินค้าที่ระลึกของท้องถิ่น.....	3.37	.55	3.33	.63	3.47	.56	3.36	.57	1.24	.29	-
28. จัดทำสมุดบันทึกการดูนกให้บริการแก่นักท่องเที่ยว.....	3.36	.68	3.29	.67	3.39	.60	3.42	.62	.45	.71	-
29. จัดสร้างบังไพรถาวรบริเวณเส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ.....	3.28	.73	3.29	.62	3.45	.67	3.33	.67	1.72	.16	-
30. จัดที่จอดรถให้เป็นระเบียบ.....	3.54	.56	3.57	.50	3.66	.47	3.93	.25	7.99	.00	1,2,3-4
31. สร้างศาลาที่พักผู้โดยสารบริเวณท่าเรือ.....	3.32	.69	3.48	.56	3.59	.56	3.93	.25	14.7	.00	1-3 / 1,2,3-4
32. ปรับปรุงท่าเทียบเรือให้มั่นคงปลอดภัยขึ้นลงได้สะดวก.....	3.58	.62	3.62	.58	3.72	.48	3.96	.20	6.36	.00	1,2-4

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
ด้านอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก (ต่อ)											
33. จัดทำป้ายบอกทาง และป้ายแนะนำต่างๆให้มีทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ.....	3.49	.68	3.59	.53	3.52	.67	3.87	.34	4.60	.00	1,3-4
34. จัดให้มีกล้องส่องดูนกแบบตาเดียว (Telescope) ชนิดหยอดเหรียญ.....	3.20	.84	3.16	.83	3.35	.77	2.84	.47	4.91	.00	1,3-4
35. จัดเตรียมสปูล้างมือ, ชันน้ำ, กระดาษชำระ และถังขยะ ไว้ในห้องน้ำ.....	3.36	.68	3.38	.61	3.49	.70	3.91	.28	9.01	.00	1,2,3-4
36. จัดหาถังขยะแบบแยกประเภท และออกแบบให้กลมกลืนกับธรรมชาติ.....	3.66	.47	3.43	.67	3.43	.61	3.73	.44	7.35	.00	1-2,3 / 2,3-4
37. จัดรถสุขาเคลื่อนที่สำหรับให้บริการในช่วงเทศกาลท่องเที่ยว.....	3.47	.58	3.33	.80	3.34	.78	3.64	.48	3.01	.03	3-4
38. จัดให้มีจุดบริการน้ำดื่มแก่นักท่องเที่ยว.....	3.43	.53	3.43	.77	3.62	.59	3.67	.47	4.42	.00	1-3
39. คิดตั้งป้ายแผนที่ แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับ เส้นทางในการดูนก ระยะทาง ภาพแสดงสิ่งที่จะได้พบระหว่างเส้นทาง ตำแหน่งที่ตั้งของสิ่งดึงดูดใจ.....	3.52	.64	3.54	.65	3.61	.61	4.00	.00	7.98	.00	1,2,3-4

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยวนัก		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
ด้านความปลอดภัย											
40. ทำป้ายประกาศเตือนในบริเวณที่มีพืชหรือสัตว์ที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว.....	3.64	.59	3.38	.64	3.71	.51	3.91	.28	8.62	.00	1-2,4 / 2-3,4
41. จัดให้มีห้องปฐมพยาบาล และมีเจ้าหน้าที่ประจำ.....	3.47	.64	3.38	.64	3.64	.62	3.40	.49	3.78	.01	2-3
ด้านการอนุรักษ์											
42. จัดให้มีหน่วยพยาบาลดูแลรักษานก.....	3.41	.71	3.16	.67	3.36	.71	3.47	.69	2.23	.08	-
43. สำรวจพื้นที่สำหรับเป็นพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติม.....	3.51	.67	3.38	.72	3.54	.57	3.71	.45	2.43	.06	-
44. จัดวิทยากร ไปให้ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์นกแก่นักเรียนในโรงเรียนที่อยู่ใกล้พื้นที่ทะเลน้อย.....	3.55	.53	3.40	.67	3.59	.53	3.62	.49	1.99	.11	-
45. กำหนดจุดสำหรับดับเครื่องยนต์เรือก่อนเข้าสู่พื้นที่อนุรักษ์ ซึ่งเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของนก.....	3.60	.55	3.50	.65	3.53	.62	3.53	.58	.67	.56	-
46. จัดทำป้ายแสดงแนวเขตพื้นที่แหล่งทำรังวางไข่ของนก ให้ชัดเจน.....	3.59	.53	3.52	.59	3.69	.50	3.71	.45	2.32	.07	-
47. ปลูกต้นไม้ท้องถิ่น สำหรับเป็นแหล่งทำรังวางไข่ของนก เช่น ต้นเทียน ต้นเสม็ดขาว.....	3.61	.53	3.57	.59	3.72	.47	3.96	.20	7.36	.00	1,2,3-4

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
● ด้านการอนุรักษ์ (ต่อ)											
48. จัดเจ้าหน้าที่ออกลาดตระเวนเฝ้าระวังการลักลอบล่านกอย่างสม่ำเสมอ.....	3.53	.56	3.53	.62	3.68	.52	3.84	.36	5.66	.00	1-3,4 / 2-4
49. อบรมให้เกษตรกรมีความรู้ในวิธีการใช้ และผลิตสารกำจัดศัตรูพืชชีวภาพ และปุ๋ยชีวภาพ.....	3.55	.56	3.38	.69	3.54	.53	3.51	.62	1.31	.26	-
50. สำรวจความหลากหลาย และความหนาแน่นของประชากรนกเป็นประจำทุกปี.....	3.62	.59	3.34	.66	3.49	.60	3.56	.62	3.38	.01	1-2
● ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสื่อให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ											
51. ทำคู่มือการดูนกที่มีรูปภาพ และคำบรรยายลักษณะที่ครอบคลุมชนิดนกทั้งหมดในทะเลน้อย.....	3.48	.50	3.34	.69	3.46	.52	3.67	.56	3.02	.02	2-4
52. จัดนิทรรศการกลางแจ้งให้ความรู้เกี่ยวกับนก และหน้าที่ของนกในธรรมชาติ.....	3.40	.53	3.34	.71	3.56	.57	3.38	.57	3.28	.02	1-3

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
ด้านการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และการจัดทำสิ่งให้คำอธิบายสร้างความรู้ความเข้าใจ (ต่อ)											
53. ทำป้ายให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนก ประกอบด้วยภาพนก และรายละเอียดเกี่ยวกับนก เช่น ชื่อทางวิทยาศาสตร์ วงศ์ ถิ่นอาศัย อาหาร ลักษณะพฤติกรรม เป็นต้น.....	3.53	.58	3.48	.56	3.61	.54	3.78	.42	3.25	.02	1,2-4
54. จัดทำแผ่นพับ วิดีทัศน์ คู่มือการดูนก นิทรรศการ ให้มีทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ.....	3.41	.56	3.45	.59	3.55	.55	3.49	.50	2.05	.10	-
55. สร้างแบบจำลองระบบนิเวศของนกน้ำในทะเลน้อย.....	3.31	.68	3.38	.72	3.56	.53	3.53	.50	5.30	.00	1-3
56. จัดเจ้าหน้าที่บรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับการดูนก.....	3.42	.58	3.36	.61	3.46	.57	3.67	.47	2.82	.03	1,2-4
ด้านส่งเสริมการตลาด											
57. ทำจดหมายข่าวกิจกรรมดูนกทั้งแบบเอกสารและแบบอีแมล์	3.35	.60	3.19	.71	3.39	.66	3.00	.67	5.14	.00	1,3-4
58. แจ้งข่าวสารกิจกรรมดูนกผ่านเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับการดูนก และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	3.44	.52	3.45	.65	3.63	.55	3.60	.49	3.97	.00	1-3
59. ทำเว็บไซต์เผยแพร่ข่าวสารกิจกรรมการดูนก และการอนุรักษ์นกของทะเลน้อย.....	3.47	.62	3.41	.62	3.62	.56	3.71	.45	4.14	.00	-

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมของคนในท้องถิ่น											
• ด้านการมีส่วนร่วม											
60. ยืมเข็มแจ่มใส ต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตร.....	3.69	.50	3.74	.44	3.74	.46	4.00	.00	5.74	.00	1,2,3-4
61. ช่วยกันสอดส่องดูแลความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว.....	3.64	.48	3.55	.56	3.76	.43	3.93	.25	7.75	.00	1-4 / 2-3,4
62. ตกแต่งหน้าบ้านให้สวยงาม และสะอาดอยู่เสมอ.....	3.45	.49	3.48	.62	3.51	.70	3.80	.40	4.57	.00	1,2,3-4
63. เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่นักท่องเที่ยวตามสมควร เช่น ให้นั่งพัก ให้ใช้ห้องสุขา.....	3.60	.55	3.67	.50	3.74	.46	3.93	.25	6.52	.00	1-3,4 / 2-4
• ด้านการอนุรักษ์											
64. แจ้งข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นการล่าในในพื้นที่ทะเล น้อย.....	3.51	.58	3.60	.59	3.66	.51	3.91	.28	7.39	.00	1-3 / 1,2,3-4
65. ระมัดระวังไม่ให้สุนัข และแมวมาทำร้ายคนที่มาทำ วางไข่ในบริเวณบ้าน.....	3.51	.57	3.43	.65	3.38	.66	3.67	.70	2.79	.04	3-4

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
● ด้านการอนุรักษ์ (ต่อ)											
66. ปลูกไม้ผลที่เป็นอาหารของนกในบริเวณบ้าน เช่น ตะขบ มะละกอ มะแว้ง ตำลึง ฯลฯ.....	3.43	.59	3.53	.62	3.49	.61	3.24	.57	2.43	.06	-
67. จัดสร้างรังเทียมให้แก่กในบริเวณบ้าน.....	3.31	.84	3.16	.81	3.28	.76	2.58	.72	10.64	.00	1,2,3-4
แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมของผู้ประกอบการ											
● ด้านการให้บริการ											
68. เมื่อนักท่องเที่ยวเช่ากล้องดูนกจะต้องอธิบายวิธีการใช้กล้องดูนกให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ และใช้เป็น.....	3.58	.57	3.47	.59	3.53	.62	3.84	.36	4.33	.00	1,2,3-4
69. นำนักท่องเที่ยวที่เข้าชมให้ครบตาม โปรแกรมที่กำหนดไว้ แม้ว่าจะมีนักท่องเที่ยวรอใช้บริการอยู่เป็นจำนวนมากก็ตาม.....	3.43	.60	3.48	.62	3.63	.52	3.80	.50	6.88	.00	1-3,4 / 2-4
70. ติดตั้งหลังคา กันแดดกันฝนที่มีสีกลมกลืนกับธรรมชาติในเรือนำเที่ยว.....	3.56	.53	3.22	.77	3.43	.70	2.38	.91	39.54	.00	1-2 / 1,2,3 -4
71. ให้ความสำคัญต่อนักท่องเที่ยวทุกคนเท่าเทียมกัน.....	3.46	.56	3.53	.62	3.68	.51	3.89	.31	10.28	.00	1-3,4 / 2-4
72. เมื่อพบเห็นสิ่งของมีค่าที่นักท่องเที่ยวหลงลืมไว้ จะต้องรีบส่งคืนเจ้าของทันที.....	3.53	.65	3.78	.42	3.77	.46	4.00	.00	12.58	.00	1-2,3,4

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
● ด้านการให้บริการ (ต่อ)											
73. คิดป้ยราคาของสินค้า และบริการให้ชัดเจน.....	3.58	.54	3.67	.50	3.71	.52	3.91	.28	5.65	.00	1-4
74. สอบถามความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในการให้บริการ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขการบริการให้ดียิ่งขึ้น.....	3.50	.60	3.59	.56	3.72	.47	3.69	.46	5.37	.00	1-3
75. ศึกษาหาความรู้เรื่องนกเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่องเพื่อสามารถอธิบายให้กับนักท่องเที่ยวได้.....	3.52	.62	3.47	.62	3.73	.48	3.56	.65	4.76	.00	1,2-3
● ด้านการอนุรักษ์											
76. คิดตั้งท่อเก็บเสียงในเรือนำเที่ยว.....	3.52	.53	3.31	.75	3.51	.76	2.27	.93	43.49	.00	1,2,3-4
77. จัดวางถังขยะไว้ในบริเวณซุ้มที่จัดให้เป็นที สำหรับรับประทานอาหารริมทะเลน้อย.....	3.58	.55	3.52	.56	3.72	.53	3.87	.34	5.60	.00	1,2-4
78. ปฏิบัติตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น ทิ้งขยะให้ลงถัง เก็บขยะเมื่อพบเห็น เป็นต้น.....	3.59	.53	3.67	.54	3.79	.44	3.96	.20	9.82	.00	1-3,4 / 2-4

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม และการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

แนวทางการพัฒนา	(1) นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว		(2) เจ้าหน้าที่		(3) ประชาชน		(4) ผู้ประกอบการ		F	Sig.	หมายเหตุ
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
ด้านความปลอดภัย											
79. หมั่นดูแลรักษาเรือ และเสื้อชูชีพให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน.....	3.60	.63	3.60	.52	3.77	.45	3.91	.28	6.17	.00	1-3,4 / 2-4
80. จัดเตรียมยาสามัญสำหรับช่วยเหลือนักท่องเที่ยวในกรณีฉุกเฉิน เช่น ยาล้างแผล พาสเตอร์ยา ยาแก้เมาเรือ เป็นต้น.....	3.44	.66	3.41	.62	3.76	.46	3.76	.43	11.63	.00	1,2-3,4

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายฉัฐวุฒิ สิทธิชัย เกิดเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2527 ที่จังหวัดตรัง ได้รับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต จากคณะพลศึกษา วิชาเอกนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อปี พ.ศ. 2548 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา แขนงวิชาการจัดการนันทนาการการท่องเที่ยว สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2550

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย